

4
Σταυρούλης

ΜΕΛΕΤΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ

ΓΩΙΗ' (3815) ΑΠΟ 1ΗΣ ΙΟΥΛΙΟΥ 1911

ΓΨΠΓ' 27 ΜΑΪΟΥ 1911

ΓΨΜΓ' ΑΠΟ 8 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1910

ΥΠΟ

Α. Α. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΕΦΕΤΟΥ

«Ut prius moneant leges penales
quam feriant»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

N

1490

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΑΦΕΙΟΝ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Α. ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ

1913

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Αφελικον Κ. Τυπος. Η. Ξύσανον
Καδρυμυθία κ.κ.

Ομοι.

ΜΕΛΕΤΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ

ΓΩΙΗ' (3815) ΑΠΟ 1ΗΣ ΙΟΥΛΙΟΥ 1911

ΓΨΠΓ' 27 ΜΑΪΟΥ 1911

ΓΨΜΓ' ΑΠΟ 8 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1910

ΥΠΟ

Α. Α. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΕΦΕΤΟΥ

«Ut prius moneant leges penales
quam feriant»

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

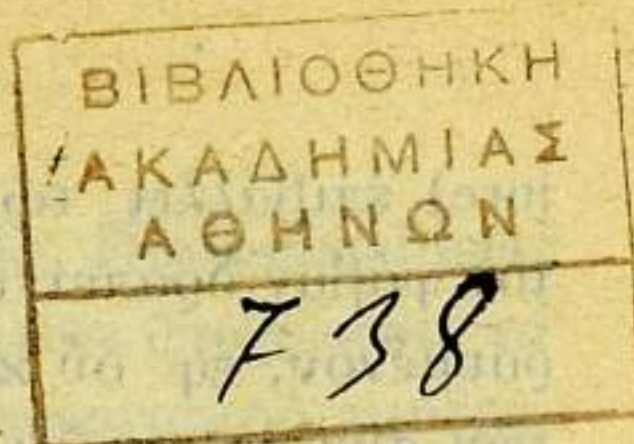
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Α. ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ

1913

227

ΝΟΜΟΣ

22 ΣΕΠ. 1958

ΓΨΠΓ'. 27 ΜΑΪΟΥ 1911

Ὡς γνωστὸν τὰ ἄρθρα 207 καὶ 208 τῆς ἡμετέρας Ποιν. Δικον. μετερρυθμίσθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 11)13 Φεβρουαρίου 1902 ΒΩΖ'. Νόμου, ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ὁποίου μόλις διέρρευσε πλήρης δεκαετία.

Ὅτι ἡ διὰ τοῦ νεαροῦ νόμου γενομένη διατύπωσις τοῦ τέως ἐν ἰσχύϊ ἁρθρου τῆς Ποιν. Δικ. ἀπαλείφουσα, προκειμένου περὶ κακουργημάτων, τὰς διὰ τούτου καθιερούμενας διακρίσεις, μεταξὺ τῶν μονίμως κατοικούντων ἐντὸς τοῦ βασιλείου καὶ ἐχόντων ἱκανὰ ἀκίνητα κτήματα ἢ μετερχομένων βιομηχανίαν — ἀπὸ τῶν μὴ τοιούτων — εἶναι ἡ ὀρθότερα, κατάδηλον τυγχάνει, διὰ τὸν λόγον ὅτι, ὡς καὶ ἀρχῇθεν ἡ ἡμετέρα Ποιν. Δικονομία, καὶ ὁ τροποποιήσας τὰς σχετικὰς διατάξεις ταύτης ΒΩΖ' προμνησθεὶς νόμος, καθιεροῦσιν ἐπὶ κακουργημάτων τὴν ἀπαρέγκλιτον ἀρχήν, τῆς διαρκούσης τῆς προδικασίας, προφυλακίσεως τῶν κατηγορουμένων ἐπὶ ἀξιοποίνῳ τινὶ πράξει, συνεπαγομένη κατὰ τὸν Ποιν. Νόμ. ἐγκληματικὴν ποινὴν, ἀδιαφόρως τῶν μνησθεισῶν προσωπικῶν ιδιοτήτων αὐτῶν, ἐπομένως ἢ ὑπαρξίς ἢ ἀνυπαρξία τούτων, οὐδεμίαν ἀσκεῖ ἐπιρροὴν κατὰ τὰς προεκτεθείσας προϋποθέσεις, καθ' ὅς τὸ ζήτημα τῆς προφυλακίσεως κανονίζεται ἀποκλειστικῶς ἐκ τοῦ εἶδους τῆς ἐπιβαλλομένης ποινῆς, τὸ μέγεθος τῆς ὁποίας κατὰ τεκμήριον νόμιμον ἀνεπίδεκτον ἀνταποδείξεως (juris e de

jure) ἐπιβάλλει τῷ δικαστῇ νὰ ἀποδεχθῇ, ὑφιστάμενον τὸν φόβον δραπετεύσεως τοῦ ἐπὶ κακουργήματι κατηγορουμένου, ἐφ' οὗ καὶ ἐρείδεται ἡ ἄνευ περαιτέρω ἐρεύνης τῶν συντρεχουσῶν ἐν ἐκάστη ὑποθέσει ἰδιαιτέρων περιστάσεων -- ὑποχρεωτικὴ προφυλάκισις -- δογματικῶς οὕτως εἰπεῖν ἀπαγγελομένη.

Κατὰ τῆς ἀκάμπτου ἐφαρμογῆς τοῦ κανόνος τούτου τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, ἀπὸ μακροῦ ἤδη χρόνου, ἀπεφάνησαν οἱ ἡμέτεροι Κωνσταντόπουλος (Ποιν. Δικ. σελ. 598 ἐν τέλει. Κωστῆς σελ. 456 σημ. 2 καὶ Φλογαΐτης (ὑπὸ τὸ ἀρθ. 230 Π. Δ.)· ὑπέδειξαν δὲ ὡς μέσον ἀτελοῦς θεραπείας, τὴν ἐπὶ τινων τοῦλάχιστον κακουργημάτων ἐπέκτασιν, τοῦ περὶ προσωρινῆς δι' ἐγγυήσεως ἀπολύσεως θεσμοῦ. Τὴν ὑποχρεωτικὴν (δογματικὴν ὑπὸ τὴν προεκτεθεῖσαν ἔννοιαν) προφυλάκισιν ἡ Γερμ. Ποιν. Δικ. τοῦ 1877 (§ 112 ἐδ. 1) ἀπέκρουσε κατ' ἀρχὴν, ἀπεδέξατο δὲ εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, δηλονότι ὑφρεστῶτος φόβου δραπετεύσεως (Fluchtgefahr.) τοῦ κατηγορουμένου, ἢ ἐξαλείψεως τῶν ἰχνῶν τοῦ ἀδικήματος (Kollusionsgefahr).

Ἡ Γαλ. Ποιν. Δικ. (art. 113 καὶ 144) παρέχεται τῷ Ἀνακριτῇ ἀδιακρίτως τῆς φύσεως τοῦ Κακουργήματος, τὴν ἐξουσίαν νὰ διατάξῃ, τὴν δι' ἐγγυήσεως ἢ ἄνευ τοιαύτης, ἀπόλυσιν τοῦ κατηγορουμένου· ἡ δὲ Ἰταλικὴ ἐν ἀρθ. 205, ἐπιτρέπει ἐπίσης τὴν δι' ἐγγυήσεως ἀπόλυσιν καὶ ἐπὶ τῶν Κακουργημάτων· ὅμως ἀποκλείει τοῦ εὐεργετήματος τούτου τὰ ἐν ἀρθ. 206 ὠρισμέα πρόσωπα καὶ δὴ ἐπαίτας, ἀγύρτας, ἀέργους κλπ.

Τὸ ἐν ἔτει 1908 περατωθὲν καὶ εἰς τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ Κοινοβουλίου ἐν ἔτει 1909 ὑποβληθὲν, περὶ μεταρρυθμίσεων τῆς Ποιν. Δικ. Γερμανικὸν Νομοσχέδιον, ἐκ βά-

θρων διασείει, τὸ περὶ ὑποχρεωτικῆς Προφυλακίσεως δόγμα, ἐπιβάλλον τῷ Δικαστῇ τὴν νόμιμον ὑποχρέωσιν νὰ διερευνήσῃ, κατὰ τὸν χρόνον τοῦ διακανονισμοῦ ταύτης, ἀπαξάπαντα τὰ σχετικὰ πρὸς τὸ μέγεθος, τῆς νόμῳ εἰς τὸ ἀδίκημα ἐπαπειλουμένης ποινῆς, γνωστὰ πραγματικὰ γεγονότα, καθὼς καὶ μήτοι συντρέχωσιν ἐκάστοτε εἰδικαὶ περιστάσεις, ὧν ἔνεκα τὸ λόγω τῆς σοβαρότητος τῆς ἐπαπειλουμένης ποινῆς τεκμήριον τοῦ φόβου δραπετεύσεως τοῦ κατηγορουμένου ἐλλείπει.

Προκειμένου περὶ μικρῶν ἀδικημάτων, ἡ αὐτὴ Γερμ. Ποιν. Δικ. (§ 113) ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι ἐπ' αὐτῶν κατ' ἀρχὴν δὲν προσήκει ἡ ἐφαρμογὴ μέτρου ὑπεράγαν ἀπηνούς καθ' ἑαυτό, ἐπιτρέπει τὴν προφυλάκισιν, ἔνεκα φόβου δραπετεύσεως τοῦ κατηγορουμένου, ὅσας ἐν τῇ προσώπῳ τούτων συντρέχωσιν, ρηταὶ εἰδικαὶ προϋποθέσεις. Τὴν γενικὴν ταύτην ἀρχὴν καὶ τὸ προμνηθὲν Νομοσχέδιον περὶ τῶν ἐπενεκτέων εἰς τὸ τέως ἐν Γερμανίᾳ ἐν τῇ ποινικῇ ὕλῃ καθεστώς, μεταρρυθμίσεων ἐτήρησεν ἀναπτυσσομένην ὅμως ἐπὶ τὸ προσφορώτερον καὶ δῆ.

α'.) Ἐν § 111 κλπ. 1 ἐδ. 1 ηὐρύνθη ὁ κύκλος τῶν ὑποθέσεων, καθ' ὅς λόγω τοῦ εὐτελοῦς τῆς ἐπαπειλουμένης ποινῆς, μόνον διὰ τὸν φόβον τῆς δραπετεύσεως τοῦ κατηγορουμένου, καὶ συντρεχουσῶν κατὰ τούτου ἐπιβαρυντικῶν περιπτώσεων, ἐπιτρέπεται προφυλάκισις· περιελήφθησαν δὲ ἐν αὐτῷ πᾶσαι, αἱ διὰ φυλακίσεως μέχρι 3 μηνῶν ἀξιόποινοι πράξεις, καθὼς καὶ αἱ διὰ χρηματικῆς ποινῆς ὑπὲρ τὰ 3 χίλια Μάρκα κολαζόμεναι, εἴτε κατὰ μόνας, εἴτε ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄλλας, ἔστω καὶ ἐπακολούθους ποινάς.

Ἡ τελευταία συμπλήρωσις ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν σκέψιν, ὅτι εἰς τινὰς περιπτώσεις λ.χ. ἐπὶ καταλο-

γισμοῦ Τελωνειακῶν δεσμῶν, τελῶν χαρτοσήμου κλπ. δυνατόν τὸ μέγεθος τῆς ἐπαπειλουμένης χρηματικῆς ποινῆς, νὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οὐ μόνον ὁ φόβος τῆς πανοικεῖ δραπετεύσεως τοῦ κατηγορουμένου ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπόνοια τῆς ἐπιδράσεως αὐτοῦ ἐπὶ τῶν μαρτύρων καὶ συναιτίων, ἐπὶ βλάβῃ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ἀληθείας, νὰ πιθανολογῶνται.

β'.) Αἰ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κατηγορουμένου συντρέχουσαι καὶ φόβῳ τῆς δραπετεύσεως τοῦ κατηγορουμένου δικαιολογοῦσαι τὴν προφυλάκισιν αὐτοῦ προϋποθέσεις· ἀλλοίως ἐκανονίσθησαν, ἐπιτραπείσης ταύτης, ἂν οὗτος ἐδραπέτευσε προηγουμένως ἢ παρέχεται εὐλόγους ἐπὶ τούτῳ ὑπονοίας, ἂν στερῇται ὠρισμένης ἐν τῇ ἡμεδαπῇ διαμονῆς, διατελῇ ὑπὸ Ἀστυνομιοὴν ἐπιτήρησιν *Uebeweisung über die Landes polizei behörde* ἢ ἀδινατῇ νὰ παράσχῃ σαφεῖς περὶ ἑαυτοῦ ἀποδείξεις.

γ'.) Πρὸς πλήρη ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς, ὅτι ἐπὶ μικρῶν ἀδικημάτων, μόνον συντρέχοντος φόβου δραπετεύσεως (ἀντιτιθέμενου πρὸς τὴν ὀφειλομένην παρὰ τῆς Πολιτείας μέριμναν, ὅπως μὴ διαφεύγωσιν οἱ ἔνοχοι τῶν ἐπιβλητέων νόμῳ ποινῶν) καὶ συντρεχουσῶν ὠρισμένων εἰδικῶν προϋποθέσεων, προσήκει ἡ προφυλάκισις, προϋτάθῃ ἐν ἐδ. 2 τῆς ἰδίας § 111 τοῦ Νομοσχεδίου ἢ μεταρρυθμίσις, ὅπως ἐπιβάλληται αὕτη, ὅσάκις εἰκάζεται ἐκ τῶν δεδομένων περιστάσεων, ὅτι ἡ καταγνωστέα νόμῳ ποινὴ, δὲν ὑπερβαίνει τὴν μηνιαίαν φυλάκισιν ἢ τὴν χρηματικὴν ποινὴν τῶν τρισχιλίων μαρκῶν, εἴτε μόνην εἴτε σωρευτικῶς μετ' ἄλλων, ἔστω καὶ ἐπακολούθων, ποινῶν καταγιγνωσκομένην. Διότι δὲ δυνατόν, καθ' ὃν χρόνον κρίνεται τὸ ζήτημα τῆς προφυλακίσεως, σφαλερὰ ἐκτίμησις τῆς νόμῳ ἐπιβλητέας ποινῆς, νὰ γίνῃ, ἀποδεικνυο-

μένη τοιαύτη ἐκ τῶν ὑστέρων προΐούσης τῆς διαδικασίας, τὰ ὅρια τοῦ ἐδαφ. 2 τῆς ἐν λόγῳ § ἀφορῶντα τὰς πιθανολογουμένας ἐκάστοτε ποινάς, ἐπεξετάθησαν, ὡς ἐκεῖνα τοῦ ἐδ. 1. ἅτινα ὑπ' ὅψιν ἔχουσιν ἀπλῶς τὴν ἐπαπειλουμένην ποινήν. Ὡσαύτως ἐνῶ αἱ ἐν ἐδαφ. 1^η διατάξεις, εἰσὶν ἐφαρμοστέαι ἐπὶ συρροῆς πλειόνων πράξεων, ἐξ ὧν οὐδεμία ἐπισύρει, καθ' ἑαυτὴν κρινομένη, ποινήν ὑπερβαίνουσαν τὴν τρίμηνον φυλάκισιν ἢ τὰ ὅχλια μάρκα κλπ. αἱ τοῦ ἐδαφ. 2 ἐφαρμόζονται μόνον, ὡς αἱ λόγῳ τῆς συρροῆς, δὲν καταγιγνώσκεται ἐν συνόλῳ ποινὴ βαρυτέρα τῆς μηνιαίας φυλακίσεως.

Τοιαύτη ἡ παρὰ τοῖς προμνησθεῖσι Κράτεσι κατάστασις τοῦ δικαίου, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐπὶ κακουργημάτων προφυλακίσεως τῶν κατηγορουμένων καὶ τῆς δυνητικῆς τοιαύτης τῶν ὑποπιπτόντων εἰς πλημμελήματα. Ὡς πρὸς τὴν πρώτην ὁ νεαρὸς Νόμος δὲν ἐχάλαρωσε, τὰ παρὰ τῆς τέως ἐν ἰσχύει Ποιν. Δικ. χαλκευθέντα δεσμὰ τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων, ὀφειλόντων κατὰ κανόνα, νὰ προβαίνωσιν εἰς προφυλάκισιν, τῶν ἐπὶ κακοτρογίᾳ κατηγορουμένων, οὐχ' ἥττον, συντρεχουσῶν τῶν ἐν ἀρθ. 237 προϋποθέσεων, ὑπεχρέωσε τὸ Συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν νὰ διατάτῃ τὴν δι' ἀξιοχρέου ἐγγυήσεως ἢ καὶ ἄνευ τοιαύτης προσωρινὴν ἀπόλυσιν αὐτῶν· ὡς πρὸς τὴν δευτέραν δὲ ἐπήγαγεν εἰς τὸ ἀπὸ πολλοῦ τροποποιημένον διὰ τοῦ προμνησθέντος ΒΩΖ' τῷ 1901 ἀρθ. 208 τῆς Ποιν. Δικ. οὐσιώδεις μεταρρυθμίσεις καθ' ἃς, ἐπὶ Πλημμελήματι, δύναται νὰ διαταχθῇ ἡ προφυλάκισις.

1) Κατὰ ἀέργων καὶ μὴ ἐχόντων ἱκανὰ ἀκίνητα κτήματα ἐν Ἑλλάδι, ἢ ἱκανὴν πρὸς συντήρησίν των, δηλονότι ἀπόρων. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἱκανότης τῶν

ἐν Ἑλλάδι ακινήτων κτημάτων, καθὼς καὶ ἡ ἐπάργεια τῆς προσόδου πρὸς συντήρησιν, τοῦ κατηγορουμένου, κριθήσεται ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς τάξεως, τῶν βιωτικῶν ἔξεων, τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ καὶ λοιπῶν παραπλησίων στοιχείων, διότι ἀπόλυτος περὶ τῶν ἀντικειμένων τούτων κρίσις, κατ' ἀρχὴν ἄστοχος εἶναι.

Τίνος ὅμως ἔνεκα λόγου ἡ ἀργία μόνον κατὰ τῶν ἀπόρων, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τῶν εὐπόρων ἀποτελεῖ πρόκριμα ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ νομοθέτου, προκειμένου περὶ προφυλακίσεως; Μήπως δὲν εἶναι αὕτη, ἀδιακρίτως τῆς εὐπορίας, ἡ ἀπορίας τοῦ ἀτόμου, ἡ μήτηρ πάσης κακίας καὶ κοινὸν εὐπόρων καὶ ἀπόρων ὄνειδος;

Προκειμένου περὶ ἀξιοποίνων πράξεων, ἀφορῶσιν τὰ ἥθη, θὰ ἦτο ὅρα γε ἀφιλοσόφητος, ἡ ἐξίσωσις ἀμφοτέρων τῶν τάξεων;

2) Κατ' ἄλλοδαπῶν, οὐχὶ ὅμως ἀπολύτως, ὥς τὸ πρῖν, ἀλλ' ἐφόσον καὶ καθόσον δὲν κέκτηνται ἐν Ἑλλάδι ἱκανὴν ἀκίνητον ἰδιοκτησίαν.

Ὁ λόγος, οὗ ἔνεκα, οἱ μονίμως κατοικοῦντες ἐντὸς τοῦ βασιλείου ἄλλοδαποί, καθὼς καὶ οἱ μετερχόμενοι αὐτόθι βιομηχανίαν, ἀξιόλογον μάλιστα, ἥττονα ἐμπνέουσι τῷ νομοθέτῃ ἐμπιστοσύνην, ὅσω ἀφορᾷ τὸν φόβον δραπετεύσεως ἐκ τῆς ἡμεδαπῆς, καὶ δὴ προκειμένου περὶ πλημμελημάτων, κολαζομένων δι' ὀλιγοήμερου φυλακίσεως, ἔσεται ἀείποτε ἐκ τῶν διαπορουμένων. Ἀντιθέτως δὲ, προκειμένου περὶ πλημμελήματος, κολαζομένου διὰ πολυχρονίου, ὅπως δήποτε φυλακίσεως, τίνα ἐγγύησιν, κατὰ τοῦ φόβου τῆς δραπετεύσεως τοῦ ἄλλοδαποῦ, παρέχεται ἢ ἐν Ἑλλάδι κτῆσις ἱκανῆς ἀκινήτου ἰδιοκτησίας, δεδομένου ὅτι ἐν εὐνομουμένῃ πολιτείᾳ, ἡ διοίκησις καὶ ἀπόλαυσις ταύτης, πλὴν τῆς καθαρῶς προσωπικῆς, δὲν

ἀπαιτεῖ ἀπαραιτήτως τὴν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ παρουσίαν τοῦ ιδιοκτήμονος;

Ἐκτὸς τούτου, κατὰ τίνα γνώμονα, κριθήσεται ἡ ἱκανότης τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀκινήτου κτήσεως τοῦ ἀλλοδαποῦ;

Ἄν ἀναλόγως τῆς ἐπαπειλουμένης κατὰ τοῦ διαπραχθέντος πλημμελήματος παρὰ τοῦ Ποιν. νόμου ποινῆς, τοῦθ' ὅπερ καὶ τὸ δοκιμώτερον, τότε τίς ὁ λόγος, οὗ ἔνεκα τὴν κρίσιν περὶ τῆς βασιμότητος ἢ τοῦ ἀνυποστάτου τοῦ φόβου δραπετεύσεως τοῦ ἀλλοδαποῦ, δὲν ἐξήρτησεν ὁ νομοθέτης ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς σοβαρότητος τῆς ποινῆς, ἀλλ' ἐκ τοῦ προεκτεθέντος στοιχείου τῆς κτήσεως ἱκανῆς ἀκινήτου ιδιοκτησίας ἐν Ἑλλάδι, ὅπερ κατὰ τὴν κοινοτέραν ἀντίληψιν, οὐ μόνον δὲν ἄγει εὐθὺς πρὸς τὸ σκοπούμενον συμπέρασμα, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῆς ποικιλίας τῶν περὶ αὐτοῦ ἀντιλήψεων ἀσταθέστατον τυγχάνει;

Ἀλλὰ καὶ ἡ εἰς τὴν § 4 τοῦ ἰδίου ἄρθρου τῆς Ποιν. Δικ. ἐπαγομένη διὰ τῆς § 3 τοῦ ν. Νόμου μεταρρύθμισις, καθ' ἣν μόνοι οἱ αὐτουργοὶ ἢ συναίτιοι «κλοπῆς, ἐμπρησμοῦ» κατὰ τὰς ἐν ἄρθ. 410 καὶ 413 Π. Ν. προνοούμενας περιπτώσεις, φθορᾶς ξένης ιδιοκτησίας εἰς βαθμὸν πλημμελήματος ἄρθ. 412 Π. Ν. καὶ καθόσον ὑφίσταται φόβος ἐντεύξεως μετ' ἄλλων (οὐχὶ συναιτίων, ὡς ὁ ΒΩΖ' νόμος τοῦ 1901 ἡξίου) ἐπὶ βλάβῃ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς ἀληθείας, ὠρισμένως αἰτιολογούμενος ἐν τῷ ἐντάλματι τῆς φυλακίσεως, δύνανται προφυλακισθῆναι, ἐκτὸς ἐὰν πρόκηται περὶ ἀγυρτῶν, γενομένων αὐτουργῶν ἢ συναιτίων κλοπῆς (ἄρθ. 373 Π. Ν.) οἵτινες καὶ μὴ συντρεχόντων τῶν ἀνωτέρω περιορισμῶν δύναται νὰ προφυλακισθῶσιν, εἶναι λίαν οὐσιώδης, ὡς ἀπαλλάττουσα τοὺς ὑπόπτους ἐνὸς τῶν ἐν τοῖς ἄρθ. 133, 236, 239, 241, 244, 245, 388, 398, 204, 405 καὶ 407 Π. Ν. ἀναφε-

ρομένων πλημμελημάτων, ἀπὸ τῆς προφυλακίσεως ἐν γένει, παρὰ τὰς ἐναντίας σαφεῖς διατάξεις τῆς τέως ἐν ἰσχύϊ Ποιν. Δικονομίας.

Καὶ εὐθὺς ἀμέσως δυσεπίλυτον προβάλλει τὸ ἐρώτημα, τίνων ἔνεκα λόγων, προέβη ὁ νομοθέτης εἰς τὴν καινοτομίαν ταύτην, καίπερ τὰ ἐν τοῖς ἄρθ. 133 κλπ. Π. Ν. προμνησθέντα πλημμελήματα, ἀνάγονται κατ' εἶδος, κρινόμενα καθ' ἑαυτά, εἰς τὰ κατὰ τῆς ἀλλοτρίας περιουσίας ἀπευθυνόμενα, καὶ ὁμοειδῇ εἰσὶ, πρὸς τὰ ἐν ἄρθ. 490 κλπ. πλημμελήματα, οἱ δ' ὑποπτοι τινὸς ἢ καὶ πλειόνων τοιούτων, ὥς ἐκ τοῦ εἴδους καὶ τοῦ τρόπου τῆς διαπράξεως, αὐτῶν ἐπικινδυνωδέστεροι τυγχάνουσι, λόγῳ τῶν εὐρυτάτων ἐπιβλαβῶν συνεπειῶν, αἵτινες ἀμέσως καὶ ἐμμέσως προκύπτουσιν ἐξ αὐτῶν, εἰς τὰς ἀλλοτρίας περιουσίας;

Ἄν στατιστικαὶ πληροφορίαι ἔπεισαν τὸν νομοθέτην περὶ τοῦ ὅτι σπανίζουσιν παρ' ἡμῖν, τὰ ἐξ ὧν καταργεῖται ἢ προφυλάκισις ἀδικήματα, δὲν ὑφέρπει ἄρα γε ὑπὸ τὰ τοιαῦτα στατιστικὰ δεδομένα, εὐοίωνα ἀπλῶς, πλὴν οὐδαμῶς ἀποτελοῦντα εὐσταθῇ γνώμονα, ὥς ἐκ τῆς ἀπείρου ποικιλίας τῶν παραγωγικῶν αὐτῶν λόγων, φύσει εὐμεταβλήτων ἄλλως — ἢ εὐλογος ὑπόνοια, ὅτι ὑπὸ τὸ νέον δικονομικὸν καθεστῶς, ἐκλιπόντος τοῦ ἐκ τῆς προφυλακίσεως ἐμπνεομένου σοβαροῦ φόβου καὶ ὑπὸ ἀντιξόους περιστάσεις, ὅλως ἄλλοῖα ἔσονται τὰ στατιστικὰ δεδομένα;

Ἀλλὰ καὶ ἑτέρα σπουδαία ἀπορία προκύπτει, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ, ἀφ' ἑνὸς τῆς εὐλόγου μερίμνης τοῦ νομοθέτου, περὶ ἀποκαλύψεως τῆς ἀληθείας, καὶ τῆς ἀξιώσεως τοῦ ἰδίου (χρονολογουμένης ἤδη ἀπὸ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ Νόμου ΒΩΖ' τῆς 11 Φεβρουαρίου 1901) ὅπως αἰτιολο-

γῆται ὠρισμένως, ἐν τῷ ἐντάλματι τῆς φυλακίσεως, ὁ φόβος ἐντεύξεως τοῦ κατηγορουμένου μετ' ἄλλου, ἐπὶ βλάβῃ τῆς ἀποκαλύψεως τῆς ἀληθείας ἀφ' ἑτέρου, ὑποτιθεμένου πάντοτε, ὅτι ὑποχρεοῦται νόμῳ ὁ ἀνακριτὴς νὰ ἐκθέσῃ, ἐν σαφηνείᾳ καὶ λεπτομερείᾳ, τὰ πραγματικὰ γεγονότα, ἐφ' ὧν θεμελιοῦται, κατὰ τὴν κρίσιν του, ὁ τοιοῦτος φόβος, καὶ δὲν ἀναλύεται ἢ ἀξίωσις αὕτη, εἰς τὴν ἐν τῷ ἐντάλματι καταχώρισιν διακένου ἐννοίας φρασσεολογίας, ἐπαναλαμβανούσης ἀπλῶς τὴν σχετικὴν διάταξιν τοῦ νόμου, τοῦθ' ὅπερ ἀνάξιον σοβαροῦ νομοθέτου εἶναι καὶ νὰ ὑποτεθῇ κἄν· ἔγκειται δὲ ἡ ἀπορία αὕτη ἰδίᾳ εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ δυναμένου νὰ συγκλώσῃ τὰς καθ' ἑαυτὰς ἀσυγκλώστους καὶ ἀδυσωπήτως ἀλληλοσυγκρουομένας, ἐννοίας ταύτας, ἐν τῇ πιστῇ ἐφαρμογῇ τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ νόμου, τρόπου· λ.χ. προκειμένης κατηγορίας ἐπὶ κλοπῇ καθ' ἣν ἀναφαίνονται ὑπόνοιαι, ὅτι ὁ κατ)μενος συναινόμενος μετ' ἄλλων, δυνατόν νὰ συγκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, πῶς δυνηθήσονται οἱ ἀρμόδιοι, τὸ μὲν νὰ ἐξυπηρετήσωσι τὴν προέχουσαν μέριμναν τοῦ νομοθέτου περὶ ἀποκαλύψεως τῆς ἀληθείας, τὸ δὲ νὰ ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἰδίου, ὅπως αἰτιολογήσωσιν ὠρισμένως τὸν κρύφιον φόβον των, περὶ βλάβης τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης, ἐν τῷ ἐντάλματι τῆς φυλακίσεως; Ἄν προβῶσι, διὰ καταχωρίσεως ἐν αὐτῷ, τῶν δικαιολογούντων τοὺς σχετικοὺς φόβους αὐτῶν πραγματικῶν γεγονότων, (σαφοῦς καὶ ὠρισμένης) εἰς ἀποκαλύψεις συναφεῖς, δὲν προσκρούουσιν ἄρα γε εἰς τὴν περὶ ἀποκαλύψεως τῆς ἀληθείας μέριμναν τοῦ νομοθέτου; Ἄν τοῦναντίον, ὑποτεθῇ ὅτι εἰς ἀόριστον καὶ ἀσαφῇ δικαιολογίαν τῶν ἐν λόγῳ πραγματικῶν γεγονότων ἤθελον προβῇ, συμμορφοῦνται ἄρα γε πρὸς τὴν ἐπιβεβλημένην αὐτοῖς νόμῳ ὑποχρέωσιν περὶ ὠρι-

σμένης αἰτιολογίας ἐν τῷ ἐντάλματι φυλακίσεως ; Κατὰ τὴν Γερ. Δικ. τοῦ 1877 § 112 abs. 1. Satz 1. ὁ φόβος τῆς συγκαλύψεως τῆς ἀληθείας διὰ συμπαιγνίας (Kallusionsgefahr) ἐκρίθη ἀρχῇθεν ὡς δικαιολογητικὸς λόγος τῆς προφυλακίσεως, εἰς τοῦτο δὲ συμφρονοῦσι κατ' ἀρχὴν αἱ προταθεῖσα σχετικαὶ μεταρρυθμίσεις (§ 110 abf. 1 τοῦ Νομοσχεδίου). ὅμως καθορίζουσι τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἡ ἀποκάλυψις τῆς ἀληθείας δυσχεραίνεται, ὑφειστώσας, ὅσάκις ὁ κατηγορούμενος διὰ καταστροφῆς τῶν ἰχνῶν τοῦ ἀδικήματος ἢ ἐπιδράσεως ἐπὶ τῶν μαρτύρων ἢ συναιτίων, ἐπιδιώκει τὴν συγκαλύψιν ταύτης (durch Vernichtung von Spuren der That durch beeinflussung von zeugen oder Mitschuldigen die Ermittlung der Wahrheit erschweren werde.

Ἐπίσης, δὲν φρονοῦμεν ὅτι κατὰ τὰς ἐν § 3 τοῦ ἀρθ. 208 τοῦ ν. ν. ἀναφερομένας περιπτώσεις δικαιολογεῖται ὁ ἐντελής ἀποκλεισμός, ὡς λόγου συνεπαγομένου τὴν προφυλάκισιν, τοῦ φόβου δραπετεύσεως τοῦ κατηγορουμένου, ἀφοῦ, αἱ κατὰ ταύτας κατὰ τὸν Ποιν. ν. καταψηφιστέαι ποιναὶ, δύνανται ν' ἀνέλθωσι, κατ' ἀνώτατον ὅρον, καὶ εἰς πενταετὴ φυλάκισιν, οὐδὲ κατέρχονται κάτω τῶν 3 μηνῶν, κατὰ τὸ ἀρθ. 410, ἐὰν τὸ πῦρ δὲν ἐξεργάγη, καὶ τῶν 6 μηνῶν, ἐκραγέντος τοῦ πυρός, καὶ μόνον ἐπὶ κλοπῆς καὶ φθορᾶς ξένης ιδιοκτησίας δύναται κατελθεῖν καὶ μέχρι τῶν 3 ἡμερῶν, τὸ δὲ μέγεθος τῶν ἐπαπειλουμένων ποινῶν τούτων, οὐδαμῶς ἀποκλείει τὸν φόβον δραπετεύσεως τοῦ κατηγορουμένου ἡμεδαποῦ ἢ καὶ τοῦ κεκτημένου ἱκανὴν ἀκίνητον ιδιοκτησίαν ἐν Ἑλλάδι ἁλλοδαποῦ. Ἡ ἐνδεχομένη, κατὰ τῶν προεκτεθέντων περὶ τῆς ὀρθότητος, τῶν ἐπαγομένων εἰς τὸ τέως ἐν ἰσχύϊ Δικονομικὸν καθεστῶς, μεταρρυθμίσεων, ἀντίρρησης, ὅτι

μετὰ τὰ διὰ τοῦ περὶ φανεράς ἀνακρίσεως θεσμοῦ, χορηγηθέντα τῷ κατηγορουμένῳ δικαιώματα, ὅπως πλήρη λάβῃ γνῶσιν τῆς σχετικῆς δικογραφίας, ἢ σκέψις ὅτι διὰ τῆς ἀξιουμένης παρὰ τοῦ νομοθέτου ὠρισμένης αἰτιολογίας τοῦ ἐντάλματος φυλακίσεως δυσχεραίνεται ἡ ἀποκάλυψις τῆς ἀληθείας, χιμαιρικὴ ἀποβαίνει, δυνατόν νὰ ᾖ οὐσιαστικῶς βάσιμος· οὐχ' ἦττον καὶ διὰ ταύτης, ἔτι μᾶλλον, ἐμπεδοῦται ἡ γνώμη, ὅτι ὑπὸ τὸ κρατοῦν δίκαιον ἡ περὶ ἀποκαλύψεως τῆς ἀληθείας, μέριμνα τοῦ νομοθέτου, ἐν ὑστάτῃ μοίρᾳ ἐτέθη. Ἡδύνατο μάλιστα, κατὰ προσθήκην, ν' ἀντιταχθῇ εἰς τὴν ἀντίρρῃσιν ταύτην, ὅτι κατὰ τὴν συνείδησιν τοῦ νομοθέτου, αἱ ἐπαγόμεναι μεταρρυθμίσεις, καθὼς καὶ ὁ θεσμὸς περὶ φανεράς ἀνακρίσεως, θάλπουσι τὰ μᾶλλον τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ἀληθείας, ἀδιαφόρως τοῦ ζητήματος, ἂν αὕτη οὐσιαστικῶς εἶναι ὀρθὴ ἢ πεπλανημένη, τοῦθ' ὅπερ, ἡ κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν πείρα, θέλει καταδείξει, ἐν προσεχεῖ μέλλοντι χρόνῳ, ὅν ἔχεται βασιμότητος.

Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς διατυπώσεως τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τῆς § 3 τοῦ κατὰ τὸν ν. νόμον 208 ἄρθ. Ποιν. Δικ. καθ' ἣν «κατ' ἀγυρτῶν γενομένων αὐτουργῶν ἢ συναιτίων κλοπῆς (ἄρθ. 373 Π. Ν.) καὶ μὴ συντρεχόντων τῶν ἀνωτέρω περιορισμῶν» ἐπιτρέπεται προφυλάκισις, προκύπτει, ὅτι ὁ νομοθέτης οὐσιώδη εἰσάγει καινοτομίαν εἰς τὸ τέως ἐν ἰσχύϊ ἐδ. 2 τῆς Ποιν. Δικ. κατὰ τὸ ὅποιον «οἱ τιμωρηθέντες ἤδη ἐπὶ ἀγυρτεία» ὑπέκειντο εἰς προφυλάκισιν, κατηγορούμενοι ἐφ' οἷωδὴποτε πλημμελήματι, διότι κατὰ ταύτην δὲν ἀπαιτεῖται, ὥς τὸ πρὶν, προηγουμένη τιμωρία ἐπὶ ἀγυρτεία, δηλονότι καταδικαστικὴ ἀπόφασις καταγινώσκουσα ποινὴν ἐπὶ ταύτῃ καὶ ἔκτισις τῆς τοιαύτης ποινῆς, ὅπως ὁ αὐτουργὸς ἢ συναίτιος κλοπῆς

προφυλακισθῇ, ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ συντρέχῃ κατ' αὐτοῦ, κατὰ τὴν κρίσιν τῶν ἀρμοδίων ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων, τὰ ἀποτελοῦντα τὴν ἀγυρτεῖαν στοιχεῖα, δηλονότι ὁ αὐτουργὸς ἢ συναίτιος κλοπῆς, νὰ μὴ ἔχῃ ὠρισμένην ἢ μόνιμον κατοικίαν, μηδὲ συγκεχωρημένην τινὰ ἀσχολίαν ἢ μέσα διατροφῆς, περιπλανᾶται δὲ εἰς τὴν χώραν (ἀρθ. 664 Π. Ν.)

Ἄφοῦ ὅμως, κατὰ τὴν ὀρθότεραν θεωρητικῶς ἐκδοχὴν, ἡ ἀγυρτεῖα ἀπεκρούσθη ὑπὸ τοῦ νομοθέτου, ὡς λόγῳ δικαιολογῶν ἐν γένει τὴν προφυλάκισιν ἐπὶ πλημμελημάτων, τινος ἔνεκα λόγου, μόνον προκειμένου περὶ κλοπῆς, καθιεροῦται ἡ ἀπότομος ἐξαίρεσις, νὰ προφυλακίζονται οἱ ἀγύρται, ἀδιαφόρως τοῦ ἂν συντρέχῃσιν οἱ λοιποὶ περιορισμοὶ, οἱ ἀπαιτούμενοι ὅσῳ ἀφορᾷ τοὺς αὐτουργοὺς ἢ συναιτίους τῶν ἐν ἀρθ. 410, 412 καὶ 421 Π. Ν. πλημμελημάτων;

Ἄν ὑποτεθῇ ὡς τοιοῦτος, ἡ ἀποτροπὴ διαπράξεως ἐτέρων ἀξιοποίνων πράξεων (zur Verhütung weitere straftate) ὅστις εἰρήσθω καὶ ἐν Γερμανίᾳ ἐκρίθη ὡς προσήκων μόνον ἐπὶ στρατιωτικῶν ἀδικημάτων, ἔνεκα τῆς ἰδιαζούσης ὑπηρεσιακῆς σχέσεως, ἀπεκρούσθη δὲ ἐφ' ὅλων τῶν λοιπῶν, ἀποκλείεται ἡ ὑπόνοια ὅτι οἱ ἀγύρται ρέπουσιν ἀπὸ χαρακτῆρος εἰς τὴν διάπραξιν οἵασδήποτε ἀξιοποίνου πράξεως, καθὼς καὶ τῶν ἐν ἀρθ. 412, 410 καὶ 421 Ποιν. Ν. ἀναφερομένων; Ἐν ᾗ δὲ περιπτώσει κατηγοροῦνται οἱ ἀγύρται, ὡς αὐτουργοὶ ἢ συναίτιοι πλημμελημάτων ἀναγομένων κατ' εἶδος εἰς τὰ κατὰ τῆς ἀλλοτρίας περιουσίας ἀδικήματα, δὲν συντρέχει τάχα ὁ φόβος, ὅτι τάχιστα θέλουσι διαπράξαι καὶ κλοπὰς; Πῶς δὲ δικαιολογεῖται τότε ἡ μὴ προφυλάκισις τούτων;

Ἄφ' ἐτέρου, ἡ ὑπόθεσις ὅτι δικαίολογητικὸς λόγος

τῆς προφυλακίσεως τῶν ἀγυρτῶν, εἶναι ὁ εὖλογος, λόγῳ τοῦ χαρακτηῖρος αὐτῶν, φόβος δραπετεύσεως, δὲν φρονοῦμεν ὅτι διαλύει τοὺς προεκτεθέντας καὶ ἄλλους προσομοίους ἐνδοιασμοὺς, περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς εἰρημένης ἐξαιρέσεως, τὸ τοιοῦτον· διότι, ὁ ἐν λόγῳ φόβος δραπετεύσεως τῶν ἀγυρτῶν, δὲν ἀποκλείεται, προκειμένου, περὶ οἰουδήποτε σοβαρὰν συνεπαγομένου ποινὴν, πλημμελήματος, ἐκτὸς τῶν ἐν ἀρθρ. 410, 412 καὶ 421 Π. Ν. ὡς πρὸς τὰ ὅποια ὁ νομοθέτης, καθ' ἃ προσίρηται, μόνον τὸν φόβον ἐντεύξεως μετ' ἄλλου κλπ. (Kollusions-gefahr,) ἀποδέχεται, ὡς λόγον προφυλακίσεως, καίπερ οὐσιαστικῶς καὶ φόβου καταδήλου, δραπετεύσεως τῶν ἀγυρτῶν, κατὰ τὰς μνησθείσας περιπτώσεις, ὑφeszτῶτος. Ἀλλὰ καὶ ἑτέραν, ἐπιβλαβὴ συνέπειαν ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως, συνεπάγεται ἡ προφυλάκισις κατηγορουμένου τινὸς ὡς ἀγύρτου, ἐπικυρωθεῖσα τυχὸν διὰ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν (Ἄρθρ. 228 § 2 τοῦ ν. ν.) ὅτι τίκεται ἐναντίον αὐτοῦ, εἰσαγομένου μεταγενεστέρως, ὅπως δικασθῇ ἐπὶ ἀγυρτεῖα, ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Πταισματοδίκου, σπουδαῖον πρόκριμα, ὅπερ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἔξει ὡς συνέπειαν, τὴν ἀφρευκτον καταδίκην του, διότι, ὡς αὐτονόητον, ἀδύνατον νὰ μὴ διατεθῇ δυσμενῶς ὁ δικάζων δικαστὴς ἐκ τοῦ τοιούτου προηγούμενου.

Ὅσῳ ἀφορᾷ τὴν ἐν § 4 διάταξιν τοῦ Ν. νόμου, καθ' ἣν ἐπιβάλλεται προφυλάκισις «κατ' ἀνθρώπων, οἵτινες ὅ τὸ πολὺ ἔτη πρὸ τῆς πράξεως, ἐτιμωρήθησαν ἤδη ἐπὶ τῇ αὐτῇ πράξει, διὰ ποινῆς ἀνωτέρας τῆς φυλακίσεως ἐνὸς μηνὸς» παρατηροῦμεν ὅτι πάνυ ὀρθῶς καθωρίσθη ἀνώτατον χρονικὸν ὅριον, ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς προτέρας ποινῆς ἀρχόμενον, πέραν τοῦ ὁποίου δὲν λαμβάνεται ὑπ'

ὄψει, ὡς λόγος προφυλακίσεως τοῦ κατηγοροῦ»ένου ἐπὶ τῇ αὐτῇ πράξει, ἢ προηγουμένη τιμωρία αὐτοῦ, ὡς ἐπίσης ὀρθῶς καθωρίσθη ὅτι αὕτη δέον νὰ ἀφορᾷ τὴν αὐτὴν κατ' εἶδος πράξιν. (Ἔρθ. 111 Π. Ν. 120 καὶ 121 ὡς μετερρυθμίσθησαν διὰ τοῦ ΓΧΕΖ' νόμου 24 Μαρτίου 1910 ἐρμηνευθέντος αὐθεντικῶς διὰ τοῦ Νόμου ΓΨΟΖ' (3977) 11 Μαΐου 1911.

Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὸ δημοσιευθὲν, κατὰ τὰ τέλη Νβρίου π. ἔ. παρὰ τοῦ ἐν Αὐστρία ἐπὶ τῆς Δικ. Ὑπουργοῦ, προσχέδιον μεταρρυθμίσεων, τοῦ Αὐστριακοῦ Ποιν. Δικαίου, καθιεροῦται, κατὰ τῶν καθ' ὑποτροπὴν ἐγκληματιῶν, ὡς ἐξασφαλιστικὸν ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἀσφαλείας, μέτρον, ἢ φύλαξις (Verwahrŕung) ἐπιβαλλομένη παρὰ τοῦ πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, πρὸ τῆς ἐκτίσεως τῆς ποινῆς, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐκτελέσεως, μετ' ἀκρόασιν τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τῶν ἐκτελεστικῶν ὀργάνων, καὶ δυναμένη νὰ ἀνακληθῇ, τῇ αἰτήσῃ τοῦ Εἰσαγγελέως ἢ τοῦ ὑπὸ φύλαξιν κατηγορουμένου, ὑποβαλλομένη, μετὰ παρέλευσιν βετίας, ἐνώπιον τοῦ ἰδίου Δικαστηρίου, ἐπιτρέποντος εἴτε ὀριστικῶς εἴτε ὑπὸ ὅρους, τὴν ἀπόλυσιν, ἥτις κατὰ τὴν τελευταίαν περίπτωσιν ὑπόκειται ἐπίσης εἰς ἀνάκλησιν ἐντὸς βετίας *Deüt. Jur. Zeit* ving XV. N° 1 σελ. 45.

Ἡ § 5 τοῦ ν. νόμου, ἐπιβάλλουσα τὴν προφυλάκισιν παντὸς συναιτίου ἢ συνεργοῦ ζωοκλοπῆς, ἀδιακρίτως μικρῶν ἢ μεγάλων ζώων, τέμνει αὐθεντικῶς τὴν ἀναφυσῆσαν ἐν τῇ δικαστηριακῇ ἐρμηνείᾳ διχογνωμίαν, περὶ τοῦ νομίμου τῆς προφυλακίσεως τῶν ζωοκλοπτῶν μικρῶν ζώων (ἄρθ. 4 τοῦ Σ. Λ. νόμου 27 Ἀπριλίου 1867).

Αί διὰ τοῦ ἄρθ. 228 τοῦ ν. νόμου εἰσαγόμεναι εἰς τὸ τέως ταῦτάριθμον καὶ ἐν ἰσχύει, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ΒΓΕ' νόμου τῆς 11 'Ιουλίου τοῦ 1892, ἄρθ. τῆς Ποιν. Δικ. καινοτομίαι, ἔγκεινται εἰς τὸ ὅτι δὲν ἀποφαίνεται εἰς τὸ ἐφεξῆς τὸ συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν ἀμετακλήτως, ὡς τὸ πρὶν, ἐν ᾗ περιπτώσει ἀποκρούσῃ τὴν, διαρκούσης τῆς ἀνακρίσεως, ὑποβαλλομένην αὐτῷ ὁμόφωνον τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ Εἰσαγγελέως, πειθομένων ὅτι ἐξέλιπεν ὁ λόγος τῆς προφυλακίσεως τοῦ κατηγορουμένου, αἵτησιν περὶ προσωρινῆς ἀποφυλακίσεως αὐτοῦ, ἀλλ' ὑπόκειται τὸ σχετικὸν βούλευμα εἰς ἀνακοπὴν, ἀσκουμένην παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως μόνον κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς καὶ τὴν προθεσμίαν τοῦ ἄρθ. 260 καὶ ἐφεξῆς Π. Δ. καὶ ὅτι εἰς μόνον τὸν κατηγορούμενον ἐπετρέπη ἀνακοπὴ ἥτις γίνεται συντασσομένης ἐκθέσεως παρὰ τῷ γραμματεῖ τῶν Πλημμελειοδικῶν, διαβιβάζεται δὲ παρὰ τούτου πρὸς τὸν ἀρμόδιον παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέα, παρ' οὗ καὶ εἰσάγεται ἀμελλητὶ εἰς τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν, δὲν ἔχει δὲ ἀνασταλτικὴν δύναμιν.

Ἀντιπαρερχόμενοι τὴν παρατήρησιν ὅτι ἀντὶ τοῦ ρήματος **διαβιβάζεται** κλπ. ἔδει νὰ γείνη χρῆσις τοῦ **ὑποβάλλεται**, προκειμένου περὶ ἐνεργείας τοῦ γραμματέως τῶν Πλημμελειοδικῶν, πρὸς προϋσταμένην ἀρχὴν ἀπευθυνομένης, καθόσον φρονοῦμεν ὅτι αἱ λέξεις δὲν δύνανται νὰ μεταβάλλωσι τὰ πράγματα καὶ συνεπῶς ὀφείλει ὁ γραμματεὺς τῶν Πλημμελειοδικῶν νὰ ὑποβάλῃ τὴν σχετικὴν ἀνακοπὴν ἐν ἡμικλάστῳ χάρτῃ, ἐπαγόμεθα εἰς τὴν παρὰ τοῦ ν. νόμου γενομένην ἀποδεκτὴν ῥύθμισιν τῶν πραγμάτων ἐν προκειμένῳ τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις.

Ἀφοῦ ἡ κατὰ τοῦ ἐντάλματος φυλακίσεως (ἐπιτραπεῖσα μόνον τῷ κατηγορουμένῳ ἀνακοπῇ, ἢ οὐ μόνον διὰ τυπι-

κοὺς, ὥς μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ καὶ δι' οὐσιαστικοὺς λόγους) ἐπιτρέπεται, ἔδει νὰ ὑποχρεωθῇ νόμῳ, ὁ ἐνώπιον τοῦ ὁποίου συντάσσεται αὕτη γραμματεὺς τῶν Πλημμελειοδικῶν, νὰ γνωστοποιῇ ταύτην ἐπίσης ἀμελλητὶ τῷ ἀρμοδίῳ ἀνακριτῇ, ὅπως σπεύσῃ οὕτως καὶ ὑποβάλῃ τῇ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελεῖ ἐγκαίρως καὶ τὴν σχετικὴν δικογραφίαν, διότι ἄλλως, προκειμένου μάλιστα περὶ ὑποθέσεως ἀνακρινομένης παρ' ἀνακριτοῦ ἀπέχοντος μακρὴν τῆς ἑδρας τοῦ Ἐφετείου, μέχρις οὗ οὗτος, εἰδοποιούμενος παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως, προβῇ εἰς τὴν ὑποβολὴν τῆς σχετικῆς δικογραφίας καὶ περιέλθῃ αὕτη εἰς χεῖρας τούτου κλπ. θὰ διαρρεύσῃ ἀναγκάίως οὐχὶ μικρὸν διάστημα χρόνου ἐπὶ ματαίῳ, τοῦθ' ὅπερ ἐκ προκαταβολῆς ματαιοῖ τὴν μέριμναν τοῦ νομοθέτου ὅπως ὡς τάχιστα ἀποφαίνεται τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ ἀνακοπῶν.

Ἐκτὸς τούτου ἡ Δικονομικὴ ἐξέλιξις ἐν προκειμένῳ, ἔξει, ὥς ἀφρευκτον συνέπειαν, τὴν διακοπὴν τῆς προόδου τῶν ἀνακρίσεων κατὰ τὸ ἀπὸ τῆς παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ πρὸς τὸν παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέα ὑποβολῆς τῆς δικογραφίας, μέχρι τῆς ἐπανόδου ταύτης ἐπιστραφείσης παρὰ τοῦ δευτέρου εἰς χεῖρας τοῦ πρώτου, χρονικὸν διάστημα· ἀπὸ πρακτικῆς ἄρα ἀπόψεως ἡ ἀνακοπὴ κέκτηται ἀνασταλτικὴν δύναμιν διὰ τὴν πρόοδον τῆς ἀνακρίσεως, ἥτις ἔστιν ὅτε, δύναται νὰ ἀποβῇ ἐπιβλαβεστάτη εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας, ὁ δὲ ἐνδιαφερόμενος εἰς τὴν συγκάλυψιν ταύτης ἔνοχος κατηγορούμενος, πεπεισμένος ἐκ προκαταβολῆς ὅτι ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχῃ τὴν προσωρινὴν ἀποφυλάκισίν του, εἴτε καὶ ἀποκρουσθείσης ταύτης, καὶ ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ παράτασις αὐτῆς, λαμβανομένης πάντοτε ὑπ' ὄψει εἰς τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς καταγνωσθησομένης αὐτῷ ποινῆς καὶ συμψηφίζομένης ἐν ταύτῃ,

κατὰ τὸν σχετικὸν εἰδικὸν νόμον, δὲν δύναται ν' ἀποβῇ οὐσιαστικῶς ἐπιβλαβὴς αὐτῷ, σπανιώτατα θὰ παραλείπη τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐνδίκου τούτου μέσου κατὰ τοῦ ἐντάλματος τῆς φυλακίσεως, ὅσάκις κρίνει ὅτι ἡ δικαυπὴ τῆς ἀνακρίσεως ἐπικαιρὸς εἶναι διὰ τὰ ἴδια συμφέροντα.

Quid δὲ juris ἂν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνακρίσεως τῆς προόδου τῆς ἀνακρίσεως, ἕνεκα τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς δικογραφίας πρὸς τὸ συμβούλιον τῶν μακρὰν τῆς ἔδρας τοῦ ἀνακριτοῦ ἐδρευόντων Ἐφετῶν, προσαχθῶσιν ἐνώπιον τούτου, συλληφθέντες συνεπεία ἐντάλματος τοῦ ιδίου, ἕτεροι συναυτουργοὶ ἢ συναίτιοι ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἀδικήματι μετὰ τοῦ ἀνακρίσαντος τὸ ἐντάλμα τῆς προφυλακίσεως κατηγορουμένου, ἀδυνατεῖ δὲ ὁ ἀνακριτής, ἐλλείψει σχετικῆς δικογραφίας, τῆς ὁποίας ἄλλως δικαιοῦνται οἱ συλληφθέντες κατὰ τὸν ἄρτι ψηφισθέντα νόμον νὰ λάβωσι γνῶσιν, ν' ἀπαγγείλῃ τοῖς συλληφθεῖσι τὴν δέουσαν κατηγορίαν, εἴτε διότι, ἀναλαβὼν ἄρτι τὴν τέως παρ' ἑτέρου συναδέλφου του διενεργουμένην ἀνάκρισιν, ἀγνοεῖ τελείως τὴν ὑπόθεσιν, εἴτε διότι ἀδυνατεῖ νὰ συγκρατήσῃ ἐν τῇ μνήμῃ του, τὰ ἀπαραίτητα πρὸς τοῦτο στοιχεῖα, ὥς συνήθως συμβαίνει, προκειμένου περὶ πολυασχόλων ἀνακριτικῶν γραφείων, εἴτε τέλος διότι, ἀρνεῖται ὁ κατηγορούμενος νὰ ἀπολογηθῇ πρὶν ἢ λάβῃ γνῶσιν τῆς δικογραφίας;

Πῶς τηρηθήσεται ἡ ἐπιτακτικὴ διάταξις τοῦ ἄρθ. 5 τοῦ ἀναθεωρηθέντος Συντάγματος, ὅπως ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς συλλήψεως, ἂν δὲ αὕτη ἐγένετο ἐκτὸς τῆς ἔδρας τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐντὸς τοῦ ἀπολύτως ἀναγκαίου πρὸς μεταγωγὴν χρόνου, ἐκδώσῃ ὁ ἀνακριτής κατὰ τοῦ συλληφθέντος ἐντάλμα φυλακίσεως, ὑπὸ τὰς προεκτεθείσας προϋποθέσεις, ἀφοῦ ἀγνοῶν τὴν δικογραφίαν

ἀδυνατῇ νὰ ἀπαγγεῖλῃ αὐτῷ τὴν προσήκουσαν κατηγορίαν, καὶ νὰ ἐξενέγκῃ ἀτομικὴν γνώμην περὶ τῆς προφυλακίσεως ἢ μὴ τοῦ κατηγορουμένου, εἴτε οὗτος ἀρνεῖται ν' ἀπολογοῦθῇ πρὶν ἢ λάβῃ γνώσιν τῆς δικογραφίας, τὴν ὁποίαν ἀδυνατεῖ ἐκεῖνος νὰ τῷ χορηγήσῃ, ἅτε μὴ κατέχων ταύτην; Ὅφείλει ὅρα γε εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ὑποτιθεμένου ὅτι κατωρθώθῃ ἡ ἀπαγγελία τῆς προσηκούσης καὶ νομίμου, ἐλλείψει ἀντιρρήσεως, κατηγορίας τῷ κατηγορουμένῳ νὰ ἀσπασθῇ, ἀνάγκῃ πειθόμενος, ἀναντιρρήτως τὴν σχετικὴν περὶ προφυλακίσεως γνώμην τοῦ εἰσαγγελέως; Ἀλλ' ἂν καὶ οὗτος ἀγνοῇ ἐπίσης τὴν δικογραφίαν, ἅτε οὐδέποτε λαβὼν γνώσιν ταύτης, τί γενήσεται;

Καθ' ὅλας τὰς προεκτεθείσας προϋποθέσεις, αἵτινες δὲν εἶναι καὶ αἱ μόναι ἐνδεχόμεναι, ἐν τῷ πρακτικῇ ἐνδείκνυται ἐκ τοῦ ἄρθ. 5 τοῦ Συντάγματος πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐπαπειλούμενων παρὰ τοῦ ἰδίου κατὰ τῶν παραβατῶν τῶν σχετικῶν διατάξεων, δεινῶν ἐπιβλαβῶν συνεπειῶν, ὡς μόνη λύσις, ἡ ἀναγκαστικὴ ἀπόλυσις τοῦ κατηγορουμένου, παρελθόντος ἀπράκτου τοῦ τριημέρου, ὅστις ἐκ τῆς προηγηθείσης συλλήψεως αὐτοῦ συνετισθεὶς θέλει σπεύσει νὰ δραστεύσῃ, εἰς ἐξασφαλίζον τὸν κίνδυνον νέας συλλήψεως, μέρος τῆς ἡμεδαπῆς ἢ ἀλλοδαπῆς καὶ οὕτως ματαιώσῃ τὴν μέριμναν τοῦ νομοθέτου περὶ μὴ διαφυγῆς τῶν ἐγκληματιῶν ἀπὸ τῆς νομίμου ποινῆς, ἥτις τὰ μᾶλλον ἐμπεδοῖ τὴν πεποίθησιν τῶν πολιτῶν ἐπὶ τὴν ἴσιν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων, πραγματοποιουμένη.

Συνδυαζόμενα δὲ τὰ ἐκ τοῦ τοιούτου διακανονισμοῦ τῶν πραγμάτων, κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ νεαροῦ νομοθέτου, ἀπορρέοντα πάντως δεινὰ ἄτοπα, πρὸς τὴν σκέψιν ὅτι μετὰ τὴν ἐπὶ τὸ ἐπιεικέστερον παρὰ τοῦ ἰδίου

ρύθμισιν τῶν περιπτώσεων τῆς προφυλακίσεως ἐνγίνει ἄρθ. 207, 208, ἔτι δὲ καὶ πρὸς τὰ συνεπεία τοῦ περὶ φανεράς ἀνακρίσεως θεσμοῦ χορήγηθέντα τῷ κατηγορουμένῳ δικαιώματα, παρέλκει ἴσως οὐσιαστικῶς ἢ χορήγησις δικαιώματος ἀνακοπῆς τῷ ἰδίῳ κατὰ τοῦ ἐντάλματος τῆς φυλακίσεως, μάλιστα δὲ μεταβιβαζούσης τὰ σχετικὰ παράπονα ἀπ' εὐθείας ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν, τοῦθ' ὅπερ ἰδίᾳ ἀνυπερβλήτους παρεμβάλλει ἔνεκα τῶν προεκτεθέντων λόγων δυσχερείας εἰς τὴν εὐρύθμον λειτουργίαν τοῦ νέου δικονομικοῦ καθεστῶτος ἐν τῇ ποινικῇ ὕλῃ, χωρὶς καὶ νὰ ὑπάρχῃ ἀποχρῶν πρὸς τοῦτο λόγος, ἅτε τῶν συμβουλίων τῶν πλημμελειοδικῶν παρεχομένων πᾶσαν ἐγγύησιν ὅπως ἀποφαίνονται ἀμετακλήτως ἐπὶ παρομοίων ζητημάτων, ἐνδείκνυται τὸ συμπέρασμα, ὅπως εὐχρηστῇ τις, ὡς ταχίστην, τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ νεαροῦ νόμου κατὰ τρόπον σοβοῦντα τὰ εἰρημένα ἄτοπα, ἀκόμη καὶ διὰ τὸν λόγον, ὅτι τελείως παρώφθη ἐν προκειμένῳ ἢ ἐπιβάρυνσις τῶν συμβουλίων τῶν Ἐφετῶν διὰ πληθώρας ἐργασίας, παρακωλυούσης τὴν ἀπαραίτητον πρὸς ὀρθὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης ἐνημερότητα.

Ἄρθ. 236, 237.

Κατὰ τὸ ἄρθ. 6 τοῦ ἀναθεωρηθέντος Συντάγματος «ἐπὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων δύναται πάντοτε τὸ συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν, τῇ αἰτήσει τοῦ προφυλακισθέντος νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀπόλυσιν τούτου ἐπὶ ἐγγυήσει ὀριζομένη διὰ δικαστικοῦ βουλεύματος, καθ' οὗ ἐπιτρέπεται ἢ ἀνακοπή. Οὐδέποτε ἐπὶ τῶν ἐγκλημάτων τούτων ἢ προφυλάκισις δύναται νὰ παραταθῇ πέραν τῶν τριῶν μηνῶν.» Ἄρα δὲν ἀκριβολογεῖ ὁ νομοθέτης ἀποφαινόμενος «ὅτι ἢ δι' ἐγγυήσεως ἀπόλυσις δὲν συγχωρεῖται ποτὲ

ἐπὶ κακουργημάτων τιμωρουμένων μὲ δεσμὰ διὰ βίου ἢ πρόσκαιρα, διότι καὶ ἐπὶ πολιτικῶν ἐγκλημάτων αἱ ποιναὶ τῶν διὰ βίου ἢ προσκαίρων δεσμῶν ἐφαρμοστέαι εἶναι ὡς ἐν ἄρθ. 123, 125, 127-130 κλπ. Π. Ν.

Κατὰ ταῦτα ὅθεν, αἰρομένης τῆς τέως ἐν ἰσχύει ἀπαγορεύσεως «ἄρθ. 236 ἐδ. 1. Ποιν. Δικ.» καθ' ἣν «ἡ προσωρινὴ ἀπόλυσις δὲν συγχωρεῖται ἐπὶ κακουργημάτων» καθὼς καὶ τοῦ ἐν § 2 τοῦ ἰδίου ἄρθ. ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ νόμου ΒΩΖ' τῆς 11 Φεβρουαρίου 1901 περιορισμοῦ, καθ' ὃν οἱ πλημμελοῦντες καθ' ὑποτροπὴν ἐστεροῦντο τοῦ δικαιώματος τῆς δι' ἐγγυήσεως προσωρινῆς ἀπολύσεως, ἀναγνωρίζεται ὑπὲρ τῶν κατηγορουμένων ἐπὶ πλημμελήματι, συνεπαγομένῳ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθ. 208 τοῦ ν. νόμου προφυλάκισιν, ἢ ἐπὶ κακουργήματι τιμωρουμένῳ δι' εἰρκτῆς, τὸ δικαίωμα ἀπολύσεως προσωρινῆς, καὶ μόνον, συντρεχούσης βασίμου ὑπονοίας ὅτε οὗτοι ἀπολυόμενοι θέλουσι δυσχεράνει τὴν ἀνάκρισιν πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας, ἢ ἐξαλείψει ὅπωςδήποτε τὰ ἴχνη τῆς κολασίμου πράξεως, εἰδικῶς δικαιολογουμένης ἐν τῷ βουλευματι, ὀφείλει τὸ συμβούλιον νὰ ἀρνηθῇ ταύτην· ἄρα καὶ προκειμένου περὶ κατηγορουμένων καταχρησαμένων προτέρας προσωρινῆς ἀπολύσεως, ἢ ἀγυρτῶν ἢ ἄλλως ἀγνώστων ἢ ἐπικινδύνων ἐκ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν εἰς τὴν κοινὴν ἀσφάλειαν, ὑποπιπτόντων καθ' ὑποτροπὴν εἰς κακουργήματα τιμωρούμενα δι' εἰρκτῆς ἢ πλημμελήματα βαρέα, ὀφείλει τὸ συμβούλιον ν' ἀποδεχθῇ τὴν περὶ ἀπολύσεως προσωρινῆς αἵτησιν αὐτῶν, ἀπολείπεται δὲ τούτῳ ὡς μόνον ὄπλον κατὰ τῆς τυχόν ἀφεύκτως ἐπαπειλουμένης δραπετεύσεώς των εἰς μέρος ἐξασφαλίζον τὴν ἀτιμωρησίαν, ὃ καθορισμὸς τοῦ ποσοῦ τῆς ἐγγυήσεως (ὅπερ ἐπὶ πλημμελημάτων καὶ δὲν δύναται νὰ

ὑπερβῇ τὰς 800 δρ.) λαμβανομένων ὑπ' ὅψει τῶν προεξετεθέντων στοιχείων, καθὼς καὶ ἡ ἐπιβολὴ περιοριστικῶν ὅρων οἷονδήποτε, οἱ σπουδαιότεροι τῶν ὁποίων εἰσὶν ἐπὶ μὲν πλημμελημάτων, ὅτι δὲν θέλει ἀπομακρυνθῇ ὁ κατηγορούμενος ἄνευ ἀδείας τοῦ ἀνακριτοῦ ἀπὸ τοῦ διὰ τοῦ βουλευματος ὀριζομένου τόπου, ἐπὶ δὲ κακουργημάτων ὅτι δὲν θέλει διαμείνει ἐν ὀρισμένῳ τόπῳ !! Καὶ τέλος τὸ χορηγούμενον παρὰ τοῦ ἄρθ. 245 τῷ συμβουλίῳ δικαίωμα ν' ἀνακαλέσῃ τὴν προσωρινὴν ἀπόλυσιν τοῦ κατηγορουμένου, συντρεχουσῶν τῶν ἐν τῷ ἰδίῳ καθοριζομένων ρητῶν προϋποθέσεων !!

Ἐπὶ τούτοις λαμβανομένου ὑπ' ὅψει 1) ὅτι ὁ διακανονισμὸς τῆς χορηγουμένης ἐπὶ τῇ προσωρινῇ ἀπολύσει ἐγγυήσεως, κατὰ τρόπον, ἀφομοιοῦντα ταύτην πρὸς τὴν διὰ τῆς φυλακίσεως τοῦ κατηγορουμένου παρεχομένην τῇ πολιτείᾳ ἐγγύησιν ὑπὲρ τῆς ἐκτίσεως τῆς νόμῳ καταψηφιστέας ποινῆς, ἐστὶν ἀνθρωπίνως ἀδύνατος, 2) ὅτι αἱ περιπτώσεις καθ' ἃς συνωδὰ τῷ ἄρθ. 208 τοῦ ν. νόμου ἐπιτρέπεται προφυλάκισις ἐπὶ πλημμελήματι, τὸ μὲν λόγῳ ποιότητος προσώπων, τὸ δὲ λόγῳ τῆς σοβαρότητος τῆς συνεπείᾳ τῶν εἰδικῶν νόμων «ζωοκλοπῆς κλπ.» ἐπαπειλουμένης κατὰ τῶν αὐτουργῶν ἢ συνεργῶν ποινῆς, δυναμένης νὰ ἐνταθῇ καὶ μέχρι πενταετίας, σοβαρὰς παρέχονται ὑπονοίας περὶ ἐπικειμένου κινδύνου δραπετεύσεως τῶν κατηγορουμένων εἰς μέρος ἐξασφαλίζον τὴν ἀτιμωρησίαν. Λί ὑπόνοιαι δὲ αὗται, προκειμένου περὶ κακουργήματος κολαζομένου δι' εἰρκτῆς δυναμένης ἐπίσης καὶ μέχρι δεκαετίας νὰ ἐνναθῇ μεταβάλλονται εἰς πιθανότητος ἀπτάς. 3) Ὅτι εὐποροὶ κατηγορούμενοι, ἐπὶ μὲν πλημμελημάτων ἀντὶ 800 τὸ πολὺ δραχμῶν, ἐπὶ δὲ κακουργημάτων, δι' εἰρκτῆς κολαζομένων, ἀντὶ χρημάτων ἐν γένει, δύνανται

νά ἐξασφαλίσωσι τὴν διὰ δραπετεύσεως εἰς ἀσφαλὲς τῆς ἀλλοδαπῆς μέρος ἀτιμωρησίαν αὐτῶν, πρὸς ἐμπαιγμὸν τῆς δικαιοσύνης καὶ διάσεισιν τῆς κοινῆς συνειδήσεως ἐπὶ τὴν ἴσιν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων, ἀποκλίνει τις μᾶλλον εἰς ἀποδοχὴν τῆς παρὰ Γάλλοις γενομένης ἀποδεκτῆς ἀρχῆς, καθ' ἣν μόνον προκειμένου περὶ πλημμελήματων κολαζομένων διὰ διετοῦς τὸ πολὺ φυλακίσεως «d' un emprisonnement inferieure à deux ans» ἀναγνωρίζεται δικαίωμα προσωρινῆς ἀπολύσεως — de droit — μέτιθι Garraud *Precis* § 402—404, ἥτις συνδυαζομένη πρὸς τὴν καθιερουμένην παρὰ τοῦ ἡμετέρου ν. νόμου ἀρχὴν τοῦ δυνητικοῦ καὶ ἐξαρτωμένου ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς δικαστικῆς κρίσεως, τῆς ἄνευ ἐγγυήσεως προσωρινῆς ἀπολύσεως τῶν προπεφυλακισμένων κατηγορουμένων, θ' ἀντεπεκρίνετο τελείως καὶ πρὸς τὸν ἀπόλυτον σεβασμὸν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας καὶ τὴν, περὶ τιμωρίας τῶν ἐνόχων ἀξιοποίνου τινὸς πράξεως, ὀφειλομένην πάντως ἐνδελεχῇ μέριμναν τῆς πολιτείας, ὡς ἄριστα θὰ ἐξυπηρέτει.

Ἡ τοιαύτη ρύθμισις τῶν πραγμάτων θὰ συνῆδε τελείως καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ν. νόμου ΓΩΙ' (3,810) τοῦ 1911 «περὶ μετατροπῆς μικρῶν ποινῶν κρατήσεως ἢ φυλακίσεως» ὅστις εἶναι ἢ ὡς οἶον τε ἀκριβῆς ἀντικατάστασις τῆς κολαστικῆς δυνάμεως τῆς ἀπηγγελμένης κατὰ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας ποινῆς ἀντὶ χρηματικῆς τοιαύτης, ἣν ἀνέχεται ἡ κοινὴ συνείδησις, μόνον προκειμένου περὶ μικρῶν ποινῶν κρατήσεως ἢ φυλακίσεως ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδος μέχρις ἐνὸς ἔτους, mittleren Strafsachen ἐξαιρέσει τῶν ἐνεκεν ἀδικήματος ζωοκλοπίας, ζωοκτονίας ἢ λαθρεμπορίας ἀπαγγελθεισῶν ποινῶν καὶ τὴν ὁποίαν καὶ ὁ ἡμέτερος ποινικὸς νόμος κατὰ τὴν αὐτὴν ἔκτασιν ἀρχῇθεν καθιέρωσε.

Περὶ τούτων ὁ Ferri Sociologia Crim. cap. sec. σελ. 454 παρατηρεῖ τάδε, «Esse iu coufrouito alle pene deten tive hanno il pregio di essere meno violente e dirette, e quindi con effetto piu certo, perche, diceva Machiavelli, gli huomini si lasciano spoqliare piu volentieri del sanque che del danaro.

Ἐκ δὲ τοῦ νόμου ΓΩΜ' (3840) ἀπὸ 25ης Ἰουλίου ἐ. ἔ. ὡς πλάττοντος ἐξαιρετικὸν ὅλως δίκαιον, δὲν δύνανται νὰ ἐξαχθῶσι γενικοὶ κανόνες.

Ἡ Ἰταλικὴ Ποινικὴ Δικονομία τοῦ 1866 ἥτις μετερρρυθμίσθη ἐν μέρει μὲν διὰ τοῦ Νόμου (3183) ἐκτενέστερον δὲ διὰ τοῦ Βασιλικοῦ Διαταγματος «περὶ ἰσχύος τοῦ Ποιν. Νόμου» ἀπὸ 1ης 10βρίου 1889 κανονίζει τὰ τῆς προσωρινῆς ἀπολύσεως (liberta provvisoria) ἐπὶ συντηρητικωτέρων κατὰ πολὺ βάσεων καθ' ὅσον ἀπαγορεύει ταύτην.

1) Ἐπὶ Πλημμελημάτων κολαζομένων νόμῳ δι' ἐπανορθωτικῆς κατὰ τῆς ἐλευθερίας ποινῆς, οὐχὶ βραχυτέρας τῶν 3 ἐτῶν κατ' ἐλάχιστον ὅρον, ἂν ὁ κατηγορούμενος ἐλήφθη ἐπ' αὐτοφόρῳ.

Ἐπὶ ἀδικημάτων κατὰ τῆς ἀσφαλείας τοῦ Κράτους, κλοπῆς, ἐκτὸς ἂν πρόκειται περὶ κατηγορουμένου μήπω συμπληρώσαντος τὸ 18ον τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἔτος.

Ἐπὶ ἀντιστάσεως, βίας ἢ ἐξυβρίσεως κατὰ τῆς Ἀρχῆς ἢ ἀρπαγῆς, ἐκβιάσεως ἢ ἐξαγορᾶς (ricatto).

Ἐπὶ κατηγορουμένων σπιλωμένης ὑπολήψεως diffamati κατὰ τὴν νομικὴν ἔννοιαν) ἐνόχων Πλημμελήματος κολαζομένου διὰ καθείρξεως (riclusione) ἢ φυλακίσεως (detenzione) ἄνωτέρας τῶν 3 μηνῶν.

Ἐπὶ ἀέργων, ἀλητῶν ἢ ἐπαιτῶν. Διατελούντων ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν. Καταδικασθέντων εἰς διαρκῆ ἀποχὴν δημοσίων ἀξιωμάτων ἢ στέρρησιν τούτων ὑπὲρ τὰ

πέντε ἔτη. Ἐπὶ κατηγορουμένων ἐπὶ κατασκευῇ ἢ εἰσαγωγῇ ὄπλων ἐν τῷ Βασιλείῳ. Ὀπλοφορία ἢ κατοχῇ ὄπλων καὶ καταδικασθέντων ἐπὶ ἀντιστάσει ἢ βία κατὰ τῆς Ἀρχῆς. Κατὰ κατηγορουμένων ἐπὶ κλοπῇ ἢ ἀπάτῃ καθ' ὑποτροπήν.

2) Ἐπιτρέπει δυνητικῶς ταύτην ἐπὶ Πλημ. κολαζομένων διὰ καθείρξεως ἢ φυλακίσεως οὐχὶ μικροτέρας κατ' ἐλάχιστον ὅρον τῶν 3 ἐτῶν, ἐξαιρέσει τῶν περιστάσεων καθ' ὧς ἀποκλείεται αὕτη, ἢ μετὰ τὴν ἐξέτασιν, ἀναγνώρισιν ἢ ἀντιπαράστασιν (confronto) τοῦ κατηγορουμένου.

Ἐπὶ ἀλλοδαπῶν ὑποκειμένων εἰς σύλληψιν (cattura χρ.θ. 182 pr. pr. eu.

3) Ἐπιβάλλει ὑποχρεωτικῶς ταύτην εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν.

Οὐχ' ἦττον καὶ ὁ νομοθέτης τῆς Γερ. ποιν. δικ. τοῦ 1877 καθὼς καὶ αἱ προταθεῖσαι σχετικαὶ μεταρρυθμίσεις, καίπερ ἀποδεχόμενοι κατ' ἀρχὴν τὸν κίνδυνον δραπετεύσεως, συντρεχουσῶν τῶν προϋποθέσεων, ὅτι ἡ καταγνωστέα ποινὴ ὑπερβαίνει τὴν μηνιαίαν φυλάκιν ἢ τὴν χρηματικὴν ποινὴν τῶν 3 χιλίων Μ. μόνον ἢ ἐν συνδυασμῷ μετὰ φυλακίσεως ἢ ἐτέρων ἐπακολούθων ποινῶν ἐπιβαλλομένην, ὅτι ἐδραπέτευσε προηγουμένως ἢ παρέσχεν εὐλόγους πρὸς τοῦτο ὑπονοίας ὁ κατηγορούμενος, ὅτι στερεῖται ὠρισμένης διαμονῆς ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἢ τυγχάνει ἄγνωστος, ἢ διατελεῖ ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, παρέχονται δικαίωμα προσωρινῆς δι' ἐγγυήσεως ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἐντάλματος φυλακίσεως, ὅπερ ἅμα ὡς ὁ κατηγορούμενος παρέχεται ὑπονοίας φυγῆς ἢ δὲν πειθαρχεῖ ἀδικαιολογήτως εἰς κλήτευσιν, ἢ μεταγενέστερα περιστατικὰ καθιστῶσιν ἀναγκαίαν τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, ἐκτελεῖται. (§ 119 τῶν μεταρρυθμίσεων).

Ἡ ἔννοια ὅτι ἡ χορήγησις ἀξιοχρέου ἐγγυήσεως δὲν ἀναιρεῖ τὸ ἐντάλμα φυλακίσεως ἀλλὰ μόνον (ἐφ' ὅσον, συν-
τρεχούσης νομίμου περιπτώσεως, δὲν ἤθελε διαταχθῇ ἡ
κατάπτωσις τῆς ἐγγυήσεως ἢ ἡ ἀνάκλησις τοῦ περὶ προ-
σωρινῆς ἀπολύσεως βουλευματος παρὰ τοῦ ἀρμοδίου συμ-
βουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν) ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν
αὐτοῦ, ἥτις ἀκωλύτως προβαίνει, πληρωθείσης οἰασδή-
ποτε τῶν προεκτεθεισῶν προϋποθέσεων, δὲν διατυποῦται
σαφῶς ἐν τοῖς ἄρθρ. 237 καὶ 245 τοῦ ν. νόμου· ἐν τού-
τοις προνοίας ἔργον ἤθελεν εἶσθαι ἡ κατὰ τὴν προεκτε-
θεῖσαν ἔννοιαν συμπλήρωσις τούτων πρὸς ἀποφυγὴν πα-
ρερμηνειῶν ὥς καὶ τὸ Γερμ. νομοσχέδιον περὶ μεταρρυθ-
μίσεων τῆς Ποιν. Δικ. τοῦ 1877 ρητῶς πράττει ἐν § 118
ἀποφαινόμενον οὕτως· « so Kann die Volzieh-
ung der Haft. unterbleiben. »

Ἐπίσης καὶ κατὰ τὴν Ἰταλικὴν Ποιν. Δικ. (Codice
di procedura civile) τοῦ 1866 (ἥτις μεταρρυθμίσθη ἐν
μέρει διὰ τοῦ Νόμου (3183) τῆς 30ης Ἰανουαρίου 1876.
Ἐκτενέστερον δὲ διὰ τοῦ Β. Διατάγ. ἀπὸ 1ης 10βρίου
1889), ἡ προσωρινὴ ἀπόλυσις (liberta provvisoria) art.
206 κλπ. ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐντάλματος μόνον
ἐνῶς προσωρινὴ ἐκτελεσις, (provvisoria scarcerazione) art.
199 κλπ. ἀναιρεῖ αὐτό.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ἄξιον παρατηρήσεως φρονοῦμεν
ὅτι μεταξὺ τῶν παρὰ τοῦ συμβουλίου, προκειμένου νὰ
καθορίσῃ τὸ μέγεθος τῆς δοτέας ἐπὶ προσωρινῇ ἀπολύ-
σει ἐγγυήσεως, ληπτέων ὑπ' ὄψει (ἄρθρ. 240 ν. νόμου)
στοιχείων δὲν ἀναγράφονται καὶ αἱ μεταξὺ τοῦ αἰτουμέ-
νου τὴν προσωρινὴν ἀπόλυσιν κατηγορουμένου καὶ τοῦ
ἐγγυητοῦ αὐτοῦ ἀμοιβαῖαι σχέσεις, καίπερ ἐν δεδομέναις
περιπτώσεσιν οὐσιώδη δύνανται ν' ἀσκήσωσιν ἐπιρροὴν

ὥς ἐπιβάλλουσαι τὴν αὖξιν τοῦ ποσοῦ τῆς ἐγγυήσεως ὁσάκις προσκρούουσι τῇ ἠθικῇ (ob turpem causam) ἢ τὴν μείωσιν ὁσάκις ὀφείλονται εἰς εὐγενῆ ἀπολύτως ἐλατήρια λ. χ. φίλτρου συγγενικοῦ, φιλικοῦ συναισθηήματος, οἴκτου κλπ.

Ἀληθές ὅτι κατὰ τὸ ἄρθ. 240 § 1 ἐν τέλει κατὰ τὸν τοιοῦτον διακανονισμόν λαμβάνεται ὑπ' ὄψει « . . . καὶ ἡ ἠθικὴ κατάστασις τοῦ αἰτοῦντος » πρὸς διακρίβωσιν τῆς ὁποίας ἀπειτεῖται καὶ ἡ ἔρευνα τῶν μετὰ τοῦ ἐγγυητοῦ ὑφeszωσῶν σχέσεων αὐτοῦ· ἀλλ' ἐκτὸς τῆς παρατητήσεως ὅτι ἐνίοτε ἡ ἀνηθικότης τούτων δύναται νὰ ὀφείληται εἰς ἀπολύτως προσωπικὰ συναισθηήματα τοῦ ἐγγυητοῦ, ὅλως ἀλλότρια τοῦ αἰτουμένου τὴν προσωρινὴν ἀπόλυσιν κατηγορουμένου καὶ ὑπὸ τὴν ἐναντίαν ἐκδοχὴν ὑπολείπεται ἡ αἰτίασις ὅτι λίαν ἀσαφῶς διατυποῦνται τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν ἔννοιαν ταύτην ἐν τῷ ν. νόμῳ.

Ἀδηλον ὡσαύτως ἀποβαίνει τίνος ἔνεκα λόγου ἐπὶ πλημμελημάτων, ὥς πρὸς τὸ μέγεθος τῆς δοτέας ἐγγυήσεως, δὲν καθιεροῖ ὁ νόμος, οἷαν καὶ ἐπὶ κακουργημάτων μεταξὺ συλλαμβανομένων καὶ αὐθορμήτως προσερχομένων κατηγορουμένων διάκρισιν, ἐνῶ ἡ φυγοδικία κατὰ τὴν πρώτην προϋπόθεσιν ἐνέχῃ μείζονα θρασύτητα, ἅτε ἀποκλειομένης τῆς ἐλαφρυντικῆς περιπτώσεως του, λόγῳ τῆς ἐπαπειλουμένης μεγάλης ποινῆς καὶ λοιπῶν δεινοτέρων πάντως ἐπακολούθων συνεπειῶν ἐπὶ κακουργημάτων διεγειρομένου σπουδαίου φόβου, ὅστις ἀπότοκος εἶναι τοῦ κοινοῦ τοῖς πᾶσιν συναισθηήματος λατρείας πρὸς τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν, καὶ ἐνῶ κατὰ τὴν συνήθη πεῖραν, ἀνεγνωρισμένην παρὰ τῶν διασημοτέρων ποινικολόγων, ἡ ἐπὶ μικρῶν ἀδικημάτων φυγοδικία παρασκευάζει, ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ, τοὺς μεγάλους ἐγκληματίας, παρέχεται δέ,

ὥς ἐκ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν ἐκίστοτε πλημμελούντων, εἰς τὰ ἀρμόδια καταδιωκτικὰ ὄργανα πολυσχεδεῖς μερίμνας καὶ ἀνυπερβλήτους δυσχερείας περὶ τὴν σύλληψιν αὐτῶν. Παρατηρητέον ἐπίσης, ὅσῳ ἀφορᾷ τὸν καθορισμὸν κατωτάτου ὅρου τῆς δοτέας ἐγγυήσεως ἐπὶ κακουργημάτων ἐν γένει τιμωρουμένων δι' εἰρκτῆς, καὶ ἀνωτάτου τοιούτου ἐπὶ πλημμελημάτων, ὅτι ἐν Γαλλίᾳ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθ. 119 τῆς instr. crim. ὅπερ καθορίζει τὸ maximum τῆς δοτέας ἐγγυήσεως εἰς τὸ διπλάσιον τῆς καταψηφιστέας τῷ ἀδικήματι χρημ. ποινῆς ἢ τὸ τριπλοῦν τῆς ἐκ τούτου προσγινομένης ζημίας, τὸ δὲ minimum εἰς 500 φρ. προέκυψαν ἄτοπα, διότι ἐν δεδομέναις περιπτώσεσιν ὁ ἀνώτατος ὅρος ἐκρίθη δυσβάστακτος ὑπέρμετρος (trop élevée) ἅτινα ἤρθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 14 Ἰουλίου 1865 νόμου καταργήσαντος τὸν ἀνώτατον ὅρον καὶ ἀναθέσαντος τὸν καθορισμὸν τούτου εἰς τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν τῆς ἀρμοδίας δικαστικῆς ἀρχῆς.

Τάχα παρ' ἡμῖν δὲν θὰ προκύψωσι τοιαῦτα ἄτοπα ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθ. 240 τοῦ ν. νόμου; καὶ δὲν ἠδύναντο ἐκ προκαταβολῆς νὰ σοβηθῶσι ταῦτα, ἀναπιθεμένου τοῦ καθορισμοῦ τοῦ μεγέθους τῆς δοτέας ἐγγυήσεως εἰς τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν, ὅπερ παρέχεται ὑπὲρ τῆς ἀκριβοδικαίας ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου πάντως μείζονας ἐγγύας ἢ ὁ ἀνακριτὴς εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ὁποίου, διαρκούσης τῆς ἀνακρίσεως, ὑπάγεται ὁ τοιοῦτος καθορισμὸς κατὰ τὰ ἐν Γαλλίᾳ κρατοῦντα καὶ μάλιστα δεδομένου ὅτι τὸ σχετικὸν βούλευμα ὑπόκειται εἰς ἀνακοπὴν ἀσκουμένην ἐξαιρετικῶς παρὰ μόνου τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τὸ τελ. ἐδ. τῆς § 4 τοῦ ἄρθ. 240 τοῦ ν. νόμου;

Ὅσῳ ἀφορᾷ τὰς ἐν παραγράφοις § 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθ.

240 διατάξεις, καθ' ἃς ἐν τῇ περὶ ἀπολύσεως αἰτήσῃ προέ-
 πει ν' ἀναφέρεται καὶ ὁ διορισμὸς ἀντικλήτου ἐν τῇ ἔδρᾳ
 τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐν ᾗ περιπτώσει ὁ αἰτῶν δὲν κατοικεῖ ἐν
 τῇ αὐτῇ πόλει, πρὸς ὃν ἀντίκλητον γίνονται ἅπασαι αἱ
 ἀφορᾶσαι τὸν κατηγορούμενον κοινοποιήσεις, ἐκτὸς τῆς
 τῶν εἰσαγωγικῶν τῆς δίκης ἐγγράφων, κατὰδηλον ὅτι
 νοοῦνται διὰ τούτων αἱ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ κατηγο-
 ρουμένου κοινοποιήσεις· διότι διὰ τὰς προτέρας ταύτης
 παρέλκει ὁ διορισμὸς ἀντικλήτου, ἀφοῦ ὁ κατηγορούμε-
 νος διατελῇ προπεφυλακισμένος ἐν τῇ ὑπαρχούσῃ ἐν τῇ
 ἔδρᾳ τοῦ ἀνακριτοῦ φυλακῇ τῶν ὑποδίκων, αἱ δὲ πρὸς
 τὸν ἴδιον, καὶ ἐν ἀρνήσει τούτου, ὅπως παραλάβῃ τὸ δι-
 κόγραφον, πρὸς τὸν ἐπιστάτην ἢ ὑποεπιστάτην ἢ πρὸς
 τινα τῶν συγκρατουμένων αὐτῷ (θεωρουμένων ὡς συν-
 οίκων ἄρθ. 145 ἐδαφ. 2 ἐν τέλει τοῦ νόμου ΓΨΘ' 3,370
 τοῦ 1911 «περὶ ἐπιδόσεως κλπ.») κοινοποιήσεις, οὐ μόν-
 ον ἀσφαλέστεραι, ἀλλὰ καὶ εὐκολώτεραι εἶναι, ἐπομένως
 καὶ τὸ ἀποφαινόμενον ἐπὶ τῆς περὶ προσωρινῆς ἀπολύ-
 σεως αἰτήσεως τοῦ κατηγορουμένου κλπ. βούλευμα τοῦ
 συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν, ὁμοιοτρόπως δέον νὰ
 κοινοποιῇται· ἐξαιρέσει τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν ἡ περὶ
 ἀποφυλακίσεως αἵτησις ὑποβάλλεται πρὶν ἢ ἐκτελεσθῇ τὸ
 ἐντάλμα φυλακίσεως, τοῦθ' ὅπερ ἐγένετο δεκτὸν ἐπὶ ταῖς
 σκέψεσι, ὅτι δὲν ἀξιοῖ ὁ νόμος διὰ τὸ παραδεκτὸν ταύ-
 της τὴν προηγουμένην κάθειρξιν τοῦ αἰτουμένου, καὶ ὅτι
 δικαιοῦται ὁ ἐπαπειλούμενος δι' ἐκτελέσεως τοῦ ἐντάλμα-
 τος φυλακίσεως ν' ἀποτρέψῃ ταύτην, ὑπὲρ τῆς ἰδίας προ-
 σωπικῆς ἐλευθερίας ἀμυνόμενος, καθὼς καὶ ὅτι ἡ περὶ
 κοινοποιήσεων τῷ ἀντικλήτῳ παντὸς δικογράφου ἀφο-
 ρῶντος τὸν κατηγορούμενον, πλὴν τῶν εἰσαγωγικῶν τῆς
 δίκης, διάταξις δὲν προσκρούει πρὸς τὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ

ἄρθ. 242 ἑτέραν διάταξιν, καθ' ἣν «ἐὰν ὁ τυχὼν τῆς προσωρινῆς ἀπολύσεως δὲν ἐμφανισθῇ ἐκὼν ἢ τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ δόντος τὴν ἐγγύησιν ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κλητεύσεως αὐτοῦ ἢ τοῦ ἀντικλήτου» διότι ἡ διάζευξις αὕτη διατελεῖ ἐν ἀδιασπάστῳ συναφείᾳ πρὸς τὸ εἶδος τῆς κοινουποιουμένης κλητεύσεως, ἥτις, εἰ μὲν ἀφορᾷ εἰσαγωγὴν δίκης, δέον νὰ γείνη προσωπικῶς πρὸς τὸν ἴδιον κατηγορούμενον, εἰ δὲ ἕτερόν τι, πρὸς τὸν ἀντίκλητον.

Διὰ τῆς § 1. τοῦ ἄρθ. 242 τοῦ ν. νόμου κανονίζονται αἱ προϋποθέσεις ἢ συντέλεις τῶν ὁποίων, ἐπιφέρει τὴν ὑπὲρ τοῦ κράτους κατ' ἰπτωσιν τῆς ἐγγυήσεως, ἥτις ἀνήκει ἔκτοτε πρὸς τοῦτο μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς χρημ. ποινῆς καὶ ἀποζημιώσεως, καὶ ἐν ἣ περιπτώσει δὲν ἐξαρκεῖ εἰς ἔκτισιν τῆς χρηματικῆς ποινῆς καὶ ἀποζημιώσεως πράττονται τὰ ἐν ἄρθ. 31 Π. Ν. ὠρισμένα δηλονότι προτιμῶνται αἱ πολιτικαὶ ἀπαιτήσεις ἀπὸ τῆς χρηματικῆς ποινῆς καὶ τοῦ προστίμου.

Ὡς γνωστὸν τὰ τῆς ἀνακρίσεως ἔξοδα ὑποδαιροῦνται εἰς τὰ προκαταβαλλόμενα παρὰ τοῦ κράτους πρὸς ἀνακίλυψιν, βεβλίωσιν καὶ τιμωρίαν τοῦ ἀδικήματος, καὶ εἰς τὰ παρὰ τοῦ παθόντος ἐν γένει πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν, εἴτε πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς προσγενομένης αὐτῷ ἐκ τοῦ ἀδικήματος ζημίας, γενόμενα, ἅτινα περιληπτέα εἰσὶν ἐν τῷ περὶ πολιτικῶν ἀποζημιώσεων κεφαλαίῳ (ἄρθ. 6 Ποιν. Δικ.).

Ἡ ἔκφρασις — ἀνήκει αὐτοδικαίως εἰς τὸ κράτος — δὲν εἶναι ἀκριβής, ἅτε σημαίνουσα, ἄνευ δικαστικῆς μεσολαβήσεως, ἥτις κατὰ τὸ σαφὲς γράμμα τῆς § 2 χωρεῖ ἐν προκειμένῳ, ἀποφαινομένων, τοῦ ἐπιλαμβανομένου τῆς Ποιν. ἀγωγῆς δικαστηρίου διὰ τῆς ὀριστικῆς αὐτοῦ ἀπο-

φάσεως ἢ τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ νόμιμος περίπτωσις νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς τὸ δικαστήριον, περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν συνεπαγομένων τὴν ὑπὲρ τοῦ κράτους κατάπτωσιν τῆς δοθείσης ἐγγυήσεως, ἀπαραιτήτων προϋποθέσεων, (αἵτινες ἀντικρὺς ἀντίκεινται πρὸς τὸν σκοπὸν ταύτης) καθὼς καὶ περὶ αὐτῆς ταύτης, τῆς ἐγγυήσεως. Ἐγκαινται δὲ εἰδικώτερον αἱ προϋποθέσεις αὗται εἰς τὸ ὅτι ὁ τυχὼν τῆς προσωρινῆς δι' ἐγγυήσεως ἀπολύσεως ἀρνεῖται νὰ ἐμφανισθῇ ἐκὼν ἢ τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ ἐγγυητοῦ ἐν παντὶ καιρῷ εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἢ τὸ δικαστήριον ἐμπροθέσμως ἄρθ. 240) ἢ ὅτι ἤθελε παραβῇ τινὰ τῶν τεθέντων αὐτῷ περιοριστικῶν ὅρων. Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸ ἄρθ. 238 τοῦ ν. νόμου σκοπὸς τῆς ἐγγυήσεως, ἐκτὸς τῶν προεκτεθέντων, εἶναι καὶ τὸ ὅτι ὁ ἀπολυόμενος κατηγορούμενος καταδικαζόμενος θέλει ὑποβάλλει ἑαυτὸν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς καταστάσεως ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως, (judicatum solvi) ἐπομένως ἀπειθοῦντος τούτου εἰς τὸ δεδικασμένον, δέον νὰ ἐπέλθῃ ἢ ὑπὲρ τοῦ κράτους κατάπτωσις τῆς ἐγγυήσεως, ἐὰν δὲν συλληφθῇ ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς νομίμου κλητεύσεώς του, ἢ τριμήνου, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δραπετεύσας κατέστησεν ἑαυτὸν ἀγνώστου διαμονῆς· τὴν κατάπτωσιν δὲ ταύτην ἀποφαίνεται πάντοτε τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει περίπτωσις νὰ ἐπιληφθῇ ἐκ νέου τὸ δικαστήριον τῆς ἀμετακλήτως ἐκδικασθείσης ποιν. ἀγωγῆς.

Ὡς κατάδηλον ἐκ τοῦ ἄρθ. 238 οἱ ἐξυπηρετούμενοι διὰ τῆς ἐγγυήσεως σκοποὶ εἰσὶ πλείονες· δὲν ἡδύνατο ἄρα γε, κατὰ τὰς περὶ ἀκριβοδικαίου ἀρχάς, ἰδιαιτέρα νὰ κανονίζεται διὰ τοῦ σχετικοῦ βουλεύματος ἐπιβλαβῆς συνέπεια δι' ἐκάστην τείνουσαν εἰς ἀνατροπὴν ἐνὸς ἐκά-

στού τούτων ἐνέργειαν τοῦ κατηγορουμένου, κατ' ἀνιούσαν κλίμακα; λ. χ. ὠρισμένον ποσὸν ἐκ τῆς ὅλης ἐγγυήσεως νὰ καταπίπτῃ, ἀρνηθέντος τοῦ κατηγορουμένου νὰ προσέρχεται εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἐν παντὶ καιρῷ, ἕτερον κατ' ἐπίτασιν τοῦ πρώτου ἀπειθοῦντος τοῦ κατηγορουμένου νὰ ἐμφανισθῇ ἐπὶ δικαστηρίῳ, ὁλόκληρον δέ, ἂν ἐμμένη ἀπειθῶν μετὰ τὴν ἔκπνευσιν τῆς πρὸς τοῦτο ἀπὸ τῆς νομίμου κλητεύσεώς του, τασσομένης νόμῳ, ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας, (ἀδιαφόρως τοῦ ζητήματος ἂν ἡθωώθῃ ἢ κατεδικάσθῃ ἐπὶ τῇ ἀποδοθείσῃ αὐτῷ κατηγορίᾳ) ἢ τοῦλάχιστον ἀνατιθεμένης τῆς περὶ τούτου κρίσεως εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τῆς ἀρμοδίας δικαστικῆς ἀρχῆς ἐν περιπτώσει ἀθωώσεως ἢ ἀπαλλαγῆς αὐτοῦ.

Ἐν Γαλλίᾳ τὸ νέον ἄρθ. 114 (inst. Crim.) διαιρεῖ τὴν ἐγγύησιν εἰς 2 μέρη τὰ σχετικὰ ποσὰ τοῦ ὁποίου δέον νὰ καθορίζωνται ἐν τῷ περὶ ἀπολύσεως βουλευματι, καὶ τὸ μὲν τούτων, ἐξασφαλίζει τὴν ἐμφάνισιν τοῦ κατηγορουμένου ἐν παντὶ καιρῷ ἐνώπιον τῆς ἀνακρίσεως, καθὼς καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, περιέρχεται δὲ ὡς ποινικὴ ρήτρα τῷ δημοσίῳ ἀπειθήσαντος τοῦ κατηγορουμένου νὰ ἐμφανισθῇ· οὐχ' ἦττον κατ' ἐξαίρεσιν τῶν γενικῶν περὶ χρηματ. ποινῶν ἀρχῶν ἀπενεμήθη τοῖς συμβουλίοις καὶ δικαστηρίοις ἢ ἐξουσία νὰ διατάττωσι τὴν ἀνάδοσιν, ἐν ᾗ περιπτώσει παύσῃται ἢ καταδίωξις, ἀπολυθῇ ἢ ἀθωωθῇ ὁ κατηγορούμενος, τὸ δὲ ἕτερον ἐξασφαλίζει τὴν πληρωμὴν 1ον) τῶν δικαστικῶν ἐξόδων τοῦ δημοσίου, 2ον) τῶν προκαταβληθέντων τοιούτων παρὰ τοῦ πολ. ἐνάγοντος, 3ον) τῶν προστίμων, ὅπερ ὑποχρεωτικῶς ἀποδίδεται κατὰ τὰς αὐτὰς προεκτεθείσας προϋποθέσεις· τὸ ὑπόλοιπον τέλος μετὰ τὴν πληρωμὴν τῶν δικαστ. ἐξόδων ἐν γένει καὶ προστίμων

ἀποδίδεται τῷ κατηγορουμένῳ, ἔστω καὶ καταδικασθέντι, ἢ τῷ ἐγγυητῇ (μέτιθι (R. Garraud. l. e.) σελ. 739.

Ἡ καθιέρωσις τηλικούτου συστήματος, θὰ εἶχεν ὡς συνέπειαν, ὅτι ἡ ἀπείθεια τοῦ κατηγορουμένου καθ' ἑαυτήν θὰ συνεπήγετο ἐπιβλαβεῖς συνεπείας ἀναλόγους, ἀδιαφόρως τῆς ἐπὶ τῇ δι' ἣν κατηγορεῖται πράξει ἐνοχῆς ἢ ἀθωότητος αὐτοῦ, διὰ τὸν λόγον ὅτι προσκρούει αὕτη τῇ ἐνόμῳ τάξει καὶ ἀπροσκόπτῳ λειτουργία τῆς δικαιοσύνης· ὑπὸ τὴν διάκρισιν δὲ ταύτην ὁ νομοθέτης δὲν θὰ κατέληγεν εἰς ὅπερ προήχθη συμπέρασμα διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀθωώσεως τοῦ κατηγορουμένου ὡς μὴ ἐνόχου, καταπτοούμενος ἐκ τῆς δεινότητος τῶν ἐπίζημίων συνεπειῶν κατὰ τῶν ἀθῶων πολιτῶν παρακουόντων εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς δικαιοσύνης, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἐδικαιολόγει μόνον τὰς μερικὰς, ὡς ἀντίποινα τῆς ἀντιπειθαρχίας αὐτῶν, ἥτις ὅλως ἀνεξάρτητος τῆς ἐπὶ τῇ κυρίᾳ πράξει ἐνοχῆς τούτων εἶναι, ἐπερχομένας βλαβεράς συνεπείας. Ἐπίσης κατὰ τὰς παρὰ τῆς § 2 τοῦ ἄρθ. 242 περὶ ἀρμοδιότητος, ὅπως ἀποφανθῶσι περὶ ὑπάρξεως τῶν ἐπαγομένων τὴν κατάπτωσιν τῆς ἐγγυήσεως προϋποθέσεων κλπ. τιθεμένας ἀρχάς, ἀρμόδιον εἶνε τὸ ἐπιλαμβανόμενον τῆς ποιν. ἀγωγῆς δικαστήριον, μὴ συντρεχούσης δὲ νομίμου περιπτώσεως νὰ ἐπιληφθῇ ταύτης τὸ δικαστήριον, εἴτε διότι δὲν εἰσῆλθεν ἔτι ἐνώπιόν του ἡ ἀγωγή, εἴτε διότι ἐξηντλήθη ἡ ἐπὶ ταύτης, εἰσαχθείσης ἤδη, δικαιοδοσία αὐτοῦ, τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπέτρεψε τὴν προσωρινὴν δι' ἐγγυήσεως ἀπόλυσιν καὶ τὸ ὁποῖον κατὰ τὰς γενικὰς ὁργανικὰς διατάξεις, ἐπὶ παντὸς μέτρου ἀναγομένου εἰς τὴν ἀνάκρισιν, ἀσκεῖ πλήρη δικαιοδοσίαν. Ἐπομένως καὶ ἄν, συνεπείᾳ ἀναιρέσεως, βληθείσης κατὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ βουλευμα-

τος ἢ ἀνακοπῆς αὐτοῦ ἐκκρεμεῖ ἢ κυρία δίκη ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἢ τοῦ συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν, τὰ σχετικὰ ζητήματα ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν. Τὸ αὐτὸ συμβῆσεται καὶ ἂν, εἰσαχθείσης τῆς κυρίας δίκης ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου πλημμελειοδικῶν ἢ συνέδρων, διέταξαν ταῦτα κρείσσονας ἀποδείξεις· ἐν τῷ μεταξὺ δὲ χρόνῳ καὶ πρὶν ἢ ἐπιληφθῇ τῆς ποιν. ἀγωγῆς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριο καὶ αὖθις, ἀναφυῇ τὸ περὶ καταπτώσεως τῆς ἐγγυήσεως ζήτημα, ἥτις ἐγγύησις κατὰ τὴν § 1. τοῦ ἀρθ. 237, δύναται, ἐν οἵαδήποτε καταστάσει τῆς προδικασίας καὶ μέχρι τῆς ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως νὰ ἐπιβληθῇ, διότι εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν ὑπάρχει νόμιμος λόγος ὅπως ἐπιληφθῇ τῆς ποιν. ἀγωγῆς τὸ δικαστήριο, ὅπερ ἐπιλαμβάνεται ταύτης διὰ τῆς ἐνώπιόν του εἰσαγωγῆς αὐτῆς. Ἐν τούτοις τὸ ζήτημα πότε θεωρεῖται ἢ ποιν. ἀγωγή εἰσηγμένη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἀμφισβητεῖται καὶ ἄλλοι μὲν ὑποστηρίζουσιν ὅτι διὰ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ κατηγορητηρίου συντελεῖται ἡ εἰσαγωγή, ἕτεροι δὲ, διὰ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου ἐγχειρίσεως τῆς σχετικῆς δικογραφίας πρὸς τὸν πρόεδρον ἢ τὸν δικάσοντα δικαστὴν ἐπὶ μονομελῶν δικαστηρίων, παρὰ τοῦ εἰσαγγελέως κλπ.

Ἐπὶ ἀρνητικῆς συγκρούσεως ὅμως καὶ μέχρις ἄρσεως ταύτης (Quid iuri?).

Φρονοῦμεν ὅτι καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς καταπτώσεως τῆς ἐγγυήσεως, ὑποβαλλομένου πρὸ τῆς ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, κατὰ τὰ δεδογμένα παρὰ τοῦ ἀποφηναμένου ἑαυτῷ ἀναρμόδιον τοιούτου, εἰσαγωγῆς τῆς ποιν. ἀγωγῆς, ἀρμόδιον ὅπως ἀποφανθῇ εἶναι τὸ συνωδὰ τοῖς δεδογμένοις, κατ'

ἐφαρμογήν τῶν γενικῶν περὶ ἀρμοδιότητος κανόνων, συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν· ἀναφυομένου ὅμως τοῦ ζητήματος τούτου μετὰ τὴν καὶ παρὰ τοῦ δικαστηρίου τούτου ἀπόφασιν περὶ ἀναρμοδιότητος αὐτοῦ, ἢ περὶ τούτου κρίσις δέον ν' ἀναβληθῇ μέχρις ἄρσεως τῆς ἀρνητικῆς συγκρούσεως διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀρμόδιον δικαστήριον ἢ συμβούλιον πλημμελειοδικῶν, ὅπως ἀποφανθῇ.

Οὐχ' ἦττον ὥς ἔχει ἡ διατύπωσις τοῦ ἡμετέρου νόμου, δύναται νὰ ὑποστηρυχθῇ καὶ ἡ λύσις ὅτι, κατὰ τὰς ἄνω περιπτώσεις, ἀρμόδιον εἶναι τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου διεξήχθη ἡ ἀνάκρισις, ὥς ἀπολαῦον πλήρους δικαιοδοσίας ἐφ' ὅλων τῶν ἐναγομένων εἰς ταύτην ζητημάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καταλέγεται καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ τὸ ὁποῖον συμβούλιον καὶ ἐπέτρεψε τὴν προσωρινὴν ἀπόλυσιν· ἡ τοιαύτη λύσις ἐπεκράτησε καὶ ἐν Γαλλίᾳ (μελέτιδι R. Garraud. l. e. σελ. 740).

Ἐννοεῖται ὅτι ἐπὶ ἰδιαζούσης δικαιοδοσίας, ἀρμόδιον εἶναι τὸ συμβούλιον ἢ τὸ δικαστήριον, τῶν Ἐφετῶν, ὅπως ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως περὶ προσωρινῆς ἀπολύσεως, ὑπὸ τὰς προεκτεθείσας διακρίσεις, καὶ ὅτι ἡ περὶ καταπτώσεως τῆς ἐγγυήσεως, πρὶν ἢ ἐπιληφθῇ τῆς ποιν. ἀγωγῆς τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον, ἀπόφασις τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν, διατελεῖ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς καταδίκης τοῦ κατηγορουμένου, ὥς ἐνόχου τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ ἀξιοποίνου πράξεως, διότι κατὰ τὸ σαφὲς γράμμα τοῦ ν. νόμου, ταμόντος αὐθεντικῶς τὴν τέως ὑφeszτῶσαν ἀμφιβολίαν, ὥς ἐκ τῆς διατυπώσεως τοῦ ἄρθ. 242 Ποιν. Δικ., ἂν καὶ ἀθωωθέντος τοῦ κατηγορουμένου ὑφίσταται οὗτος, τυχὼν τῆς προσωρινῆς ἀπολύσεως

ἢ ὁ ἐγγυητής, τὰς ἔνεκα τῶν προεκτεθέντων λόγων δῆ-
λον ὅ,τι τῆς μὴ ἐκουσίας ἢ τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ ἐγγυητοῦ
ἐντὸς 8 ἡμερῶν κλπ. ἀπὸ τῆς νομίμου αὐτοῦ κλητεύσεως
ἢ τοῦ ἀντικλήτου προσελεύσεως ἢ τῆς παραβάσεως ὅρου
τινὸς ἐκ τῶν ἐν ἄρθ. 238 ἐπιβλαβεῖς συνεπείας; «ἡ ἐγγύη-
σις ἀποδίδεται ἀναγκαίως, ἀθωωθέντος τοῦ κατηγορου-
μένου ὡς μὴ ἐνόχου, τοῦθ' ὅπερ ἔδει φρονοῦμεν νὰ ὑπο-
χρεῶται ὁ ἀρμόδιος εἰσαγγελεὺς νὰ γνωστοποιῇ ἀμελ-
λητὶ πρὸς τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν, ἐν ᾗ περιπτώσει
ἡ σχετικὴ ἀπόφασις τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδι-
κῶν ἐκκρεμεῖ ἐνώπιον αὐτοῦ, μεταβιβασθεῖσα συνεπείᾳ
ἀνακοπῆς τοῦ ιδίου, πρὸς ἀποφυγὴν βουλευμάτων ἀντι-
βαινόντων εἰς τὸν προεκτεθέντα καὶ πληρωθέντα ἤδη
ὅρον, ὅλως ματαίων.

Ἄρθ. 245.

Μεταξὺ τῶν λόγων ἔνεκα τῶν ὁποίων, ἀνακαλεῖται
παρὰ τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν τὸ βούλευμα
περὶ προσωρινῆς ἀπολύσεως τοῦ κατηγορουμένου καὶ φυ-
λακίζεται ἐκ νέου οὗτος, καταλέγονται ἐν § 1. τοῦ ἄρθ.
τούτου περιπτώσεις ἀναγόμεναι εἰς τὸν φόβον δραπετεύ-
σεως αὐτοῦ, ὅστις, καθ' ἃ προεῖρηται ἐν ταῖς ἐπὶ τοῦ
ἄρθ. 237 παρατηρήσεσι, δὲν εἶναι λόγος ἀπαραδέκτου
τῆς περὶ προσωρινῆς ἀπολύσεως αἰτήσεως, ἐπομένως
οἷον δήποτε πραγματικὸν γεγονὸς πρὸ τῆς φυλακίσεως
τοῦ κατηγορουμένου ἐπελθὼν λ. χ. σύλληψις τούτου ἐπι-
τευχθεῖσα ὑπὸ τὰς δυσχερεστάτας καὶ δεινοτάτας τῶν πε-
ριπτώσεων, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων κατέστη αὕτη διαβόη-
τος, ἐπιτευχθεῖσα, δὲν δύναται κατὰ νόμον νὰ βαρύνῃ
ἐπὶ τῆς κρίσεως τοῦ συμβουλίου περὶ προσωρινῆς ἀπολύ-
σεως, οὐχ' ἥττον, ἐπιτραπείσης καὶ διαρκούσης ταύτης,
ὑπόνοιαι ἀπλαῖ ὅτι φεύγει οὗτος ἢ ὁρμᾶται πρὸς τὸ

φεύγειν, ἐπιβάλλουσι τὴν ἀνάκλησιν τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως· ὅμως αὕτη καθὼς καὶ ἡ ἐπὶ ταύτην ἄγουσα διαδικασία θὰ παρεῖλκον τελείως, ἂν ἐπειρέπετο ἐκ προκαταβολῆς ν' ἀποκρουσθῇ ἡ περὶ ἀπολύσεως αἵτησις ἐφ' ὅσον ὑπάρχει βάσιμος ὑπόνοια, εἰδικῶς δικαιολογουμένη ἐν τῷ βουλευματι, ὅτι ὁ αἰτῶν κατηγορούμενος εἶναι ὑποπτος φυγῆς. Τὰ αὐτὰ παρατηρητέον, ὅσῳ ἀφορᾷ τὸν χρόνον τῆς διαπράξεως, περὶ τῶν ἐν § 2. τοῦ ἰδίου ἄρθ. κακουργημάτων καὶ πλημμελημάτων δῆλον ὅτι ὅσαδήποτε καὶ οἰαδήποτε ἐντὸς τῆς πρὸ τῆς προφυλάκισεως τριετίας διαπραχθέντα, οὐδαμῶς δέον νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει ἐν τῇ κρίσει τοῦ συμβουλίου περὶ προσωρινῆς ἀπολύσεως· ὅμως ἐπιτραπείσης καὶ διαρκούσης ταύτης, ἀπλῇ ὑποψία νέου κακουργήματος ἢ ἐπαγομένου προφυλάκισιν πλημμελήματος, συνεπάγεται ὑποχρεωτικῶς τὴν ἀνάκλησιν ταύτης, ἣτις καὶ περιττεύει, ἐν ἣ περιπτώσει βάσιμοι εἶναι αἱ ὑπόνοιαι περὶ νέου κακουργήματος ἢ ἐπαγομένου προφυλάκισιν πλημμελήματος, διότι ὁ κατηγορούμενος θέλει προφυλακισθῇ διὰ τοιαῦτα ἀδικήματα· ἂν δὲ ὑποτεθῇ ὅτι αἱ τοιαῦται ὑπόνοιαι ἐξελέγχωνται ἀβάσιμοι, ὅλως ἄδικον εἶναι ἔνεκα τούτων νὰ στερῇται ὁ κατηγορούμενος τοῦ εὐεργετήματος τῆς προσωρινῆς ἀπολύσεως ὀριστικῶς, οὐδενὸς ἐνδίκου μέσου ἐπιτρεπομένου κατὰ τοῦ σχετικοῦ βουλευματος.

Ἐπίσης σημειωτέον ὅτι ἡ ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ ἰδίου ἄρθ. περίπτωσις ἀνακλήσεως τῆς προσωρινῆς ἀπολύσεως δὲν διατυποῦται ἐπακριβῶς διότι καταδήλως νοεῖ ὁ νομοθέτης τὴν ἐν ἄρθ. 237 ἀριθ. 2. ὑπόνοιαν ἐγειρομένην βασίμως μετὰ τὴν ἐπίτρεψιν τῆς προσωρινῆς ἀπολύσεως, δῆλον ὅ,τι μεταγενεστέρως ταύτης, οὐχὶ δὲ ἐκ νέου

διὰ τὸν λόγον ὅτι ὑπάρξασα ἅπαξ ἀποκλείει τὴν προσωρινὴν ἀπόλυσιν.

Τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τῆς § 3. τοῦ ἰδίου ἄρθ. καθορίζει τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς αἴρεται αὐτοδικαίως ἡ προσωρινὴ ἀπόλυσις καὶ δὴ «ἅμα τῇ δημοσιεύσει τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ τοῦ τελεσιδίκου βουλεύματος τοῦ παραπέμποντος τὸν προσωρινῶς ἀπολυθέντα ἐπὶ κακουργήματι».

Ἐπὶ ὑποβληθείσης τῷ ἐκ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργεῖω ἀπορίας, ὀφειλομένης εἰς τὴν παρατηρηθεῖσαν ἀντίφασιν τοῦ τελευταίου τούτου ἐδαφίου πρὸς τὸ ἐδάφιον α. τοῦ ἄρθ. 237 τοῦ ν. νόμου κατὰ τὸ ὅποιον «τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν ὑποχρεοῦται τῇ αἰτήσει τοῦ συλληφθέντος ἢ καὶ ἐκουσίως προσερχομένου ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ κατηγορουμένου καὶ ἀκοῦσαν τὴν γνώμην τοῦ εἰσαγγελέως ἐν οἵαδήποτε καταστάσει τῆς προδικασίας, καὶ μέχρι τῆς ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως, νὰ διανύξῃ τὴν δι' ἀξιοχρέου ἐγγυήσεως προσωρινὴν ἀπόλυσιν ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 2,167 καὶ ἀπὸ 11 Ἰουλίου ε. ε. ἐρμηνευτικὴν ἐγκύκλιον δι' ἧς, τὸ μὲν ἀποκρούει τὴν ὑπαρξιν ἀντιφάσεως, τὸ δὲ ἀποφαίνεται ὅτι ἡ ἐν ἄρθ. 237 διάταξις ἀφορᾷ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἔνεκα διαφόρων λόγων δὲν ἐπετεύχθη ὁ ἄμεσος τῆς δίκης προσδιορισμὸς ἢ ἐκείνην καθ' ἣν ἀνεβλήθη ἡ ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως ἔνεκα νομίμων λόγων ἀναφυέντων μετὰ τὸν προσδιορισμὸν λ. χ. μὴ προσελεύσεων τῶν μαρτύρων, διατάξεως κρεισσόνων ἀποδείξεων κλπ. ὅποτε δύναται νὰ διαταχθῇ ἐκ νέου, διὰ τὸν μέχρι τῆς ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως χρόνον, ἡ προσωρινὴ ἀπόλυσις. Ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ τέως ἐν ἰσχύϊ 237 ἄρθ. τῆς Ποιν. Δικ. κατὰ τὸ ὅποιον ἡ δι' ἐγγυήσεως προσωρινὴ ἀπόλυ-

σις «δύναται νὰ διαταχθῇ ἐν οἱαδήποτε καταστάσει τῆς προδικασίας» ἐγεννήθη ἐν τῇ ἡμετέρᾳ νομολογίᾳ τὸ ζήτημα μέχρι τίνος σημείου ἐπιτρέπεται ἡ ὑποβολὴ αἰτήσεως περὶ προσωρινῆς ἀπολύσεως. Ὁ δὲ Ἄρειος Πάγος διὰ μὲν τῶν ἀποφάσεών του Υ.Λ.Δ' 40 καὶ 53 τοῦ 1863 ἀπεφάνητο, ὅτι εἰσαχθείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον δὲν ἐπιτρέπεται πλέον ἢ ὑποβολὴ τοιαύτης αἰτήσεως· βραδύτερον ὅμως μετήλλαξε γνώμην καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 116 τοῦ 1872 ἀποφάσεώς του, ἀπεφάνητο ὅτι καὶ μετὰ τὴν εἰς τὸ ἀκροατήριον εἰσαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως ἐπιτρέπεται ἡ ὑποβολὴ τοιαύτης αἰτήσεως εἰσαγομένη εἰς τὸ ἐπιληφθὲν τῆς ὑποθέσεως δικαστήριον ὡς παρεμπίπτον ζήτημα.

Ὁ αἰόιδιμος Κωνσταντόπουλος κακίζει τὴν νεωτέραν τῶν προμνησθεισῶν ἀποφάσεων, ὡς προσκρούουσιν τῷ γράμματι τῆς προπαρατεθείσης διατάξεως· οὐχ' ἦττον τάσσεται τῇ ἀσπαζομένῃ παρὰ ταύτης ἐκδοχῇ, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ προδικασία ἐξακολουθεῖ μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν ὀρθοτέραν ἐρμηνείαν τῶν σχετικῶν διατάξεων τῆς Ποιν. Δικ. ἥτις, καὶ τὴν ἐκδοσιν τοῦ βουλεύματος καὶ τὴν κοινοποίησιν τῆς κλήσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον, θεωρεῖ ὡς πράξεις προπαρασκευαζούσας μὲν τὴν ἐπ' ἀκροατήριον διαδικασίαν, ἀνηκούσας ὅμως εἰς τὴν προδικασίαν, καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ τὰ περὶ αὐτῶν περιλαμβάνονται ἐν τῷ περὶ προδικασίας τμήματι (ἀριθ. 264 καὶ ἐφεξῆς). Ἐπικαλεῖται ἐπίσης πρὸς ὑποστήριξιν τῆς εὐρυτάτης ταύτης ἐρμηνείας τὸν λόγον ὅτι, ἐν ἀμφιβολίᾳ ἀποφαινόμεθα ὑπὲρ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας καθὼς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 129 τοῦ 1875 ἀποφ. Ἀρ. Πάγου.

Πρὸς ταῦτα συνάδει πληρέστατα, ἡ ἐν ἀριθ. 237 τοῦ

ν. νόμου διάταξις καθ' ἣν «ἐν οἱαδήποτε καταστάσει τῆς προδικασίας καὶ μέχρι τῆς ὀριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως, συντρεχουσῶν τῶν ἐν ταύτῃ καθοριζομένων ρητῶν προϋποθέσεων, ὑποχρεοῦται τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν νὰ διατάξῃ τὴν δι' ἀξιοχρέου ἐγγυήσεως ἀπόλυσιν τοῦ κατηγοροομένου».

Ὅθεν κατὰ ταῦτα, καὶ ὑποτιθεμένου κατὰ τεκμήριον, ὅτι ὁ νομοθέτης διατελῶν ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τῆς κρατούσης περὶ τοῦ προεκτεθέντος ζητήματος παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ νομολογίᾳ διχογνωμίας, ἔταμεν αὐθεντικῶς ταύτην καὶ καθιέρωσε τὴν γνώμην, ὅτι καὶ μέχρις ὀριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως ἐπιτρέπεται ὑποβολὴ τῆς ἐν λόγῳ αἰτήσεως, ὀρθοτάτη εἶναι ἢ διδομένη παρὰ τῆς ἐγκυκλίου ἐρμηνείας, ἐπιστηριζομένη ἔκ τε τῆς λέκτικῆς καὶ τελεολογικῆς ἐρμηνείας, καθὼς καὶ ἐκ τῆς συστηματικῆς τοιαύτης δῆλον ὅ,τι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθρῶν 237 καὶ 242 τοῦ ἰδίου νόμου, κατὰ τὸ τελευταῖον τῶν ὁποίων καταπίπτει ἡ ἐγγύησις συντρεχούσης τινὸς τῶν ἐν αὐτῷ ἀναγραφομένων ρητῶν προϋποθέσεων. Περὶ τούτου ἀποφαίνεται τὸ ἐπιλαμβανόμενον τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς ἀρμόδιον δικαστήριον καὶ ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν δύναται νόμῳ νὰ ἐπιληφθῇ ταύτης τὸ δικαστήριον, ἀποφαίνεται τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν, διότι, ἀφοῦ προκειμένου περὶ ἀξιοποίνου πράξεως συνεπαγομένης προφυλάκισιν, ἀπαραίτητον εἶναι ὅπως ἀποφανθῇ προηγουμένως τὸ συμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν ἢ τῶν ἐφετῶν ὀριστικῶς τὴν εἰς τὸ ἀκροατήριον παραπομπὴν τοῦ κατηγοροομένου, ὅπως εἰσαχθῇ ἢ ποιν. ἀγωγὴ ἐνώπιον τοῦ ἀρμόδιου δικαστηρίου, τοῦτο δὲ ἐν τῷ σταδίῳ τούτῳ εἶναι ἀρμόδιον ν' ἀποφανθῇ περὶ τῆς καταπτώσεως τῆς ἐγγυήσεως, συνέπεται ὅτι διὰ τοῦ ὀριστικοῦ καὶ τελεσιδίκου

παραπειπτικοῦ ἐπὶ κακουργήματι βουλευματος δὲν αἴρεται αὐτοδικαίως ἢ προσωρινὴ ἀπόλυσις, διότι ταύτης αἰρομένης συναναιρεῖται καὶ ἡ ἐγγύησις, αὐτοδικαίως· ἄλλως ὑποτιθεμένου τοῦναντίον προκύπτει τὸ συμπέρασμα ὅτι αἱ ἐν § Β τοῦ 242 ἄρθ. διατάξεις παρέλκουσιν ὅλως. Παρὰ ταῦτα ὅμως ἀδυσωπήτως συγκρούεται πρὸς τὰ προεκτεθέντα ἢ ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 245 διάταξις καθ' ἣν «αἴρεται αὐτοδικαίως ἢ προσωρινὴ ἀπόλυσις διὰ τελεσιδίκου βουλευματος παραπέμποντος τὸν προσωρινῶς ἀπολυθέντα ἐπὶ κακουργήματι» ἥτις καὶ ὑποστηρίζει τὴν παρὰ τῆς νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐγκαταλειφθεῖσαν ἐκδοχὴν, ὅτι ἡ προδικασία περατοῦται διὰ τοῦ τελεσιδίκου βουλευματος παρὰ τὴν ἐναντίαν γνώμην τῆς ἐν λόγῳ ἐγκυκλίου, ἥτις ἐρμηνευμένη ὀρθῶς, καθ' ἡμετέραν κρίσιν ὑποδεικνύει ἐν τῇ προκειμένῃ ἀντινομία τὴν καταργητικὴν ἐρμυνείαν (abrogans) τῆς ἐν τέλει τοῦ 245 ἄρθ. διατάξεως ὡς τὴν ὀρθοτέραν, τοῦθ' ὅπερ ὅμως μόνον διὰ νόμου δεόν νὰ γείνη.

Ἐν Γαλλίᾳ ὡς ἐκ τῆς διατυπώσεως τοῦ ἄρθ. 114 (jnetr vrirn) διαλαμβάνοντος ὅτι ἡ προσωρινὴ δι' ἐγγυήσεως ἢ ἄνευ τοιαύτης ἀπόλυσις δύναται νὰ αἰτηθῇ καὶ χορηγηθῇ (en tout état de Cause) κατὰ πᾶσαν στᾶσιν τῆς ὑποθέσεως δὲν ἀνεφύη τὸ ζήτημα τοῦτο· οὐχ' ἦπτον ἀνεφύησαν διχογνωμίαι ὡς πρὸς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐντεταλμένων νόμῳ τὴν ἐπίτρεψιν τῆς προσωρινῆς ἀπολύσεως δικαστικῶν ἀρχῶν, πρὸ τοῦ ἔτους 1862 καὶ οἱ μὲν ἀπένεμον ἀρμοδιότητα εἰς τὸν ἀνακριτὴν τῆς ὑποθέσεως καὶ εἰς τὸ συμβούλιον, οἱ δὲ εἰς τὴν ἀρμοδίαν ὅπως κρίνῃ περὶ τῆς ὑποθέσεως δικαιοδοσίαν, ἀφ' ἧς ἐπελήφθη ταύτης μέχρις ἐξαντλήσεως τῆς δικαιοδοσίας αὐτῆς.

Τὴν γνώμην τῶν τελευταίων ἀκολουθουμένην παγίως

ἐν Γαλλίᾳ παρὰ τῆς Δικαστηριακῆς ἐρμηνείας καθιέρωσε καὶ τὸ ἄρθ. 116 τῆς (Inst. Crim.)

Τὰς τοιαύτας διχογνωμίας ὡς πρὸς τὴν ἀρμοδιότητα διέλυσεν ὁ τροποποιήσεις τὰ ἄρθ. 113—126 τοῦ Κώδικος τῆς Ποιν. Δικ. ἀπὸ 14 Ἰουλίου 1865 Νόμος, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ κατηγορούμενος αἰτεῖται, κατὰ τὴν στάσιν, ἐν ᾧ τελεῖ ἡ διαδικασία, παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ, ἢ τοῦ συμβουλίου, ἢ τοῦ Πλημμελειοδικείου, ἢ τοῦ Ἐφετείου καὶ μόνον ἀποκλείεται τὸ μέτρον τοῦτο μετὰ τὸ παραπέμπον εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον βούλευμα τὸ διατάσσον τὴν φυλάκισιν αὐτοῦ.

Συνέπεια ἐπακόλουθος τούτων εἶναι ὅτι τὸ Δικ. τῶν Συνέδρων ἐστερεῖτο τῆς ἀρμοδιότητος νὰ διατάξῃ τὴν δι' ἐγγυήσεως προσωρινὴν ἀπόλυσιν, καὶ τοῦτο ἠκολούθησε παγίως καὶ ἡ Νομολογία τοῦ Ἀκυρωτικοῦ, ἀλλ' ἡ λύσις αὕτη ἐκρίθη ὡς ἀνεπιεικὴς καὶ ἐπῆλθεν ὁ Νόμος ἀπὸ 8ης 10βρίου 1897, κατὰ τὸ ἄρθ. 11 τοῦ ὁποίου δύναται τὸ Δικ. τῶν συνέδρων ὅσάκις ἀναβάλλῃ τὴν ἐνώπιόν του εἰσαγμένην Δίκην εἰς ἑτέραν σύνοδον νὰ ἀποφανθῇ περὶ τῆς δι' ἐγγυήσεως προσωρινῆς ἀπολύσεως τοῦ κατηγορουμένου (μέτιθι Dallor. Rocueil 1897 μέρος 4 σελ. 128).

Παρ' ἡμῖν παρόμοια ζητήματα δὲν δύνανται νὰ ἐγερθῶσι, διότι τὸ ἄρθ. 237 τοῦ ν. νόμου ἀπονέμει ἀρμοδιότητα εἰς τὸ σύμβούλιον τῶν πλημμελειοδικῶν ἐν οἷαδήποτε καταστάσει τῆς προδικασίας καὶ μέχρι τῆς ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως νὰ διατάξῃ τὴν δι' ἀξιοχρέου ἐγγυήσεως προσωρινὴν ἀπόλυσιν τοῦ κατηγορουμένου· οὔτε δὲ καὶ τὸ ζήτημα περὶ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου ὅπως ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ αἰτήσεως, ὑποβαλλομένης ἐκκρεμούσης τῆς κατὰ τῆς καταδικαστικῆς

ἀποφάσεως ἀναιρέσειως, δύναται νὰ γεννηθῇ διότι κατὰ τὴν σαφῇ διάταξιν τοῦ ἄρθ. 245 τοῦ ν. νόμου «ἡ προσωρινὴ ἀπόλυσις αἴρεται ἅμα τῇ δημοσιεύσει τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως» μεθ' ἣν αἵτησις νέα περὶ προσωρινῆς ἀπολύσεως δὲν ἐπιτρέπεται.

Ἐν Κερκύρα τῇ 15 Αὐγούστου 1911.

Α. Α. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πρὸ τῆς ἐκτυλώσεως τῆς προκειμένης μελέτης ὁ Α. Π. ἐν ὁλομείᾳ, ἀποδεχόμενος τὴν γνώμην τοῦ παρ' αὐτῷ Εἰσαγγελέως, ἀπεφώνητο· ὅτι προκειμένου περὶ κακουργημάτων τιμωρουμένων κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Συμβουλίου μὲ εἰρκτὴν (ἄρθ. 237 τοῦ ν. Νόμου) δὲν ἐπιτρέπεται ἡ προσωρικὴ δι' ἀξιοχρέου ἐγγυήσεως ἀπόλυσις τοῦ διὰ τελεσιδίκου βουλεύματος παραπεμφθέντος ἐπὶ Κακουργήματι τιμωρουμένου δι' εἰρκτῆς κατηγορουμένου (Α. Π. 285 26ῃ 10βρίου 1911 οὕτως δὲ ἐκάμφθη ἡ ἀντίθετος διάταξις τοῦ ἄρθ. 237. Ἀλλὰ τὰ ἐπιχειρήματα ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ ἀπόφασις αὕτη, ὅτι παρέλκει ἡ κρίσις τοῦ Συμβουλίου περὶ τῆς προσηκούσης τῇ ἀποδιδομένῃ τῷ κατηγορουμένῳ ἐγκληματικῇ πράξει ποινῆς, μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ τελεσιδίκου βουλεύματος, δίδοντος ταύτῃ τὸν προσήκοντα χαρακτηρισμὸν, ὅτι τὸ ἄρθ. 242 § 2 Ποιν. Δικ. ἐξομοιοῖ τὸ ἐπὶ Κακουργήματι παραπεμπτικὸν καὶ τελεσίδικον βούλευμα πρὸς τὴν καταδικαστικὴν Ἀπόφασιν καὶ ἀπονέμει τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, ἅμα τῇ δημοσιεύσει αὐτῶν εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις, ἥτοι τὴν αὐτοδικαίως ἐπερχομένην ἄρσιν τῆς δι' ἐγγυήσεως προσωρ. ἀπολύσεως, εἰσὶν ἀπλῶς εὐλόγοφανῇ καὶ οὐχὶ ἀκλόνητα· τὸ μὲν πρῶτον διότι ἐκ τούτου συνέπεται ὅτι τὸ ἀρμόδιον Συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν, προκαλούμενον ὅπως ἀποφανθῇ ἐπὶ τοῦ ζητήμα-

τος τῆς προσωρινῆς δι' ἐγγυήσεως ἀπολύσεως τοῦ διατελεσιδίκου βουλεύματος αὐτοῦ ἢ τοῦ κατ' ἀνακοπὴν τούτου ἀποφαινομένου Συμβουλίου τῶν Ἐφετῶν, παραπεμπομένου ἐπὶ κακουργήματι κολαζομένῳ δι' εἰρκτῆς κατηγορουμένου, δὲν θέλει ἀσχοληθῇ περὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς πράξεως εἴτε διότι δεσμεύεται διὰ τοῦ σχετικοῦ βουλεύματος τοῦ καθ' ἱεραρχίαν ἀνωτέρου Συμβουλίου, εἴτε διότι τὸ ἴδιον ἔκρινε περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς, ἐπομένως καθ' ἑκατέραν τῶν προϋποθέσεων τούτων, τοῦ ζητήματος τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς πράξεως λελυμένου τυγχάνοντος, τὸ Συμβούλιον ἀσχοληθήσεται μόνον περὶ τοῦ μήπως αἱ ἐν § β' τοῦ 237 ἄρθ. Ποιτ. Δικ. ἀποκωλυτικαὶ τῆς προσωρινῆς δι' ἐγγυήσεως ἀπολύσεως νόμιμαι περιπτώσεις.

Ἐπίσης ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ ἐπῆλθεν ἤδη ὁ ἀπὸ 10ης 8βρίου ε. ε. ΔΡΓ' (4130) Νόμος, ἀντληθεὶς ἐκ τοῦ Γαλ. Νόμου 14 Ἰουλίου 1865 ὅστις διὰ τοῦ ἄρθ. 1 μετέβαλε (corrigendi gratia) τὴν εἰρημένην διάταξιν τοῦ ἄρθρου 245 ὀρίσας ὅτι ἡ προσωρινὴ δι' ἐγγυήσεως ἀπόλυσις δύναται νὰ ἀρθῇ διὰ τοῦ παραπέμποντος τὸν προσωρινῶς ἀπολυθέντα ἐπὶ κακουργήματι τελεσιδίκου βουλεύματος, ὀφείλοντος νὰ διαλάβῃ εἰδικὴν διάταξιν περὶ ἄρσεως ἢ διατηρήσεως τῆς προσωρινῆς ἀπολύσεως· ἐξ οὗ συνέπεται ὅτι τὸ τελεσιδικὸν βούλευμα δὲν ἀποτελεῖ πλέον πρόσκομμα διὰ τὸ περὶ προσωρινῆς ἀπολύσεως μέτρον καὶ ὅτι ἡ διὰ τῶν ἄρθ. 237—246 καθιερουμένη διαδικασία ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ μὴ διαταχθείσης τὸ παράπαν μέχρι τοῦ ὀριστικοῦ βουλεύματος ἀλλὰ μεταγενεσιτέρως αἰτουμένης ἀπολύσεως· δύναται δὲ τὸ Συμβούλιον, ὑποβαλλομένης αἰτήσεως, νὰ σταθμίσῃ τὰς περιστάσεις καὶ νὰ χορηγήσῃ τὸ εὐεργέτημα τοῦτο, μέχρις ὀριστικῆς ἐκδικά-

σεως τῆς ὑποθέσεως, (arg. ad maiori ad minus).

Ἄρμόδιον πρὸς τοῦτο εἶναι τὸ ἐν ᾧ πρώτῳ βαθμῷ ἀποφαινόμενον καὶ παραπέμπον ἐπὶ Κακουργήματι Συμβούλιον, ὅπερ ὀφείλει εἰδικῶς νὰ διαλάβῃ περὶ διατηρήσεως ἢ ἄρσεως τοῦ μέτρου τῆς δι' ἐγγυήσεως ἀπολύσεως καὶ καθ' ἣν ἀκόμη προϋπόθεσιν, ὅταν ἐκδίδῃ τὸ παραπεμπτικὸν βούλευμα αὐτοῦ, καὶ εὐρίσκηται πρὸ διατεταγμένης ἤδη ἀπολύσεως, δὲν δύναται νὰ γινώσκῃ ἂν τοῦτο θέλει καταστῇ τελεσίδικον, οὐδόλως ἢ ἐκπροθέσμως ἀνακοπτόμενον, καὶ εἰ μὲν ὁ ὅρος τῆς τελεσιδικίας ἐξέλθῃ ἢ σχετικὴ διάταξις πρὸς τὴν διατήρησιν ἢ ἄρσιν τῆς ἀπολύσεως εἶναι τοῦ ὀριστικοῦ βουλεύματος, ὡς ἀξιοῖ ὁ νόμος, εἰ δὲ ἐπιληφθῇ τῆς κατ' οὐσίαν ἐρεύμης τῆς ὑποθέσεως τὸ τοῦ δευτέρου βαθμοῦ Συμβούλιον καὶ παραπέμψῃ εἴτε κατὰ μεταρρύθμισιν τοῦ πρωτοδίκου βουλεύματος, εἴτε κατ' ἐπικύρωσιν αὐτοῦ, ἐπὶ κακουργήματι, ὀφείλει τοῦτο νὰ διαλάβῃ περὶ διατηρήσεως ἢ ἄρσεως τοῦ μέτρου, κατ' ἐλευθέραν κρίσιν, οὐδόλως δεσμευομένου, μήτε ἐκ τῆς σχετικῆς ἐναντίας διατάξεως τοῦ πρωτοδίκου βουλεύματος, μήτε ἐκ τῆς μὴ τυχόν προσβολῆς ταύτης, διότι ὁ νόμος ἐπιβάλλει ἐν προκειμένῳ τούτῳ, τὴν ὑποχρέωσιν καὶ παρέχεται τὸ δικαίωμα, νὰ κρίνῃ αὐτεπαγγέλτως περὶ τούτου διὰ τὸν ἐφεξῆς χρόνον, ἅπαξ ἐπιληφθέντι τῆς κατ' οὐσίαν ἐρεύμης τῆς ὑποθέσεως, ἐπομένως ὁ κανὼν «*tantum devolutum quantum appellatum*» δὲν ἐφαρμόζεται.

Ὡς ἐκ τῆς προπαραταθείσης σαφοῦς νεαρᾶς διατάξεως τοῦ ἀρθ. 1 τοῦ ΔΡΓ' Νόμου, καθ' ἣν καὶ μετὰ τὴν τελεσιδικίαν τοῦ παραπεμπτικοῦ βουλεύματος ἐπὶ κακουργήματι ἐπιτρέπεται τῷ κατηγορουμένῳ νὰ ὑποβάλῃ αἵτησιν περὶ προσωρινῆς δι' ἐγγυήσεως κλπ. ἀπολύσεώς

του ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Συμβουλίου, ὅπερ δικαιούται νὰ δεχθῇ ἢ ἀποκρούσῃ ταύτην, κατὰ τὰς περιστάσεις, ἀναφύονται τὰ ἐξῆς ζητήματα.

Ὅποιον τὸ κατὰ τὸ ἄρθ. 237 ἀρμόδιον διὰ τὴν τοιαύτην αἵτησιν Συμβούλιον;

Κέκτηται τοῦτο τὴν ἐξουσίαν νὰ ἀποκρούσῃ ταύτην καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν δὲν ὑπάρχῃ μὲν βάσιμος ὑπόνοια ὅτι ὁ κατηγορούμενος θέλει δυσχεράνει τὴν ἀνάκρισιν ἢ ἐξαλείψῃ τὰ ἔχνη τῆς πράξεως (Collûsios gufalia) ὑφίσταται ὅμως κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ βάσιμος ὑπόνοια ὅτι οὗτος θὰ θελήσῃ νὰ σωθῇ διὰ τῆς φυγῆς (Flucht gefahr) ἐπὶ θυσία τῆς ἐγγυήσεως;

Φρονοῦμεν, ὅτι ἀρμόδιον Συμβούλιον εἶναι τὸ τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἐξαιρέσει τῆς περιπτώσεως τῆς διατηρήσεως ἢ ἄρσεως τῆς διατεταγμένης ἤδη ἀπολύσεως, καθ' ἣν ἡρμόδιον εἶναι τὸ ἀποφαινόμενον τὸ τελεσίδικον περὶ παραπομπῆς βούλευμα, Συμβούλιον, ὃ τινὶ ὑποφαινομένῳ ἐν προκειμένῳ αὐτεπαγγέλτως (ex officio) χαριν γοργότητος, προσήκει μᾶλλον ἢ τοιαύτη, συνδεομένη πρὸς τὴν παραπομπὴν ἐνέργεια, συνοδᾷ τῷ ἀριθ. 1 τῷ εἰρημένῳ ΒΡΓ' Νόμῳ, καὶ ὅτι τὸ ὡς εἴρηται, ἀρμόδιον Συμβούλιον, δικαιούται ἐν προκειμένῳ νὰ κρίνῃ κατ' ἐλευθέραν κρίσιν (nach freien ermessen) ἐπομένως καὶ νὰ ἀποκρούσῃ τὴν περὶ ἀπολύσεως αἵτησιν πέραν τῶν προϋποθέσεων τῆς παρεμβολῆς δυσχερειῶν εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἢ ἐξαλείψεως τῶν ἔχνων τῆς πράξεως ἐκ μέρους τοῦ κατηγορουμένου καὶ δὴ ὑφεστῶτος κινδύνου δραπετεύσεως αὐτοῦ ἐπὶ ἀπωλείᾳ τῆς ἐγγυήσεως, τὸν ὅποιον ἢ ἐπαπειλουμένη αὐτῷ κατὰ τὸν παρὰ τοῦ παραπεμπτικοῦ βουλεύματος δοθέντα χαρακτηρισμὸν τῆς πράξεως, βαρεῖα ποινὴ, κρούει διάτορον.

Ἐπίσης, προκειμένου περὶ κακουργημάτων τιμωρουμένων, διὰ προσκαίρων ἢ διὰ βίου δεσμῶν, διὰ θανάτου, τὸ ἀρμόδιον Συμβούλιον, δεσμευόμενον ἐκ τοῦ διὰ τοῦ παραπεμπτικοῦ βουλεύματος δοθέντος χαρακτηρισμοῦ, καίπερ ἀδήλου πρὸ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τῶν συνέδρων, θέλει ἀποκρούσει τὴν περὶ ἀπολύσεως αἵτησιν διότι ναὶ μὲν τὸ ἄρθ. 236 ἀρκεῖται εἰς τὸν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Συμβουλίου πιθανὸν χαρακτηρισμόν, ἀλλ' ἡ κρίσις αὕτη ἐξεδηλώθη ἤδη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἢ ὑπὸ τοῦ καθ' ἱεραρχίαν ἀνωτέρου Συμβουλίου διὰ τοῦ τελεσιδίκου περὶ παραπομπῆς βουλεύματος, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς διὰ τοῦ Ἐγκλητηρίου ἐγγράφου διώξεως καὶ τοῦ θετέου πρὸς λύσιν τοῖς ἐνόρχοις κυρίου ζητήματος (ἄρθ. 264 καὶ ἐφεξῆς 421 καὶ 459 Πον. Δικ.).

Οὐχ' ἦττον προκειμένου περὶ κακουργήματος κολαζομένου κατὰ τὸν δοθέντα, ὑπὸ τοῦ τελεσιδίκου βουλεύματος τῆς παραπομπῆς, εἰς τὴν προᾶξιν χαρακτηρισμόν, διὰ δεσμῶν ἢ εἰρκτῆς κατὰ τὴν πραγματικὴν ἐκτίμησιν τοῦ Δικ. τῶν συνέδρων, δὲν ἀποκλείεται μὲν ἡ περὶ προσωρινῆς δι' ἐγγυήσεως ἀπολύσεως αἵτησις κατ' ἀρχήν, ἀλλ' ὅπως δεχθῇ ταύτην τὸ συμβούλιον δέον νὰ συντρέχωσι κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ βásiμοι πιθανότητες περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἐπιβληθησομένη ποινὴ ἔσται ἡ τῆς εἰρκτῆς.

Περὶ τῆς ἐν § δευτέρᾳ ἀρθ. 1 τοῦ νεαροῦ ΔΡΓ' Νόμου μεταβατικῆς διατάξεως, καθ' ἣν ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ἐκδεδομένων τελεσιδικῶν βουλευμάτων, ἅτινα ὡς εἰκὸς οὐδὲν περὶ ἄρσεως ἢ διατηρήσεως τῆς διατεταγμένης δι' ἐγγυήσεως ἀπολύσεως διαλαμβάνουσιν, φρονοῦμεν ὅτι θέλει προκληθῇ τὸ ἀρμόδιον Συμβούλιον, τῶν Πλημμελειοδικῶν, ἃν τοῦτο ἀπεφήνατο τὸ περὶ παραπομπῆς βούλευμα, καταστὰν ὅπωςδῆποτε τελεσίδι-

κον, ἢ τῶν Ἐφετῶν, ἃν ἐπιληφθὲν τῆς κατ' οὐσίαν ἐρεύνης τῆς ὑποθέσεως ἐπεκύρωσε τὸ πρωτόδικον περὶ παραπομπῆς βούλεμα, ἢ ἃν κατὰ μεταρρύθμισιν τούτου ἀπεφήνατο αὐτὸ τὴν παραπομπήν, νὰ ἀποφανθῇ περὶ ταύτης· ὡς ἐπίσης φρονοῦμεν, ὅτι κατὰ τὴν διὰ τοῦ ἀρθ. 2 τοῦ ΔΡΓ' Νόμου γενομένην εἰς τὸ ἀριθ. 430 Π. Δικ. προσθήκην, καθ' ἣν ὁσάκις τὸ Δικαστήριον τῶν συνεδρῶν ἀποφαίνεται τὴν εἰς ἑτέραν σύνοδον ἀναβολὴν τῆς Δίκης, δύναται συγχρόνως νὰ ἀποφανθῇ κατὰ τοὺς ὅρους τῶν ἀρθ. 236 — 246 Ποιν. Δικ. καὶ περὶ τῆς ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ προσωρινῆς ἐπὶ ἐγγυήσει ἀπολύτεως τοῦ κατηγορουμένου, ὁσάκις αὕτη, ζητηθεῖσα προηγουμένως παρὰ τοῦ ἀρμοδίου συμβουλίου δὲν ἀπεκρούσθῃ ἢ ἐγένετο δεκτὴ παρ' αὐτοῦ, διότι ὑπὸ τὴν τοιαύτην προϋπόθεσιν ὑφίσταται περὶ τῆς ἀπορρίψεως ἢ τῆς ἄρσεως τοῦ μέτρου, δεδικασμένον, τὸ ὁποῖον δὲν δύνανται οἱ σύνεδροι νὰ ἀντιπαρέλθωσιν.

Ἐννοεῖται δ' ὅτι μετὰ τὴν περὶ ἀναβολῆς ἀπόφασιν, στερεῖται τὸ Δικαστήριον τῶν συνεδρῶν ἀρμοδιότητος ὅπως ἀποφανθῇ κατ' οἰκείαν κρίσιν, περὶ προσωρινῆς δι' ἐγγυήσεως ἀπολύσεως αἰτήσεως, καίπερ ὑποβαλλομένης διαρκούσης ἔτι τῆς συνόδου.

Παρατηρητέον ἐν τέλει ὅτι κατὰ διάφορον ὅλως ἀντίληψιν τοῦ ἡμετέρου Νομοθέτου ὁ (Garofalo Criminologia Sociale) 1905 σελ. 384 κλπ. μεταξὺ τῶν ἀνεχομένων καὶ θελπόντων τὰ ἀδικήματα θεσμῶν ἀδιστάκτως καταλέγει καὶ τὸν περὶ προσωρινῆς ἐλευθερίας τῶν ἀδικοπραγούντων θεσμὸν περὶ οὗ ἀποφαίνεται ὡς ἑξῆς. «Συνελόντι εἰπεῖν, εὐρίσκομεν ὅτι ἡ προσωρινὴ ἐλευθερία εἶναι ὁ χείριστος τῶν θεσμῶν τῆς ἡμετέρας Νομοθεσίας, ἐνεργεῖ

δὲ ὅλως ἀντιθέτως πρὸς ἐκεῖνον τῆς προλήψεως. Θρασύνει τὸν ἐγκληματικὸν κόσμον, καὶ ἀποθαρρύνει τοὺς ἀδικουμένους, ἐξευτελίζει δὲ καὶ τὴν Αὐτονομίαν».

Ὡς (occasio legis) ἀφορμὴν τῶν σχετικῶν μεταρρυθμίσεων ἐπάγεται τάδε: «Εἰς τὰς χώρας τῆς Λατινικῆς φυλῆς, ἤκουσαν τῶν ρητορικῶν λόγων ἐνίων Καθηγητῶν, ἰδίᾳ δὲ ἐπηρεάσθησαν ἔκ τινων καταπλησσοῦσων μυθιστοριῶν, δι' ὧν ἀναπαρίστανται αἱ ἠθικαὶ βίβιναισι, δυστυχοῦς καταστάντος ἀδίκως ὑλόπτου καὶ ἐγκαθειροχθέντος ἐν φοβερᾷ φυλακῇ!!

ΝΟΜΟΣ

ΓΨΜΓ'. 3ης ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1911

Ἐπειδὴ τῇ ἰσχύει τοῦ παρὰ τῆς Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων ψηφισθέντος, κυρωθέντος παρὰ τοῦ Βασιλέως, καὶ δημοσιευθέντος ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, τῇ 8ῃ λήξαντος μηνὸς Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. νεαροῦ Νόμου ΓΨΜΓ' «Περὶ καταψηφίσεως εἰς τοὺς ἐγκαλοῦντας ἢ μηνυτάς τῶν δικαστικῶν ἐξόδων» ἀνεφύη τὸ ζήτημα τῆς εἰς τὸ παρελθὸν ἀναδρομῆς ἢ μὴ τούτου, δηλονότι τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τούτου εἰσαγομένων πρὸς ἐκδίκασιν Ποινικῶν ὑποθέσεων, ἐφ' ὧν ἡ καταδίωξις ἐγένετο ἐπὶ ἐγκλήσει ἢ μηνύσει, ἐγχειρισθείσῃ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ τέως κρατοῦντος Δικαίου, καθὼς καὶ ἐπὶ τῶν εἰσηγμένων ἤδη, ἐφ' ὧν ὅμως τὰ Ποινικὰ Συμβούλια καὶ Δικαστήρια δὲν ἀπεφίναντο ἔτι οὐσιαστικῶς.

Ἡ παρ' ἡμῖν ἐν Κερκύρα δικαστηριακὴ ἐρμηνεία (Νομολογία) δὲν ὤκνησεν νὰ ἀποκρούσῃ τὴν ὑπὸ τὴν προεκτεθείσαν ἔννοιαν ἀναδρομὴν τοῦ ἐν λόγῳ Νόμου, ἐν τούτῳ ὅμως καθ' ἡμετέραν ἀντίληψιν ἐσφάλη ἔνεκα ποικίλων λόγων, εἰς ὧν τὴν ἀνάπτυξιν εὐθὺς ἀμέσως προβαίνομεν.

Ὡς αὖνονόητον, ἀναφύεται τὸ προεκτεθὲν ζήτημα, ἐφόσον καὶ καθόσον καινοτομεῖ ὁ νεαρὸς Νόμος, πρὸς ἐπιτυχῇ δὲ λύσιν αὐτοῦ ἐπιβάλλεται ἡ εἰδικωτέρα ἔρευνα περὶ τοῦ εἴδους τῶν μεταρρυθμιζομένων κανόνων τοῦ Δικαίου, ἐνδεικνυομένη παρὰ τοῦ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Γλωσσογράφων καθιερωθέντος ἀξιώματος (qui bene

distinguit et bene docet) ὥς ἐπαραιτήτος πρὸς ἐπικριβῇ ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς, ἣν ἀνέκαθεν ἀνεκήρουξεν ἡ Ρωμ. Νομοθεσία. «Πᾶς νόμος ἢ διάταξις εἰς τοὺς ἐφεξῆς κρατεῖτω, εἰ μὴ εἰδικῶς περὶ τῶν προλαβόντων ἔτι ἡρτημένων τί διηγόρευται» ἀπεδέχθησαν δὲ καὶ αἱ πλεῖσται τῶν νεωτέρων Νομοθεσιῶν καὶ ἀνέγραψαν ὑπὸ τὴν ἀρνητικὴν διατύπωσιν, ὅτι ὁ Νόμος ὁρίζει περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ δὲν ἔχει ἀναδρομικὴν δύναμιν, ὡς ἔπραξε καὶ ὁ ἡμέτερος Νομοθέτης ἐν ἀρθ. 2 Α. Ν.

Ἐπίσης αὐτονόητον τυγχάνει, ὅτι ὁ ἐπακριβῆς καθορισμὸς τῶν ἐπενεγκομένων καινοτομιῶν προϋποτίθῃσιν ἀναγκαίως ἀκριβῇ γνῶσιν καὶ ἀντίληψιν ὀρθὴν τοῦ διὰ τούτων μεταρρυθμιζομένου καὶ τέως ἐν ἰσχύει Δικαίου, ἐπιτυγχανομένην ὡς γνωστὸν διὰ τῆς ὀρθῆς ἐρμηνείας τούτου.

Ἀνατρέχοντες εἰς τὰς πηγάς, ἀφ' ὧν ἦντλησε ὁ Νομοθέτης τῆς ἐν ἰσχύει ἡμετέρας Ποιν. Δικονομίας καὶ παρακλουθοῦντες ἱστορικῶς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ περὶ καταγνώσεως τῶν ἐξόδων τῆς Ποινικῆς Δικ. θεσμοῦ ἐν Γαλλίᾳ, διδασκόμεθα ὅτι τὰ τῆς καταδιώξεως ἐν γένει ἀρχικῶς ἐβάρυνον τὸν Βασιλέα, ὡς πρὸς τὰς γενομένας ἐν τῷ Κράτει αὐτοῦ καταδιώξεις, ἢ τοὺς μεγιστάνας, ὡς πρὸς τὰς ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας ἐκάστου τούτων τοιαύτας, αἱ χρηματικαὶ δὲ ποιναὶ καὶ αἱ δημεύσεις, σκοπὸν εἶχον τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ ἐκασταχοῦ ὑπευθύνου εἰς ταῦτα.

Τοῦναντίον τὰ τῆς ὑπερασπίσεως ἐβάρυνον τὸν κατηγορούμενον, ὅστις ὑπεχρεοῦτο εἰς προκαταβολὴν αὐτῶν φερέγγυος ὄν. Οὐχ' ἦπτον, ὑπάρχοντος Πολιτικῶς ἐνάγοντος ἐν τῇ δίκῃ, προκατεβάλλοντο παρ' αὐτοῦ αἱ ἀναγκαῖαι πρὸς ἀνάκρισιν καὶ ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς δαπάναι,

δικαιουμένου εἰς ἀναγωγὴν μόνον κατὰ τοῦ καταδικασθέντος κατηγορουμένου.

Διὰ τοῦ Νόμου Βλαστημονεόνο^ς (Germinal ἔτος VIII) ἐπὶ τῷ λόγῳ «ὅτι ἐπέστη πλέον ὁ χρόνος ὅπως κουφισθῇ ὁ Φίσκος ἀπὸ τῶν ἐξόδων τῆς καταδιώξεως καὶ διαδικασίας, ἅτινα, κατὰ τὸ δίκαιον καὶ τὸν ὀρθὸν λόγον, δεόν νὰ βαρύνωσι τὰ καταδικασθέντα» καθιερώθη τὸ πρῶτον ἡ ἀρχὴ ὅτι πᾶσα ἀπόφασις Ποινικοῦ Δικαστηρίου καταγιγνώσκουσα ποινὴν, δεόν συγχρόνως νὰ καταψηφίσῃ τῷ καταδικαζομένῳ διαδίκῳ τὴν, τῶν ἐξόδων καταδιώξεως τοῦ ἀδικήματος καὶ ἐκτίσεως τῆς ἔνεκα τούτου ἐπιβαλλομένης ποινῆς, ἀνάδοσιν ὑπὲρ τοῦ Φίσκου, ὅστις ὥφειλε νὰ προκαταβάλλῃ ταῦτα κατὰ τὴν διὰ τοῦ ἀρθ. 4 τοῦ ἀπὸ 5ης ὑετώδους (pluvieuse) Νόμου γενομένην συμπλήρωσιν, καὶ ὅστις ἐβαρύνετο ὀριστικῶς διὰ τούτων μόνον, καθ' ἣν περίπτωσιν ἠθωοῦτο ὁ κατηγορούμενος ἢ δὲν ὑπῆρχεν Πολιτικῶς ἐνάγων (parties Civiles).

Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης, διαμορφουμένης ἐπὶ τὸ προσφορώτερον, ἐρείδονται τὰ ἀρθ. 162, 176, 194, 211 καὶ 368 τῆς (Inst. Crim.) Γαλ. Ποιν. Δικ. τὸ τελευταῖον τῶν ὁποίων συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἀπὸ 28ης Ἀπριλίου 1832 Νόμου, τῇ προσθήκῃ δευτέρου ἐδαφίου, τροποποιούντος ὡς πρὸς τὰς ἐνώπιον τῶν Κακουργειοδικῶν δίκας (dans les affaires soumises au jurg) τὸ Διάταγμα ἀπὸ 8 Ἰουνίου 1811. «Περὶ διακανονισμοῦ τῶν ποινικῶν ἐξόδων» ὅπερ κατὰ τὴν παγίαν τῆς (Cout de cassation), Νομολογίαν ἔχει ὑποχρεωτικὴν ἰσχὺν διὰ τὰ Δικαστήρια, καίπερ ἀντικείμενον εἰς τὴν Ποιν. Δικονομίαν.

Ἐκ τοῦ νομοθετικοῦ δὲ τούτου ἐδάφους ἀπῆνθισεν ὁ Νομοθέτης τῆς ἡμετέρας Ποιν. Δικ. τοὺς ἐν ἀρθ. 6, 82, 85, 86 γενικοὺς καὶ οὐσιαστικοὺς, ἐνδιαλαμβανομένους

περὶ καταγνώσεως τῶν ἐξόδων τῆς Ποιν. Δίκης, κανόνας, ὡς καὶ τοὺς ἐν ἄρθ. 346, 399, 447, 448, 452 καὶ 500, εἰδικοὺς καὶ διαδικαστικῆς φύσεως τοιούτους, ὡς ἐπίσης καὶ τοὺς ἐνδιαλαμβανομένους ἐν τοῖς Β. Διαταγμ. ἀπὸ 11ης 8βρίου 1834 «Περὶ Ποινικῆς διατιμήσεως» καὶ τῷ συγχρόνῳ «Περὶ ἐκκαθαρίσεως κλπ.».

Ὡσαύτως καὶ οἱ διακανονίζοντες τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως τῶν διαφορῶν περὶ ἐξόδων διατάξεων τῶν καταδικαστικῶν ἀποφάσεων κανόνες τῶν ἄρθ. 30—32 τοῦ ἡμετέρου Ποιν. Νόμου ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ Γαλ. Ποιν. Νόμου καθὼς καὶ αἱ ἐξαιρετικαὶ διατάξεις τῶν ἄρθ. 595 καὶ 298 τοῦ Νόμου «Περὶ Πτωχεύσεως κλπ.» ἐκ τοῦ Γαλ. Δικαίου μετηγγύσθησαν.

Ἀμφότερα τὰ ἐν στενωπᾷ σχέσει συγγενείας πρὸς ἄλληλα διατελοῦντα, καὶ νομοθετικῶς παρὰ Γάλλοις καὶ παρ' ἡμῖν ἀναγνωρισμένα συστήματα περὶ καταγνώσεως κλπ. τῶν Ποιν. ἐξόδων ἐρείδονται ἐπὶ τῆς ἐξῆς λογικῆς καὶ δικαίας βάσεως.

Ἡ καθ'αυτὴν ἀληθὴς ἀρχή, ὅτι ἡ ἐν γένει ἀπονομή τῆς Δικαιοσύνης (Ποινικῆς καὶ Πολιτικῆς) εἶναι ὑποχρέωσις τῆς Πολιτείας πρὸς τὰ μέλη αὐτῆς, ἀπορρέουσα ἀμέσως ἐκ τῆς μεταξὺ τούτων, ὑφ'ἐστῶσης, καὶ ἐξυπηρετούσης τὸ κοινὸν καὶ ἀτομικὸν συμφέρον Συμβάσεως, καθ' ἣν ὑποχρεοῦται ἡ Πολιτεία νὰ μεριμνᾷ πρὸς ἀνόρθωσιν πάσης βλάβης προσγενομένης ἐκάστῳ τῶν πολιτῶν αὐτῆς ἐξ ἀδικοπραγίας ἄλλου, ἔγκειται εἰδικευομένη εἰς τὸ ὅτι ὀφείλει ἡ Πολιτεία νὰ χορηγῇ τὰ κατάλληλα πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ βεβαίωσιν τῶν ἀδικοπραγιῶν πρόσωπα καὶ μισθοδοτῇ ταῦτα, ἐπομένως βαρύνεται αὕτη διὰ τῶν γενικῶν δαπανῶν (*frais generaux*) τῆς Ποινικῆς Δικαιοσύνης, δηλονότι τῶν πρὸς διατήρησιν τῶν διαφο-

ρων, δικαιοδοσιῶν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ποινῶν. Αἱ πέ-
ραν τοῦ ὁρίου τούτου (*frais particuliers*) ἰδιαίτεροι δα-
πάναι, δηλονότι αἱ ἀναγκαῖαι εἰς ἀποκάλυψιν τῆς ἀδικο-
πραγίας καὶ ἐνοχῆς τοῦ αὐτουργοῦ, ὡς αἱ τῶν πραγματο-
γνωμόνων, ἀκροάσεις μαρτύρων κλπ. (ἄρθ. 2 Ποινικῆς
Δικονομίας) ἀπορρέουσιν ἐπίσης ἐκ τοῦ ἀδικήματος, ἀ-
παρτίζουσι ἰδιαίτερον εἶδος ζημίας, ἥς τὴν ἀνόρθωσιν
ὀφείλει ὁ ἐνοχος, ἡ δὲ κατάγνωσις ταύτης εἰς τὰ λοιπὰ
μέλη τῆς Πολιτείας, ὅλως ἀδικος καὶ ἀδικαιολόγητος εἶνε.

Ἀφ' ἑτέρου δίκαιον μὲν εἶναι ὁ ἀδικούμενος κατη-
γορούμενος, νὰ ἀποζημιῶται δι' ὅσας ὑπέστη πρὸς ἀπό-
κρουσιν ἀνυποστάτου ὅπωςδήποτε κατηγορίας δαπάνας
(*frais de défense*) ὅμως τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς ἱκανοποι-
ησιν τῆς ζημίας ταύτης, δεόν νὰ ἐξαιρεθῶσι οἱ Δημόσιοι
κατήγοροι ἐν γένει, ἐφόσον σοβαραὶ ἐνδείξεις ὑπέβαλον
τούτους τὴν ἄσκησιν τῆς Ποινικῆς ἀγωγῆς καὶ δὲν συν-
τρέχει περίπτωσις ἀγωγῆς κατὰδικίου, τὸ μὲν διότι ἡ πα-
ρεμβολῇ ἐνδοιασμῶν καὶ δυσχερειῶν περὶ τὴν ἔγερσιν τῆς
Ποινικῆς ἀγωγῆς, θὰ συνεπήγαγεν ἀνυπολόγιστον βλάβην
τῶν κοινωνικῶν συμφερόντων, πρὸ τῶν ὁποίων τὰ ἰδιω-
τικὰ δεόν νὰ ὑποχωρῶσι, τὸ δὲ διότι δὲν ὑπαρχει ἀσφα-
λῆς καὶ ἀδιάσειστος γνώμων πρὸς διακανονισμόν τοῦ δι-
καιώματος τούτου τοῦ ἀδικηθέντος κατηγορουμένου, δε-
δομένου ὅτι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἡ ἀθώωσις αὐτοῦ ἀπὸ ὠρι-
σμένης κατηγορίας, ἀποδεικνύει μόνον τὸ ἀπὸ ποινικῆς
ἀπόψεως ἀκαταλόγιστον οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ἐντελῇ ἀθωό-
τητα τούτου.

Ἐπίσης δίκαιον εἶναι ὅπως ἐκ τοῦ ἀδικήματος βλα-
βεῖς, καθ' ἣν περίπτωσιν δὲν περιορίσθῃ ἀπλῶς νὰ ἐγκα-
λέσῃ τὴν ἀδικοπραγίαν, ἐπαφιέμενος τὴν περαιτέρω κα-
τεύθυνσιν τῆς καταδιώξεως εἰς τὰ πρὸς τοῦτο παρὰ τῆς

Πολιτείας ἐντεταλμένα ὄργανα, ἀλλὰ παρενέβη ἀτομικῶς εἰς τὴν δίκην εἴτε ἀσκήσας τὴν ποινικὴν ἀγωγὴν αὐπροσωπῶπως, εἴτε ἀναμιχθεὶς εἰς ταύτην, ἡσκημένην ἤδη, ὑπόκειται ἡττώμενος, διὰ τὴν τοιαύτην πολυπράγμονα δραστηριότητος, εἰς τὴν ἐκ ταύτης προξενηθεῖσαν δαπάνην.

Ἐκ τούτων καταφαίνεται, ὅτι ὁ διακανονισμὸς τῆς καταγνώσεως τῶν δικαστικῶν ἐξόδων ἐν τῇ ποινικῇ ὕλῃ δὲν εἶναι ὅσον ἐντῇ πολιτικῇ εὐχερῆς, διότι κατὰ ταύτην τὸ ἀξίωμα ὅτι ὁ ἡττώμενος βαρύνεται, οὐ μόνον διὰ τῶν ἰδίων, ἀλλὰ καὶ ἐκείνων τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ, δαπανῶν, ἐρείδεται ἐπὶ ἀπολύτως ὀρθῆς βάσεως, ἀφοῦ τὰ διάδικα μέρη εἶναι ἴσα πρὸς ἄλληλα, ἕκαστον τούτων τὸ ἴδιον ἐπιδιώκει συμφέρον, τὸ πέρας δὲ τῆς δίκης καταδείκνυσι τὶς ὁ ἐν δικαίῳ εὐρισκόμενος· κατ' ἐκείνην ὁμῶς, ἀφ' ἐνὸς ἐνάγων εἶναι ὁ Εἰσαγγελεὺς, ἀσκῶν ἐπ' ὀνόματι τῆς Πολιτείας τὴν ποινικὴν ἀγωγὴν, προβάλλει ἐπομένως εὐθύς ἀμέσως, τὸ δυσεπίλυτον νομοθετικῶς ζήτημα περὶ τῆς εὐθύνης τούτου εἰς τὴν δικ. δαπάνην, ἀθωουμένου τοῦ κατηγορουμένου, ἀφ' ἐτέρου ἐναγόμενος κατ' ἀνάγκην ἐν τῇ ποινικῇ Δίκῃ, εἶναι ὁ αὐτουργός, ἢ ὁ ὑποτιθέμενος τοιοῦτος, τοῦ ἀδικήματος, ἀδυνατῶν νὰ ἀποφύγῃ τὰς συνήθως σημαντικὰς δαπάνας, ὅσας ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ ἤθελε κρίνῃ ἀναγκαίας ἢ καὶ συντελεστικὰς πρὸς διεξαγωγὴν ταύτης, συνάδει ἄρα γε εἰς τὸ δίκαιον ἢ ὑποχρέωσις τούτου ἡττωμένου, ἐπὶ καταβολῇ τῶν Δικ. ἐξόδων, κατὰ προσθήκην τῆς καταγιγνωσκομένης αὐτῷ ποινῆς ἐπαγομένη;

Τέλος ἡ παρέμβασις τοῦ Πολ. ἐνάγοντος, πολλαπλασιάζουσα τοὺς ἀντιδίκους τοῦ κατηγορουμένου, ἐπαυξάνουσα δὲ οὐσιωδῶς διὰ τῆς συγχρόνου ἀσκήσεως τῆς Ποιν. καὶ Πολ. ἀγωγῆς τὴν Δικαστικὴν Δαπάνην, περι-

πλέκει ἔτι μᾶλλον τὸ ζήτημα τῆς προκαταβολῆς καὶ εἰσπράξεως ταύτης μεταξύ τῶν πλειόνων διαδίκων.

Αἱ προπαραταθεῖσαι τῆς ἐν ἰσχύει ἡμετέρας Ποιν. Δικ. κλπ. περὶ καταγνώσεως τῶν Δικ. ἐξόδων, διατάξεις, ἀποτελοῦσι τὸ πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ὑπὸ μελέτην νεαροῦ Νόμου κρατοῦν Δίκαιον περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου· κατὰ δὲ τοῦτο ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν ἀπότισιν ταύτην τὰ ἐξῆς πρόσωπα.

Ὁ κατηγορούμενος, ὁ ιδιώτης κατήγορος, ὁ Πολ. ἐνάγων, οἱ πολιτικῶς ὑπεύθυνοι Α. Π. 223 τοῦ 1893 (civilement responsables) περὶ ὧν μετιθι (Ch. et Helie Cod. pénal. Tom I Chap. XVI § 383—396 Gavraud Prec. du droit. Criminel 545—547. Aubry et Rau Tom II σελ. 756 § 447. Marcadé sur les art. 1384, 1952, 1953 Cod. civl. Planiol Winds. Pand II § 384, 456 κλπ. Καλλιγᾶ Ἐνοχ. Δικ. 411—417) ὅσῳ δὲν εἶναι κατηγορούμενοι ἄρθ. 507, 509, 510 καὶ 625 Ποιν. Νόμου. Αἱ Δημόσιαι Διοικήσεις (regie om administration publique) ἀνύπαρκτοι παρ' ἡμῖν (Dalloz frais No 999). Οἱ Δῆμοι καὶ τὰ Δημόσια καταστήματα, (établis s sement publics) λ. χ. Νοσοκομεῖα, Νοθοτροφεῖα, Ἐνεχυροδανειστήρια κλπ. ἰδρύματα κατὰ τὸ ἄρθ. 22 τοῦ Β. Διαγματος «Περὶ ἐκκαθαρίσεως κλπ. προκειμένου περὶ ὠρισμένων Δικῶν.

Δικαιοῦται δὲ εἰς ἀνάληψιν αὐτῶν.

Τὸ Δημόσιον, ὁ ιδιώτης κατήγορος, ὁ Πολ. ἐνάγων, ὁ ἀθωωθείς κατηγορούμενος μετὰ τὴν ἀθώωσίν του, δικαιούμενος νὰ ἀξιώσῃ τὸ ὅλον ἢ καὶ μέρος τῶν ἐξόδων, εἰς ᾧ ὑπεβλήθη ἔνεκα τῆς ἀνυποστάτου ἐλεγχθείσης κατηγορίας.

Ἀπαραίτητοι ὅροι τῆς καταδίκης τῶν τῆς πρώτης κατηγορίας προσώπων εἶναι νὰ ἠττήθησαν (avoir sueombè)

καὶ νὰ μὴ ἐπροξενήθησαν ταῦτα ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἀντιδίκων· θεωροῦνται δὲ ὡς ἡττηθέντα ταῦτα, ὅσάκις ἀθωωθῇ ἢ καὶ ἀπολυθῇ τῆς κατηγορίας ὁ κατηγορούμενος (κατὰ τὴν κρατήσασαν ἐκδοχὴν μέτιθι Trebutien Tom 1 ἀρ. 141 ect Faustin et Helie Inst. Crim. No 362 not. 8 Cod pénal Tom 1 ἀρ. 141 ect Faustin et Helie Inst. Crim. Tom. VI 723 — 725 § VIII 294 — 296. Garraud. Prec. 863 — 867. Dalloz. Frais ἀρ. 974 — 1032. Κωνσταντοπούλου § 914 κλπ.) παρὰ τοῖς Συγγραφευσι καὶ τῇ Γαλ. καὶ Ἡμετέρα Δικαστηριακῇ Ἑρμηνείᾳ.

Ὅσοι δ' ἀφορᾷ τὴν ἐνεργητικὴν νομιμοποίησιν τῶν τῆς ἐτέρας κατηγορίας προσώπων, δεόν νὰ συντρέξωσι αἱ αὐταὶ προϋποθέσεις κατ' ἀντίστροφον λόγον, δηλονότι νὰ ἐνίκησαν, καταδικασθέντος ὅπωςδήποτε τοῦ κατηγορουμένου, νὰ ὑπεβλήθησαν εἰς δαπάνας πρὸς βεβαίωσιν τοῦ ἀδικήματος καὶ τιμωρίαν τοῦ αὐτουργοῦ, νὰ αἰτήσωνται, πλὴν τοῦ Δημοσίου, κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις τὴν ἀναληψιν αὐτῶν παρὰ τοῦ ὑπευθύνου, τοῦθ' ὅπερ μόνον παρισταμένα αὐτοπροσώπως ἢ διὰ πληρεξουσίου ἐπὶ Δικαστηρίου (avoir été partie au proces) δύνανται νὰ πράξωσι.

Ἀπηλλαγμένη πάσης διατυπώσεως εἶναι, ἡ αἵτησις τοῦ ἀθωουμένου κατηγορουμένου, ἐπὶ ἀναλήψει τῶν δαπανῶν, ἃς ὑπέστη ἔνεκα τῆς ἐπὶ ἀνυποστάτῳ ἀδικήματι κατηγορίας, κατὰ τοῦ ψευδῶς καταμηνύσαντος αὐτὸν, δυναμένη καὶ προφορικῶς νὰ ὑποβληθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀποφηναιμένου ἐπὶ τῆς κατηγορίας Ποινικοῦ Δικαστηρίου, ἄνευ προδικασίας τινός, ἐκ τοῦ παραχρῆμα ὅμως δηλονότι πρὶν ἢ τοῦτο ἀπεκδυθῇ τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ προβῇ εἰς τὴν ἐκδίκασιν ἐτέρας ὑποθέσεως, ἢ διαλυθῇ ἢ συνεδριάσῃ, (arg. a contrario) συναγόμενον ἐκ τοῦ ἐδ. 2 τοῦ ἀρ. 2.

302 Ποιν. Δικ. καθ' ὃν δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὰς Πολιτικὰς ἀπαιτήσεις, ἐν αἷς καταλέγεται καὶ ἡ περὶ Δικ. ἐξόδων, αἱ διατυπώσεις περὶ συντάξεως καὶ κοινοποιήσεως τῆς Πολιτικῆς ἀγωγῆς.)

Ἐπίσης ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀρθ. 85 καὶ 86 Ποιν. Δικ. τὸ πρῶτον τῶν ὁποίων διαγορεύει, ὅτι δικαιοῦται τὸ Ποινικὸν Δικαστήριον νὰ παραπέμψῃ πρὸς περαιτέρω συζήτησιν τὰς ἀνεκκαθαρίστους ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις εἰς τὸ Πολιτικὸν Δικαστήριον, τὸ δὲ δεύτερον, ὅτι δύναται ὁ ἀθωωθείς κατηγορούμενος νὰ παραστήσῃ ἐνώπιον τοῦ Ποινικοῦ Δικαστηρίου τὰς περὶ ἀποζημιώσεως, ἱκανοποιήσεως καὶ ἐξόδων ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις του, ὑπὸ τὸν ἐν ἀρθ. 85 ἐκτεθέντα περιορισμόν, συνάγεται ὅτι δέον νὰ ᾖ ἐκκαθαρισμένη καὶ ἡ περὶ ἀποδόσεως τῶν Δικ. ἐξόδων τοιαύτη, τοῦ λόγου δὲ τούτου ἔνεκα ἀνεφάρμοστος παρ' ἡμῖν ἡ γνώμη, ὅτι δύναται τὸ Δικαστήριον ἀναβάλλον τὴν ἀπόφασίν του, νὰ διατάξῃ τὴν κλήτευσιν τοῦ μηνυτοῦ κλπ. ἣν οἱ Γάλλοι ἐρμηνευταὶ διδάσκουσι.

Τὸ πάλαι ὁ Α. Π. (Ἀποφ. Τυπ τοῦ 39) ἀπεδέξατο τὴν γνώμην, ὅτι ἐπιτρέπει ὁ Νόμος τὴν ὑπὲρ τοῦ ἀθωωθέντος κατηγορουμένου καταδίκην τοῦ ψευδομηνυτοῦ καὶ κατ' ἐρήμην τούτου ἦν καὶ ὁ Dalloz ἐν λέξει Opposition ἀρίθ. 553 ἀποδέχεται ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι παρέλκει ἡ παρουσία τούτου, ὡς ὄντος τοῦ Ποινικοῦ Δικαστηρίου μετὰ τὴν ἐνώπιόν του διεξαχθεῖσαν καὶ καταλήξασαν εἰς τὴν ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου δίκην, νὰ ἀποφασίσῃ ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τῶν πραγμάτων, πλὴν ἐπεκράτησεν ἡ καὶ παρὰ τοῦ Helie No 5250 ὑποστηριζομένη ἐναντία ἐκδοχή.

Ἰδίᾳ παρατηροῦμεν ὅτι ἡ κατάγνωσις τῶν Δικ. ἐξόδων τῷ ἡττημένῳ διαδίκῳ, κατὰ τὴν προεκτεθεῖσαν ἔννοιαν,

οὕσα συνέπεια ἐπακόλουθος τῆς γενικωτέρας ἀρχῆς καθ' ἣν πᾶσα ἀδικοπραγία διὰ πράξεως ἢ παραλείψεως συντελουμένη συνεπάγεται συνεπείας, ὧν ἡ σπουδαιοτάτη εἶναι, ἡ πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ἐκ ταύτης ἐπενεχθείσης ζημίας (ἐγκειμένης ἢ εἰς τὸ διαφέρειν (quod interest) ἢ εἰς τὴν ἀληθῆ ἀξίαν (verum rei pretium, aestimatio) ὑποχρέωσις τοῦ ὑπαιτίου, ἐρείδεται εἰς τὸν λόγον ὅτι ἐν τῇ ἀξίᾳ τῆς ἀπαιτήσεως ἀνευρίσκει ὁ ζημιούμενος τὸ ἀντιστάθμισμα τῆς προσγενομένης αὐτῷ, ζημίας, καὶ οὐδένα ποινικὸν χαρακτῆρα φέρει· οὐσιωδῶς δὲ διαφέρει (aliud et aliud) τῶν ἰδιωτικῶν ποινῶν, ὥς τὸ Ρωμ. Δίκ. ἐπὶ ὀρισμένων ἀδικημάτων, ἀποτελούντων ἰδιαίτερον εἶδος ἀδικοπραγιῶν, καθιεροῖ καὶ αἵτινες ἐπιβάλλονται ὥς ἱκανοποιήσις καὶ ἂν οὐδεμία ἐλάττωσις περιουσίας ἐπῆλθεν καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἐκωλύθη ἐπαύξεισι ταύτης, ἐπομένως οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχουσιν, πράττομεν δὲ τοῦτο διότι ἐπολήθη καὶ ὁ παραλληλισμὸς μεταξὺ καταγνώσεως Ποιν. ἐξόδων καὶ ἰδιωτικῶν ποινῶν τοῦ Ρωμ. Δικ. !!

Παραβιάλλοντες ἤδη τὸ τέως κρατοῦν, περὶ καταγνώσεως τῶν Δικ. ἐξόδων ἐν ταῖς ποινικαῖς δίκαις, Δίκαιον πρὸς τὸ περιεχόμενον τοῦ νεαροῦ Νόμου, ἀνευρίσκομεν ὅτι οὐδαμῶς καινοτομεῖ τοῦτο, οὔτε ὥς πρὸς τὰ ὑπόχρεα εἰς ἀντίδοσιν ἢ τὰ πρὸς ἀντίληψιν τούτων δικαιούμενα πρόσωπα, οὔτε αἱ πρὸς τὴν ἔκτασιν τῆς εὐθύνης τῶν πρώτων, ἥτις καὶ κατὰ τὰ τέως ἰσχύοντα περιοριστέα ἐτύγγχανεν μόνον ἐν περιπτώσει δόλου ἢ βαρείας ἀμελείας τοῦ μηνυτοῦ ἢ ἐγκαλοῦντος, κατὰ τὴν ὀρθοτέραν ἐκδοχὴν, ἣν καὶ οἱ Γάλλοι συγγραφεῖς ἀποδέχονται ἐρειδόμενοι ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι αἱ περιορίζουσαι τὴν εὐθύνην αὐτῶν μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς συκοφαντίας διατάξεις τοῦ Ρωμ. Δικ. (Παν. 1 § 3 (48, 16) δὲν ἐφαρμό-

ζονται, ἅτε μὴ ὑπαρχούσης παρὰ Ρωμαίοις Δημοσίας κατηγορίας (Helie n° 61 2,290. 2,293), ἀκολουθεῖ δὲ καὶ ἡ Γαλ. Νομολογία, καὶ ἥτις παρ' ἡμῖν ἐν τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθ. 6 καὶ 65 Ποιν. Δικ. ἐνδείκνυνται, ἐκ τοῦ ὅτι προσκρούει εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ τὸ δίκαιον ἡ σκέψις ὅτι ἀξιοῖ ὁ Νομοθέτης παρὰ τῶν ἰδιωτῶν μείζονα τῆς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, εὐθυνομένων μόνον διὰ δόλον καὶ βαρεῖαν ἀμελείαν, προσοχήν, ἐπομένως ὡς πρὸς τὰ ἀντικείμενα ταῦτα δὲν ὑφίσταται ζήτημα περὶ ἀναδρομῆς ἢ μὴ τούτου εἰς τὸ παρελθόν, ὅπερ οὕτω περιορίζεται μόνον εἰς τὰς ἐπαγομένας διὰ τούτου πράγματι καινοτομίας ἐγκειμένας. 1ον) εἰς τὸ ὅτι ἀπενεμήθη καὶ εἰς τὰ Συμβούλια τῶν Πλημμελειοδικῶν καὶ Ἐφετῶν, ὅσας ἀποφαίνονται ἐπὶ καταδιώξεως γενομένης ἐπὶ τῇ ἐγκλήσει ἢ μηνύσει, καὶ πεισθῶσιν ὅτι ἡ κατογγελία ἦτο ἐντελῶς ψευδῆς κλπ. ἀρμοδιότης νὰ ἐπιβάλλωσι τὸ ὅλον ἢ μέρος τῶν Δικ. ἐξόδων καὶ τελῶν εἰς τὸν καταγγείλαντα. 2ον) Εἰς τὸ ὅτι καὶ ἐν περιπτώσει καταδίκης τοῦ κατηγορουμένου δι' ἐλαφροτέραν ἀξιόποινον πρᾶξιν, παρασταθεῖσαν διὰ τῆς μηνύσεως, διὰ δολίας παραμορφώσεως τῶν πραγμάτων, ὡς βαρυτέρας, ἐπιβάλλονται αἱ τούτου ἕνεκα γερόμεναι μεγαλείτεραι δαπάναι καὶ μείζονα τέλη τῷ μηνυτῇ, ἀφαιροῦνται δὲ ἀπὸ τῶν εἰς βάρος τῶν κατηγορουμένων ἐκκαθαριζομένων ἐξόδων καὶ τελῶν.

3ον) Εἰς τὸ ὅτι δύναται νὰ ἐκδοθῇ ἡ τοιαύτη ἀπόφασις ἢ βούλευμα, ἄνευ προτέρας ἀκροάσεως τοῦ καταδικαζομένου μηνυτοῦ, ἐπιτρεπομένης αὐτῷ ἀνακοπῆς, ὅσῳ ἀφορᾷ εἰς τὴν περὶ ἐξόδων καὶ τελῶν διάταξιν, ἥς ἡ πρὸς ἄσκησιν προθεσμία κλ. καθορίζονται ἐπακριβῶς (ἄρθ. 2). Σημειωτέον ὅτι ὁ Νόμος οὗτος μετηγγύσθη ἐκ τοῦ ἄρθ. 501 τῆς Γερμ. Δικ. ἥτις ἀποδέχεται ἐπίσης τὴν εὐθύνην

τῶν μηνυτῶν πρὸς πληρωμὴν τῶν εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον (staats kasse) καὶ εἰς τὸν κατηγορούμενον προσγενηθέντων ἐξόδων μόνον ἐν περιπτώσει δόλου dolus gdgen besseres wissen) ἢ βαρείας ἀμελείας (eulpa lata. Grode naehlâsigkeit δηλονότι ἐκείνης welche uber alle grenzen geht. (Wind. pand. I § 101 n° 10 σελ. 294—296) διαφέρει οὐχ' ἥττον τούτοις, καθόσον ἀξιοῖ τὴν παρὰ τοῦ δικαστηρίου προτέραν ἀκρόασιν τοῦ μηνυτοῦ καὶ ἐπιτρέπει κατὰ τῆς ἀποφάσεως τὸ ἔνδικον τῆς μέμψεως ἢ προσφυγῆς μέσον (Beschwerde) ἐκ τοῦ παραχρῆμα (sofordige) τοῦθ' ὅπερ ἀποκρούει ὁ ἡμέτερος Νόμος ἀποφαινόμενος ἀμετακλήτους τὰς ἐπ' ἀνακοπῇ ἐκδιδόμενας ἀποφάσεις καθὼς καὶ τὰ βουλευματα (ἐδ. τελ. ἀρθ. 2).

Ὁ Νόμος οὗτος ἐψηφίσθη ἐπὶ τῇ βλέψει, ὅτι ἡ δι' αὐτοῦ λαμβανομένη μέριμνα, θέλει ἀσκήσει σῴτειραν ἐπιδρασιν εἰς τὴν ἐπὶ τὰ βελτίω διάπλασιν τῶν ἡθῶν, ἅτινα τοσοῦτον στέργουσι ἤδη τὴν ὑποβολὴν ψευδῶν καταγγελιῶν, θέλει συντελέσει εἰς ἐλάττωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνυποστάτων κατηγοριῶν, αἵτινες ματαίως ἀπασχολοῦσι τὰ Ποινικὰ Δικαστήρια, καὶ ἀνακουφίσει τὸ Κράτος μεγάλου μέρους τῶν πρὸς διαχείρησιν τῆς Ποινῆς Δικαιοσύνης δαπανῶν, κατὰ τὴν ἀπὸ 26ης Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ὑποβληθεῖσαν πρὸς τὴν Βουλὴν αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν τοῦ νῦν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ κ. Δημητρακοπούλου, ἐκ δὲ τοῦ σκοποῦ (ratio legis) τούτου, σαφῶς ἐνδείκνυται ὅτι τὸ πολιτικόν, κοινωνικὸν καὶ οἰκονομολογικὸν συμφέρον, ὑπηγόρευσαν τῷ Νομοθέτῃ τὰς ἐπαγομένας καινοτομίας, αἵτινες κρινόμεναι καθ' ἑαυτὰς εἰσὶ ἐξόχως σπουδαῖαι, ἐξ οὗ ἐνδείκνυται ἐπίσης ἡ βούλησις τοῦ Νομοθέτου, ὅτι δὲν ἀνέχεται εἰς τὸ ἐφεξῆς ἀλλοίαν τῆς ἐν αὐτῷ διαλαμβανομένης διαρρύθμισιν, οὗ ἕνεκα καὶ αὐτὸ

τὸ παρελθὸν ὑποτάσσεται εἰς τοὺς νέους κανόνας, καίπερ ἐλλειπούσης ρητῆς διατάξεως περὶ ἀναδρομῆς αὐτοῦ (σιωπηρὰ ἀναδρομὴ) μέτιθι (Regelsberger) I. § 40 Winds. Pand. Tom 1. § 32. Laurent. Tom 1. n° 151.

Τοῦτο δὲν ἀντιτίθεται εἰς τὸν ἐν ἄρθ. 2 Α. Ν. κανόνα ὅτι ὁ Νόμος ὁρίζει περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ δὲν ἔχει ἀναδρομικὸν δύναμιν, διότι ἀπαγορεύεται δι' αὐτοῦ ἡ αὐθαίρετος ἀναδρομή, ἧς ὅμως ἐλλείπουσιν αἱ ἀναγκαῖαι προϋποθέσεις, ὅσας ὡς ἐν προκειμένῳ, καὶ σιωπηρῶς δηλοῦται ἡ βούλησις τοῦ Νομοθέτου περὶ ὑπαγωγῆς εἰς τὸν νέον κανόνα τῶν προλαβόντων καὶ κατηρτισμέσων ἤδη, ἐξαιρουμένων ἐννοεῖται τῶν διὰ συμβιβασμοῦ καὶ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἔστω καὶ μὴ τελεσιδίκου, κανονισθέντων, ἅπερ διαφεύγουσι τὴν ἀναδρομὴν (Νεαρ. 115 πρ. κεφ. α' (Savigny VIII. Wtndsc. Pand 1. § 33 Οἰκονομ. Πολ. Δικ. § 236 σημ. 11)).

Ἐν προκειμένῳ, ἀφοῦ αὐτὸς οὗτος ὁ Νομοθέτης ἔνεκα τοῦ σκοποῦ, ὃν προέθετο διὰ τῶν ἐπενεχθεισῶν καινοτομιῶν, ὀλόκληρον τὸ περιεχόμενον τοῦ νέου Νόμου ἀνήγαγε εἰς περιωπὴν Δημοσίου Δικαίου, ὡς ὑπεμφαίνεται καὶ ἐκ τῆς ἐπιβαλλομένης αὐτεπαγγέλτου (ex officio) ἐνεργείας τῶν Δικαστηρίων καὶ Συμβουλίων Ποιν. ἐπιμαρτυρουμένης ἐκ τῆς ἀπὸ σκοποῦ παραλείψεως τῆς ἐνδιαλαμβανομένης ἐν τῷ Γερμ. κειμένῳ ἐκφράσεως....(so Kanu)καὶ ἐκ τῆς ἐν ἄρθ. 82 Ποιν. Δικ.«πρέπει συγχρόνως νὰ ἀναφέρῃ ρητῶς τὴν εἰς τὰ ἔξοδα καταψήφισιν τοῦ νικωμένου.....ἀδιαφόρως ἂν ὁ νικηθεὶς εἶναι ὁ κατηγορούμενος, ὁ πολιτικὸς ὑπεύθυνος, ὁ ἐνάγων κλπ.»παρέλκει φρονοῦμεν ἢ περαιτέρω ἔρευνα τῶν καθέκαστα διατάξεων αὐτοῦ πρὸς διακρίβωσιν τοῦ εἴδους ἐκάτης τούτων, ἥτις ἄλλως οὐσιωδεστάτην ἀσκεῖ ἐπιρροὴν ἐν τῷ

ζητήματι τῆς ἀναδρομῆς ἢ μὴ τῶν Νόμων ἐν ἀπολύτῳ ἐννοίᾳ. Ἀλλὰ καὶ γενομένης τοιαύτης ἐρεῦνης δὲν ἀποκρούεται ἡ ἀνοδρομή, διότι ἐπισκοποῦντες τὸ περιεχόμενον τοῦ νεαροῦ Νόμου διαβλέπομεν, ὅτι αἱ εἰσαγόμεναι διὰ τούτου καινοτομίαι καὶ τροποποιήσεις ἀνάγονται εἰς τὴν ἀκολουθητέαν, πρὸς κατάγνωσιν τῶν συνεπείᾳ καταδιώξεως ἐνεργηθείσης ἐπὶ ἀνυποστάτῳ μηνύσεως ἢ ἐγκλήσεως προξηνηθέντων τῷ κατηγορουμένῳ ἢ τῷ Δημοσίῳ Δικ. ἐξόδων, διαδικασίαν, καὶ τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πρὸς τοῦτο Ποιν. Δικαστηρίων καὶ Συμβουλίων, ὡς γνωστὸν δὲ, κατὰ τὰ παρὰ τῇ Ἐπιστήμῃ τοῦ Δικαίου ἐπικρατήσαντα, δὲν δύναται νὰ ἀμφισβητηθῇ σοβαρῶς ἡ ἀναδρομή τῶν Νόμων ἐν ὕλῃ ἀνηκούσῃ κατ' εἶδος, ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς Ποιν. Δικονομίας, διότι σκοπὸς ταύτης εἶναι ἡ πλήρης ἐξακρίβωσις τῆς δικαστικῆς ἀληθείας, ἐπιτυγχανομένη μόνον διὰ τύπων προστατευτικῶν τῆς καταδιώξεως, ἀνακρίσεως καὶ καταδίκης οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς ὑπερασπίσεως τῶν ἀδικοπραγούντων. Οὔτε ὁ ἔνοχος νὰ διαφύγῃ, ἀλλ' οὔτε ὁ ἀθῶος νὰ καταδικασθῇ.

Πᾶσα εἰς τὸν ὀργανισμὸν τῶν ποινικῶν δικαιοδοσιῶν, τὴν ἀρμοδιότητα, καὶ διαδικασίαν ἐπαγομένη καινοτομία, ὑποτίθεται κατὰ τεκμήριον, ἐξασφαλίζουσα ἔτι μᾶλλον τὴν ἐπακριβῆ καὶ δικαίαν ἐφαρμογὴν τοῦ Ποιν. Νόμου, καὶ δικαιούται μὲν ὁ κατηγορούμενος νὰ ἀξιώσῃ παρὰ τῆς Πολιτείας ὅπως τῷ χορηγηθῶσι, ὡς πληρέστερα, τὰ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀθωότητός του τείνοντα μέσα, οὐδέποτε ὅμως καὶ νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὸν διακανονισμὸν τούτων, ἀνήκοντα ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ Κράτος.

Ἐκ τῆς περὶ ἀναδρομῆς σιωπῆς τοῦ Νόμου, δὲν δύναται νὰ ἐρεισθῇ ἐναντία γνώμη, διότι ἀπορρέει αὕτη ἐκ γενικῶν ἀρχῶν, ἀπολύτου ὀρθότητος, πρὸς ἃς οὐδέποτε

ἀντιτίθεται ὁ Νόμος· τοῦναντίον μάλιστα ἀναγνωρίζει τὴν ἐκ τούτων ἀπορρέουσιν ἀλήθειαν καὶ ἐκάστοτε δι' εἰδικῶν διατάξεων, συχνότατα ἀπαντωσῶν ἐν τοῖς καθέκαστα Νόμοις, κυροῖ, ὥς καὶ ὁ ἡμέτερος ἔπραξε ἐν ἀρθ. 569 ποιν. δικ. ἀποφαινόμενος ὅτι «ὅλαι αἱ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης (25 Ἰανουαρίου 1835 κατὰ τὸ Β.Δ. 1ης ἰδίου μηνὸς καὶ ἔτους) μὴ ἐκδικασθεῖσαι ἔτι ἀνακρίσεις θέλουν κριθῆ κατὰ τὸν παρόντα νόμον» ἐννοήσας νὰ ὑπαγάγῃ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς Ποιν. Δικ, πῖσας τὰς μὴ περατωθείσας δι' ἀποφάσεως ὀριστικῆς καὶ τελεσιδίκου, τοῦθ' ὅπερ καὶ ρητῶς καθορίζει ἐν τῷ ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1866 Διατάγματι ὑπαγαγόντι τὰς οὕτω, ὀριστικῶς καὶ τελεσιδικῶς δεδικασμένας ὑποθέσεις, κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς ἰσχύος τῆς Ποιν. Δικ. ἐν Ἑπτανήσῳ, εἰς τὰ νέα δικαστήρια, ὀφείλοντα νὰ ἐκδικάζωσι ταύτας κατὰ τὸ νέον Δικονομικὸν καθεστῶς.

Ἐκ τοῦναντίον ἢ μὴ ἀναδρομὴ τῶν τοιούτου εἶδους νόμων, ἀντιστρατευομένη καὶ συγκρουομένη πρὸς τὴν προεκτεθεῖσαν ἀλήθειαν, ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν ἣτις δέον ρητῶς νὰ ἀναγράφηται, ὁψέποτε ὁ Νομοθέτης, ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ αὐτοῦ ὅπως τὰ πάντα καθυποβάλῃ εἰς τὸν νέον κανόνα, βουληθῇ ταύτην.

Ἐκ τούτων συνέπεται ὅτι αἱ ἐγεγρεῖσαι ἐν Γαλλίᾳ διαφοραί περὶ τοῦ προσφορωτέρου διακανονισμοῦ τοῦ ζητήματος περὶ ἀναδρομῆς ἢ μὴ τοῦ Νόμου, προκειμένου περὶ καινοτομιῶν ἀναγομένων εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν καθεστηκυῶν δικαιοδοσιῶν, φιλολογικὴν μόνον ἀξίαν ἔχουσι παρ' ἡμῖν. Οὐχ' ἦτον σημειοῦμεν ὅτι καίπερ διατελῶν ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τούτων, ὁ νεώτατος ἐρμηνευτὴς τῆς Γαλ. Ποιν. Δικ. (Garraud. Preeis de droit pénal) σελ. 102, ἀποστέργων τὴν ἐκ τοῦ ἐν Ρωμ. Δικαίῳ κανό-

vos «ubi acceptum est semel iudicium, ibi et finem accipere debet (Nep. 30 de iudic 51) θεωρίαν περὶ κεκτημένου δικαιώματος προκειμένου πάντοτε περὶ ἀρξαμένων δικῶν, καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα νὰ ἀποδεχθῇ ἐκ τῶν δύο διαμέσων συστημάτων (Système intermédiaire) τὸ ἀναγνωρίζον ὅτι καὶ οἱ νόμοι περὶ ἀρμοδιότητος ἐνεργοῦσιν ἀναδρομικῶς καὶ ὑποτάσσουσιν ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῶν πᾶσαν δίκην, ἐφόσον δὲν παρενέπεσε ἀπόφασις ἀποφαινομένη οὐσιαστικῶς, πρὸ τῆς ὁποίας δέον νὰ καμφθῶσι.

Σύμφωνοι τούτῳ εἶναι καὶ ἡ ἀπὸ 7ης Ἰουλίου 1871 ἀπόφασις τοῦ Ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλίας, καθὼς καὶ αἱ ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου 1863 καὶ 4ης Ἰουνίου 1866 Ἀποφ. τοῦ Ἀκυρ. τῆς Ἰταλίας ἀποφαινόμεναι οὕτως.

«Οἱ νόμοι οἱ ἀφορῶντες εἰς τὴν Δικαιοδοσίαν ἢ τὴν ἀρμοδιότητα, εἰς τοὺς τύπους τῶν Δικῶν τὴν Διαδικασίαν τῆς ἀποδείξεως τῶν ἀδικημάτων, καὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ ἀθωότητος, εἶναι νόμοι τοῦ ἐσωτερικοῦ Δημοσίου Δικαίου καὶ ἐφαρμόζονται ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ Νομοθέτης κινούμενος ἐκ σκέψεων δημοσίου συμφέροντος ἠθέλησε νὰ εἰσαγάγῃ ταχύτερα, βεβαιότερα καὶ ἀποτελεσματικώτερα μέσα καλῆς διαχειρίσεως τῆς Δικαιοσύνης καὶ νὰ εἰς τὰ ὑπάρχοντα Δικαστήρια καὶ τοὺς ἐν ἰσχύει τύπους ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ ὑποκαταστήσῃ ἄλλους».

Εὐλογοφανὴς εἶναι καὶ ἡ παρατήρησις ὅτι οὐδεὶς τῶν κατὰ τὴν γ' ἀνάγνωσιν τοῦ Νομοσχεδίου ἐνώπιον τῆς Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων ἀγορευσάντων ἀγορητῶν. μετὰ τῶν ὁποίων καταλέγονται καὶ δόκιμοι ἐπιστήμονες, ἔθιξε τὸ ζήτημα τοῦτο, ἀποδεχομένων κατὰ νομικὴν συνείδησιν τὴν ὀρθότητα τοῦ ὡς προεῖρηται νενομοθετημένου παρ' ἡμῖν κανόνος περὶ ἀναδρομῆς τῶν νόμων ἐν τῇ ποινικῇ ὕλῃ. Ἀληθῶς. Τί δύναται νὰ ἀν-

τιτάξωσι οἱ ψευδῶς καταμηνύσαντες ἢ ἐγκαλέσαντες πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νεαροῦ Νόμου κατὰ τῆς ἀναδρομῆς αὐτοῦ ἐνδεικνυομένης ἐκ τῶν προεκτεθέντων σοβαρῶν λόγων ;

Τάχα ὅτι προβίντες εἰς ψευδῇ μήνυσιν, πρᾶξιν καθ' ἑαυτὴν ἀνήθικον καὶ κατὰπτυστον, ἐκ δόλου ἢ βαρείας ἀμελείας, δὲν εἶχον ὑπ' ὄψιν τῶν τὰς κατὰ τὸν νεαρὸν Νόμον ἐπακολουθούσας ταύτην ἐπιβλαβεῖς συνεπείας ; ;

Ἄλλὰ τοῦτο εἶναι νόμῳ ἀνυπόστατον, διότι καὶ κατὰ τὸ τέως κρατοῦν Δίκαιον ἢ τηλικαύτη πρᾶξις τῶν συνεπέφερε τὰς τοιαύτας συνεπείας, ὑπὲρ τε τοῦ ζημιωθέντος ἔνεκα καταδιώξεως ἀδίκου, ἀθωωθέντος δέ, δυναμένου νὰ ἀξιώσῃ τὴν ἀνόρθωσιν ταύτης εἴτε συνοδᾷ τοῖς ἄρθ. 85, 86 κλπ. Ποιν. Δικ. (εἴτε παρισταμένου ὡς Πολιτικοῦ ἐνάγοντος ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ εἴτε καὶ ἀσκοῦντος ἐνώπιον τῶν Πολιτ. Δικαστηρίων τὴν προσήκουσαν ἀγωγὴν) καθὼς καὶ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου, δικαιουμένου ἐπίσης νὰ αἰτήσῃται τὴν ἀνάληψιν τῶν προκαταβληθέντων παρ' αὐτοῦ δικ. ἐξόδων πρὸς καταδίωξιν, ἀνακάλυψιν καὶ τιμωρίαν τῶν αὐτουργῶν ἀνυποστάτου ἀδικήματος, γενομένων δὲ συνεπείᾳ ψευδοῦς ἐγκλήσεως κλπ. παρὰ τοῦ ὑπαιτίου κατὰ τὰ ἄρθ. 6, 346, 399, 452 καὶ 500 Ποιν. Δικ. εἴτε δι' ἀγωγῆς ἐνώπιον τῶν Πολ. Δικαστηρίων ἀσκομένης. Ὅτι δὲ τοιαῦται ἀγωγαὶ ἐσπάνιζον τέως ἐν τῇ Πρακτικῇ, προφανῶς δὲν εἶνε λόγος ἀπαράδεκτου τούτων διότι ὡς βούκοινον εἶναι, δὲν καταργοῦνται οἱ Νόμοι σιωπηρῶς δι' ἀχρησίας (non usus) ἀλλὰ διατηροῦσιν τὴν ἰσχύν των, ἐν ὅσῳ ἕτερος νόμος δὲν καταργήσῃ αὐτοὺς ρητῶς ἢ σιωπηρῶς (ἄρθ. 2 Α. Ν.) Μήτοι ὅτι διὰ τῆς καθιερουμένης ἀπλουστερίας καὶ τελειοτέρας πρὸς κατάγνωσιν τῶν ὑπὸ τὰς προεκτεθείσας προϋποθέσεις προξενηθέντων δικ. ἐξόδων διαδικασίας δυσχεραίνεται ἢ ὑπε-

ράσπισις αὐτῶν; ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνδεχομένη ἀντίρρησης αὕτη εἶναι νόμῳ ἀβάσιμος, διότι ὁ διακανονισμὸς τῶν ἀφορώντων τὴν διαδικασίαν ζητημάτων, ἀναγόμενος εἰς τὸ Δημόσιον Δίκαιον, εἶναι κυριαρχικὸν καὶ ἀπόλυτον τῆς Πολιτείας δικαίωμα ἀνεπίδεκτον οἰουδήποτε περιορισμοῦ λόγῳ δῆθεν κεκτημένου δικαιώματος τοῦ ὑπαιτίου, ὅπως ἐφαρμοσθῇ καθ' ἑαυτοῦ σύστημα Διαδικαστικὸν ἀποδοκιμασθὲν ὡς ἀτελὲς, καὶ θάλλον ὑπεκφυγὰς πρὸς ἱκανοποίησιν ζημίας προξενηθείσης ἐξ ἀδικοπραγίας, ἣν δὲν ἀνέχεται ἡ ἔννομος τάξις νὰ ὑφίσταται. Τοιαύτη ἐλπίς τοῦ ἀδικοπραγήσαντος διαψευσθεῖσα, διατυπουμενὴ ὡς δικαίωμα, ἐνέχει θρασύτητα ἀναξίαν προσοχῆς καὶ οὐδὲν πλέον. Ἄρα γε ὅτι εἰσαγομένης τῆς περὶ καταψηφίσεως τῶν δικ. ἐξόδων ἀπαιτήσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν ἢ Ἐφετῶν, στερεῖται ἅκων ὁ καθ' οὗ αὕτη τῶν φυσικῶν αὐτοῦ Δικαστῶν, οἵτινες κατὰ τὰ τέως κρατοῦντα ἐτύγχανον τὰ Ποινικὰ καὶ Πολιτικὰ Δικαστήρια, ὧν ἄλλως αἱ ἀποφάσεις, ὑπέκειντο εἰς ἔνδικα μέσα τακτικὰ καὶ ἔκτακτα καὶ δὲν ἦσαν ὡς τὸ νῦν αἱ τῶν Ποινικῶν Συμβουλίων, ἐπ' ἀνακοπῇ τῶν καταδικαζομένων ἀποφαινόμεναι, ἀμετάκλητοι ; ;

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀντίρρησης αὕτη ἐλέγχεται ἀβάσιμος οὐσία τὰ καὶ νόμῳ.

Οὐσιαστικῶς μὲν διότι ὡς ἔχουσι παρ' ἡμῖν τὰ τῆς συγκροτήσεως τῶν Συμβουλίων Πλημμελειοδικῶν καὶ Ἐφετῶν, ἀπαρτίζονται ταῦτα ἀπαράλλάκτως καθὼς καὶ τὰ Πολιτικὰ Δικαστήρια, μάλιστα δὲ προκειμένου περὶ ἀπαιτήσεως ὑπαγομένης εἰς τὴν ἀκρόασιν τοῦ Εἰρηνοδίκου κατὰ τὸ κρατοῦν Δικονομικὸν καθεστῶς, ἡ συγκρότησις τῶν Ποινικῶν Συμβουλίων παρέχεται ποσοτικῶς καὶ ποιοτικῶς μείζονας ἐγγυήσεις, ἐπομένως ἀπλῆν πρόφασιν

ἀναξίαν προσοχῆς ἀποτελεῖ ἡ τοιαύτη ἀντίρρησης, καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὅλως διάφορος τυγχάνει ἡ ἐνώπιον ἑκατέρας τῶν ἐν λόγῳ δικαιοδοσιῶν τηρητέα Διαδικασία, ἀλλ', ὡς ἔφθημεν εἰπόντες, τὰ τοῦ διακανονισμοῦ ταύτης ἀποτελοῦσι ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς Πολιτείας ἀνεπίδεκτον οἰουδήποτε περιορισμοῦ, ἀπόρροια δὲ τούτου εἰσὶν αἱ διατάξεις τῶν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1835 (ἄρθ. 2) καὶ 11ης Φεβρουαρίου 1866 (ἄρθ. 3—7) Β. Δ. τῶν Π. Μ. Νόμου 20 Μαρτίου 1882 τῶν ἄρθ. 569 Ποιν. Δικ. κλπ.

Νομικῶς δὲ διότι προκειμένου περὶ ἀπαιτήσεως εἰσηγμένης ἤδη ἐνώπιον οἰουδήποτε Δικαστηρίου Πολιτικοῦ, ἡ εἰσαγωγή ταύτης ἐνώπιον τῶν Ποινικῶν Συμβουλίων εἶναι ἀπαράδεκτος (ἀριθ. 7 Π. Δ.). ὡς ἀδύνατος νόμῳ εἶναι ἡ ἐνώπιον τούτων εἰσαγωγή τοιαύτης, εἰσηγμένης ἤδη ἐνώπιον Ποιν. Δικαστηρίου.

Ἐπίσης καὶ ὅσῳ ἀφορᾷ τὸ ἀμετάκλητον τῶν κατ' ἀνακοπὴν ἀποφαινομένων Βουλευμάτων περὶ καταγνώσεως εἰς τὰ Δικ. ἔξοδα, νόμῳ ἀστήρικτος εἶναι ἡ σχετικὴ ἀντίρρησης, διὰ τὸν λόγον ὅτι τῶν ἐνδίκων μέσων τὸ παραδεκτὸν ἢ μὴ κανονίζει ὁ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν καθ' ἧς ἀπευθύνονται ταῦτα Ἀποφάσεων κλπ. ἰσχύων Νόμος.

Ὑπάρχει οὐχ' ἥττον εὐλογοφανὲς τις ἀντίρρησης ἐγκειμένη εἰς τὸ ὅτι κατὰ τὸ γράμμα τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τοῦ ἄρθ. 1 τοῦ νεαροῦ Νόμου καὶ ἐν περιπτώσει καταδίκης τοῦ κατηγορουμένου, ὁ ψευδῶς μηνύσας ἢ ἐγκαλέσας ὑποχρεοῦται εἰς πληρωμὴν τῶν δικ. ἐξόδων, τοῦθ' ὅπερ κατὰ τὸ τέως κρατοῦν Δίκαιον δὲν ἠδύνατο νὰ συμβῇ.

Ἀλλὰ καὶ αὕτη μόνον ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται τοιαύτη, διότι ὑποβαλλομένης τῆς σχετικῆς διατάξεως εἰς περισκεμμένον ἔλγχον, συνάγεται καθ' ἡμετέραν ἀντί-

ληψιν, ὅτι ἡ κατάγνωσις τῶν δικ. ἐξόδων τῷ ψευδῶς ἐγκαλέσαντι κλπ. καὶ ἐν περιπτώσει καταδίκης τοῦ κατηγορουμένου δύναται νὰ χωρήσῃ μόνον, ὅσάκις παρεμορφώθησαν διὰ τῆς μηνύσεως κλπ. δολίως τὰ πράγματα, ὅπως δοθῇ βαρύτερος χαρακτηρισμὸς εἰς τὴν πράξιν, ὅποτε ἡ εὐθύνη τοῦ μηνυτοῦ περιορίζεται εἰς τὴν γενομένην δαπάνην ἐπὶ πλεον τῆς ἀναγκαιούσης διὰ τὴν καταδίωξιν καὶ καταδίκην τοῦ κατηγορουμένου ἐπὶ τῇ πραγματικῶς διαπραχθείσῃ παρ' αὐτοῦ ἀξιποίνῳ πράξει, ἥτις πάντως καὶ κατὰ τὸ τέως κρατοῦν δίκαιον ὠφείλετο ὡς ἀπορρέουσα ἐκ δολίας ἐνεργείας, καὶ ὅπως περιληφθῶσι ἐν τῇ καταδίωξει πρόσωπα οὐδόλως μετασχόντα τῆς πράξεως, ὅποτε ἡ διὰ τὴν καταδίωξιν τούτων δαπάνη, ἀθωουμένων τῶν οὕτως ἐκ ἀνυποστάτως περιληφθέντων ἐν τῇ μηνύσει προσώπων, δεόν νὰ βαρύνῃ τὸν μηνυτήν, κατὰ τὸ τέως ἐν ἰσχύει δίκαιον, ἅτε ἐντελῶς ψευδοῦς οὔσης ὡς πρὸς ταῦτα τῆς μηνύσεως.

Ἐν Ἑπτανήσῳ τέλος ἰσχύοντος τοῦ Ι. Α. Κ. κατὰ τὸ ἀρθ. 1299 τοῦ ὁποίου «ἐκαστος εἶναι ὑπεύθυνος περὶ τῆς ζημείας τὴν ὁποίαν προξενεῖ ὅχι μόνον διὰ πράξεός του, ἀλλὰ καὶ δι' ἀμελείας ἢ καὶ ἀπερισκεψίας αὐτοῦ». Ὁ νεαρὸς Νόμος καταφανῶς εἶναι ἐπιεικέστερος ἀφοῦ ἐπιβάλλει εἰς τὰ Δικαστήρια καὶ τῷ Συμβουλίῳ νὰ καταψηφίζωσι, εἰς τὸν καταγγείλαντα τὸ ὅλον ἢ μέρος τῶν δικ. ἐξόδων καὶ τελῶν ὅσάκις πεισθῶσι ὅτι ἡ καταγγελία ἦτο ἐντελῶς ψευδὴς ἐκ δόλου ἢ ἐκ βαρείας ἀμελείας γενομένη κλπ.

Καὶ ἐν Γερμανίᾳ τὸ νέον προσχέδιον τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου (Entwurf eines Einführungsgesetzes) τῶν εἰς τὴν Ποιν. Δικ. καὶ τὸν Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων τῆς 1ης Φεβρουαρίου 1877 ἐπενεκτέων μεταρρυθμίσεων, καθιε-

ροὶ τὴν ἀρχὴν ὅτι καταργεῖται τὸ τέως κρατοῦν Δίκαιον, ἅμα τῇ ἰσχύει τούτων.

Εἰδικῶς ὅσω ἀφορᾷ τὰς Διαδικαστικὰς διατάξεις ὁρμᾶται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ὅτι δέον ὅπως οἱ διορθούμενοι τὰ τέως κακῶς κείμενα κανόνες τοῦ Δικαίου, ἐφαρμόζονται, ἐν εὐρυτάτῳ, εἰ δυνατόν, κύκλῳ, ἐπὶ τῶν ἐκκρεμουσῶν κατὰ τὴν ἰσχὺν αὐτῶν ὑποθέσεων.

Καὶ ἀναγνωρίζονται μὲν ἐξαιρέσεις ὑπαγορευθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἐπιεικείας (*saueta Aequitas*) ὅμως ἀπαξάπασαι αὗται ἀναγκαίαν ἔχουσι προϋπόθεσιν ὅτι ἀπεφάναντο ἤδη πρὸ τοῦ νέου Νόμου τὰ Δικαστήρια, διακανονίζουσι δὲ ζητήματα ἀναγόμενα εἰς τὴν δι' εἰδικῶν μέσων, καὶ τίνων προσβολὴν τῶν Ἀποφάσεως τούτων, τὴν πρὸς ἄσκησιν αὐτῶν νομιμοποίησιν τῶν Διαδίκων, τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως τῶν κατεγνωσμένων Ποινῶν, τὴν διάρκειαν τῆς προφυλακίσεως (*Haft fristen*) τὴν ἀρμοδιότητα τῶν νέων Δικαστηρίων δηλονότι τῶν κατ' Ἐφεσιν ἀποφαινομένων Ποιν. Δικαστηρίων (*Blrufungs Senate*) καὶ τῶν μονομελῶν (*Einjelrichter*) ἅτινα κατὰ τὸ τέως κρατοῦν Δίκαιον, μόνον κατὰ τὰς ἐν § 211 ἐδ. 2 τῆς Ποιν. Δικ. εἰδικὰς περιπτώσεις ἀπολαύουσι δικαιοδοσίας. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν εἰδικῶν τούτων λύσεων ἐπὶ τῆς προεκτεθείσης ὕλης, κυροῦται ἡ θεμελιώδης ἀρχή, (*zu grunde liegende*) ὅτι ἐπὶ Διαδικαστικῶν διατάξεων, ἐλλείψει ἐναντίας ρητῆς ἐκπεφρασμένης βουλήσεως τοῦ Νομοθέτου, ἐφαρμοστέος εἶναι ὁ νέος κανὼν τοῦ Δικαίου, ὅστις τοῦ λόγου τούτου ἕνεκα καὶ διότι οὔτε σιωπηρὰ τοῦλάχιστον τοιαύτη παρ' ἡμῖν, δύναται μετὰ λόγον νὰ συναχθῇ ἕνεκα τῶν προεκτεθέντων λόγων, δέον νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐν προκειμένῳ.

Ἐν Κερκύρα τῇ 14ῃ Μαρτίου 1911.

Α. Α. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΝΟΜΟΣ

ΓΩΙΗ'. (3813) ΑΠΟ 1ης ΙΟΥΛΙΟΥ 1911

«Ut prius moneant leges penales,
quam feriant».

Τὸ Δελτίον τῆς Διεθνοῦς Ποινολογικῆς Ἑνώσεως ἐν τομ. ΙΑ. σελ. 66 — 68 ἐδημοσίευσεν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ὑπὸ ὄρον καταδίκη» διάφορα χωρία ἐκ τοῦ Βαρτόλου κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1892 κατὰ δὲ Ἰούλιον τοῦ 1891 διαφόρους Ἀποφάσεις τῶν ἐτῶν 1712 καὶ 1713 ἐξ ὧν ἠδύνατο νὰ ὑποστηριχθῇ ἡ δοξασία ὅτι ἡ πρακτικὴ ἐν Οὐγγαρίᾳ ἐγίγνωσκε τὸ σύστημα τῆς ὑπὸ ὄρον καταδίκης. Ἐν τούτοις παρὰ τὰς πληροφορίας ταύτης ἡ Γαλλικὴ καταγωγὴ τοῦ θεσμοῦ εἶναι ἱστορικῶς βέβαιωμένη, διότι πρῶτος ὁ Γερουσιαστὴς M. Baranger τῇ 26 Μαΐου τοῦ 1884 ὑπέβαλεν ἐνώπιον τῆς Γαλλικῆς Γερουσίας πρότασιν Νόμου ὅστις εἰσαχθεὶς ἐνώπιον τοῦ Κοινοβουλίου παρὰ τοῦ βουλευτοῦ M. Barthou καὶ ἐπὶ ἐπταετίαν ὅλην ὑποστὰς τὸν βραδὺν Κοινοβουλευτικὸν ἔλεγχον κατέστη Νόμος τοῦ Κράτους τῇ 26ῃ Μαρτίου τοῦ 1891.

Προηγούμενος τὸ ἐν Ρώμῃ συνελθὼν ἐν ἔτει 1885 Διεθνὲς Ποιν. Συνέδριον ἀντεμετώπισεν χωρὶς καὶ νὰ συζητήσῃ τὸ ζήτημα, ὅπερ ἀσθενῶς συνεζητήθη ἐνώπιον τοῦ ἐν Πετροπόλει ἐν ἔτει 1891 Π. Συνεδρίου, ἐνεκρίθη δὲ διὰ βοῆς κατ' Αὐγουστον τῷ 1889 παρὰ τῆς ἐν Βρυξέλλαις συγκροτηθείσης Διεθνοῦς Ποιν. Ἑνώσεως ἥτις καὶ διετύπωσε ρητὴν εὐχὴν ὑπὲρ τῆς ἀποδοχῆς τῆς καταδίκης ὑπὸ ὄρον.

Καὶ τὸ Νομοσχέδιον ὅμως περὶ ἀναθεωρήσεως τοῦ

Γαλ. Ποιν. Κωδ. διατηρεῖ (ἀριθ. 67—69) κατ' ἀρχὴν τὴν ὑπὸ ὅρον καταδίκην καίπερ ὑπὸ προϋποθέσει λίαν περιορισμένας.

Μεταξὺ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν τὸ Βέλγιον πρῶτον τῇ 13ῃ Μαΐου τοῦ 1888 ἀπεδέξατο τὸν θεσμὸν καὶ κατέστησε Νόμον τοῦ Κράτους. Ἐν Ἰταλίᾳ εἰσήχθη διὰ τοῦ ἐπικαλουμένου Νόμου τοῦ M. Ronchetti τῆς 26ης Ἰουνίου 1904 ἡ ἀναστολὴ τῆς ἐκτελέσεως τῶν ποινῶν ἐν Γερμανίᾳ δὲ ἀπεκρούσθη κατ' ἀρχὴν ὁ θεσμός, παρὰ τοῖς Κυβερνητικοῖς καὶ Δικαστικοῖς κύκλοις.

Τῷ 1890 ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς τῆς Πρωσσίας ἀπηύθυνεν, περὶ τοῦ λυσιτελοῦς ἢ μὴ τοῦ θεσμοῦ, ἐρώτημα πρὸς τοὺς ἐν Πρωσσίᾳ Προέδρους τῶν Ἐφετῶν ἐκ τῶν 13 δὲ σχετικῶν ἀπαντήσεων αἱ 12 ὑπῆρξαν κατὰ τῆς εἰσαγωγῆς ἐρεισθεισῶν ἐπὶ δικαιολογιῶν ὥς ὁ Louhem συνοψίζει ὡς ἑξῆς: Ὑπερβολικὴ ἀντίληψις τῶν ἐκ τῆς βραχυχρονίου φυλακίσεως δεινῶν. Ἐλλειψις ἱκανοποιήσεως τοῦ παθόντος. Κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ ἀνάγκη, ὅπως ἐκάστῳ ἀδικήματι ἀνταποκρίνηται ἀνάλογος ποινή. Ὑπαρξίς τοῦ περὶ χάριτος θεσμοῦ.

Ἐν τούτοις ἔν τισι τῶν Γερμανικῶν Ἐπικρατειῶν καὶ δὴ ἐν Σαξωνίᾳ τῷ 1895 καὶ Βρουσβικίῳ τῷ 1903 εἰσήχθη προσόμοιος θεσμός τῆς ὑπὸ ὅρον χάριτος. (Bedingte Beqnadigung).

(Περὶ τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως τοῦ θεσμοῦ τῆς ὑπὸ ὅρον ἀναστολῆς τῶν Ποινῶν, ἀνὰ τὰ διάφορα Κρατὴ τῆς σήμερον κλπ. μέτιδι Etude de droit Comparé κλπ. par Tell Perrin. 1904 σελ. 22 - 26).

Κατὰ τοὺς πλείστους τῶν Γερμ. συγγραφέων κοιτὶς τοῦ θεσμοῦ ὑπῆρξεν ἡ Μασσαχουσέτη. (Litzts zeitschrift 761 762. Wouf σ. 21 Grader C. S. 44 σ. 372).

Διάφορος ὅλως εἶναι ὁ τρόπος ὅφ' ὃν παρὰ ταῖς διαφόροις Νομοθεσίαις ἐγένετο ἀποδεκτὸς ὁ θεσμὸς διότι αἱ μὲν τούτων ἡσπίασαντο τὸ Ἀγγλοαμερικανικὸν σύστημα κατὰ τὸ ὁποῖον ἀναστέλλεται ἡ καταδίκη αἱ δὲ τὸ Γαλλοβελγικὸν κατὰ τὸ ὁποῖον μόνη ἡ ἐκτέλεσις τῆς καταγνωσθείσης ἀποφάσει ποινῆς ἀναστέλλεται. Ὑπὲρ τοῦ πρώτου συνηγορεῖ ὁ λόγος ὅτι τὸ εὐνοούμενον πρόσωπον δὲν καταισχύνεται διὰ τῆς καταδίκης, ἀλλὰ συνεπάγεται τὸ ἄτοπον ὅτι διατηρεῖ τὸ ζήτημα τῆς καταδίκης ὑπὸ ἐκκρεμότητα ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐπὶ κινδύνῳ τῶν ἀδυνάτων ἔστιν ὅτε τῆς περισυλλογῆς τῶν στοιχείων τοῦ ἀδικήματος ματαιουμένου τοῦ ὅρου τῆς καλῆς διαγωγῆς, ἐνῶ τὸ Γαλ. σύστημα ἀφ' ἐνὸς θάλλει τὴν γοργὴν ἀπονομὴν τῆς πον. Δικαιοσύνης, ἐνώσω τὰ ἴχνη τοῦ ἀδικήματος καὶ ἀποδεικτικὰ τούτου μέσα εἰσὶν ἔτι νωπὰ, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς καταδίκης ἀποσβεννυμένης διὰ τῆς καλῆς διαγωγῆς τοῦ καταδικασθέντος κατὰ τὸν χρόνον τῆς δοκιμασίας, ἐκτελουμένης δὲ μόνον ἀθροιστικῶς μετὰ τῆς νέας ποινῆς ἣν ἐπισύρει τὸ διαπραχθὲν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον νέον ἀδίκημα.

Τοῦ λόγου τούτου ἔνεκα ὁ μᾶλλον προσήκων τῷ Νόμῳ τίτλος εἶναι ὁ «Περὶ ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς» *suspension de la peine* οὐχὶ δὲ ὁ τῆς «ὑπὸ ὅρον καταδίκης» *condamnation conditionnelle* ὅστις καθιερώθη διὰ σταθερᾶς χρήσεως ἐν τῇ πρακτικῇ τῶν Γαλ. Δικαστηρίων κατὰ μίμησιν τοῦ Βελγικοῦ Κώδικος προτιμηθεὶς λόγῳ λακωνικότητος τοῦ πρώτου πιθανώτατα.

De lege ferenda παρατηρητέον ὅτι κατὰ τῆς σκοπιμότητος τοῦ θεσμοῦ ἡγέρθησαν ζωηραὶ ἐναντιοφωνίαι, αἵτινες μόνον στρεβλουμένου ἢ ἐρμηνευομένου σφαιερῶς τούτου, θὰ εἶχοντο ὑποστάσεως. Ἐπίσης ὑπεστηρίχθη

ὅτι ὑπολύτως ὠφέλιμος θὰ ἀπέβαινεν ὁ θεσμός, περιοριζομένης τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ μόνον καθ' ὅς περιπτώσεις ἢ ἀπονομὴ ἀμέσου χάριτος ἄνευ σοβαρῶν ἀτόπων ἐνδείκνυται· ὑπὲρ τῆς γνώμης δὲ ταύτης τάσσεται καὶ ὁ Garraud ἀνεπιφυλάκτως (σελ. 394 Préc de dv Crim) ὡς ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἡ ἀπεριόριστος ἐφαρμογή, συνεπάγεται τὴν ἐπέκτασιν τῆς προνομίας εἰς πρόσωπα ἐκ προκαταβολῆς ὑπολογίζοντα ἐπὶ ταύτῃ, καὶ θάλπει τὴν εἰς τὴν ἐγκληματικότητα ροπὴν ἐνθαρρύνουσα τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὸ ἐγκληματικὸν στάδιον παρὰ τὸ ἀξίωμα. «C' est le premier pas qui iceute» «ἀρχὴ τὸ ἥμισυ τοῦ παντός» ὅπερ περιέβαλε δι' ἀμαχήτου αὐθεντίας ἡ πείρα τῶν αἰώνων.

Τοιαύτη ἐν συντόμῳ ἡ ἱστορικὴ ἐξέλιξις τοῦ ὑπὸ μελέτην θεσμοῦ ἐν τῇ Νομοθετικῇ σταδιοδρομίᾳ τῶν πεπολιτισμένων Κρατῶν τὸν ὅποιον ἡ πεφωτισμένη διάνοια τοῦ ἤδη ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ καὶ βουλευτοῦ ἐκ Μαντινείας κ. Νικολ. Δημητρακοπούλου ἀναπετάσαντος τὴν σημαίαν τῆς ἐν γένει νομοθετικῆς παρ' ἡμῖν προαγωγῆς καὶ ἀξιαγάστως ἀγωνισαμένου τὸν ὑπὲρ ταύτης καλὸν ἀγῶνα κατέστησεν ἄρτι Νόμον τοῦ Κράτους.

Ὡς καταδηλοῦται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐκ τοῦ τίτλου τοῦ ν. νόμου «Περὶ ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς» οὗτος ἀκολουθῶν τὸ ἐπικληθὲν «Γαλλοβελγικὸν σύστημα» τάσσεται τῇ ὑπὸ τούτου γενομένη δεκτῇ ἐκδοχῇ τῆς ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως τῶν δικαστικῇ ἀποφάσει κατεγνωσμένων ποινῶν, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐκ τῆς συστηματικῆς ἐρμηνείας τούτου προσεπιβεβαιοῦται. Ἐκ τοῦ περιεχομένου δὲ τῶν καθέκαστα διατάξεων αὐτοῦ συνάγονται οἱ ἐξῆς γενικοὶ κανῶνες.

Α') Ὅτι ἡ ἀναστολή, καίπερ προϋπεθέτουσα ἀπαραιτήτως κατηγορούμενον τὸ πρῶτον δικασθῆναι εἰς ἀξιό-

ποινον προᾶξιν, δὲν ἀποτελεῖ προσωπικὸν προνόμιον (priv favor) τούτου, ἀλλ' εἶναι θεσμὸς δημοσίας τάξεως, δημόσιον συμφέρον ἐξυπηρετῶν, ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ὁποίου ἡρτηται ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας, ὁφείλοντος νὰ ἐρευνήσῃ τὰς περιπτώσεις ὑφ' ἃς ἐτελέσθῃ τὸ ἐδίκημα, τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸν ἐν γένει βίον τοῦ καταδικασθέντος, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν στοιχείων τούτων νὰ κρίνῃ ἂν ἄξιός τοῦ εὐεργετήματος τυγχάνῃ ὢν ὁ καταδικαζόμενος.

Γ') "Οτι ἀδιακρίτως τοῦ εἴδους τῆς ἐφ' ἣ καταδικάζεται ὁ κατηγορούμενος πράξεως, δύναται νὰ διαταχθῇ ἡ ἀναστολὴ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ ποινῆς, ἐπὶ τριετίαν κατὰ κατώτατον καὶ πενταετίαν κατ' ἀνώτατον ὅρον, ἐφ' ὅσον ὅμως αὕτη εἶναι ἡ τῆς κρατήσεως ἢ τῆς μὴ ὑπερβαινούσης τοὺς τρεῖς μῆνας φυλακίσεως.

Γ') "Οτι ἡ ἀναστολή, δὲν ἀπαλλάσσει τὸν καταδικασθέντα ἀπὸ τῶν ἐπιπροσθέτων στερήσεων καὶ ἀνικανότητων, ἃς συνεπάγεται ἡ καταδίκη, ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμέναις περιπτώσεσι, παυομένων μόνον ἀφ' οὗ χρόνου κατὰ τὸ ἄρθρ. 3 θεωρηθῇ ὡς ἐκτεθεῖσα ἡ ἀνασταλεῖσα ποινή.

Δ') "Οτι παρὰ παντός, ποινικὴν δικαιοδοσίαν ἀσκοῦντες δικαστηρίου, δύναται νὰ ἀπαγγελθῇ ἡ ἀναστολή.

Συνέπειαι ἐπακόλουθοι τοῦ Α') κανόνος εἶναι.

"Οτι, οἱ ὅπωςδήποτε ἐλλείψει ποινικοῦ καταλογισμοῦ ἀπαλλαγέντες κατηγορούμενοι, δὲν ἀποκλείονται τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀναστολῆς· ὅμως τὸ δικαστήριον ἐν τῇ κυριαρχικῇ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ ὅπως κρίνῃ, ἂν ἄξιός τούτου τυγχάνει ὢν ὁ καταδικασθείς, δύναται καὶ δικαιоῦται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει πᾶσαν προηγουμένην κατηγορίαν καὶ προσδώσῃ τὴν προσήκουσαν ἀξίαν εἰς τὸ γεγονὸς τῆς

ἐπανειλημμένης εἰς δίκην εἰσαγωγῆς αὐτοῦ, ἀφοῦ τὰ στοι-
χεῖα ταῦτα δὲν εἶναι ἄσχετα πρὸς τὸν χαρακτῆρα καὶ ἐν
γένει βίον τοῦ προσώπου.

Ἡ αὐτὴ προσήκει λύσις, προκειμένου περὶ ἀποφάσεων
καταδικαστικῶν, οὕτω ἀμετακλήτων καταστασῶν, καθ'
ὃν χρόνον κρίνεται τὸ περὶ ἀναστολῆς τῆς ποινῆς ζήτημα,
εἴτε ἀκυρωθειςῶν συνεπεία ἀναιρέσεως ἢ ἀναψηλαφή-
σεως, ἢ ὧν τὰ ἀποτελέσματα ἀνηρέθησαν διὰ χάριτος.

Ἐπίσης δὲν ἀποτελοῦσι λόγον ἀπαράδεκτου τῆς ἀνα-
στολῆς αἱ ὑποκύψασαι εἰς παραγραφὴν ἀνεκτέλεστοι κα-
ταδικαστικαὶ ἀποφάσεις (ἀριθ. 549 Ποιν Δικ.) ὡς ἀπο-
τελοῦσι τοιοῦτον, προκειμένου περὶ καταδικασθέντων
ἤδη κατηγορουμένων, αἱ ἀμνηστευθεῖσαι ἀξιόποινοι πρά-
ξεις, διότι κατὰ τὰ συνδυασμένα ἀρθ. 5 καὶ 45 ἐδ. 1
Ποιν. Δικ. ὡς πρὸς τοῦτο οὐδεμίαν συνεπάγεται ἔννομον
συνέπειαν ἢ ἀμνηστεία. Ἡ λύσις αὕτη στασιάζεται ἐν
Γαλλίᾳ μέτιθι. (Garraud nb sup § 279. Mangin No 454 καὶ
Dalloz No 22). Ἀλλὰ καὶ αἱ ἐκτελεσθεῖσαι καταδικαστι-
καὶ ἀποφάσεις δὲν ἀποτελοῦσι τοιοῦτον λόγον ἀπαρά-
δέκτου.

Ἡ λύσις αὕτη οὐδαμῶς ἀντιτίθεται εἰς τὴν ἐν ἀρθ. ρ.
117 Π. Ν. διάταξιν καθ' ἣν ἡ κατὰ τοῦ πράξαντος ἐκτέ-
λεσις τῆς τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἐξαλείφει τὸ ἀξιόποι-
νον αὐτοῦ, διότι αὕτη εἶναι ἀπλῆ ἀπήχησις τοῦ ἀξιώμα-
τος «non bis in idem» ἄλλως εἶναι ἀνεπίδεκτος σοβαρᾶς
ἀντιρρήσεως κατὰ τὸ σαφὲς γράμμα τοῦ ἀρθ. 2 τοῦ ν.
νόμου. Σημειωτέον ὅτι ὡς ἐκ τῆς ἐν ἀρθ. 2 τοῦ ν. νόμου
ἐκφράσεως «**ἂν οὐδεμίαν πρότερον** ὑπέστη ἄλλην κα-
ταδίκην» ὁ καταδικασθεὶς «*deliquant primaire*» οὐδεμίαν
ποιουμένης διάκρισιν ὅσῳ ἀφορᾷ τὸ εἶδος τῆς προτέρας
καταδίκης, ὡς ὁ Γαλ. νόμος ἐν ἀρθρῳ 1 § 1 διακρίνει

«Ceux qui n' ont pas subi de condamnation antérieure a la prison pour crime ou delit du droit commun ἀναφέρεται τὸ ζήτημα ἂν καὶ αἱ εἰς χρημ. ποινὴν ἢ πρόστιμον προηγούμεναι καταδίκαι ἀποτελοῦσι προηγούμενον δικαστικὸν (antecedant judiciaire) ἀντικείμενον εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς ἀναστολῆς. Ἐν δ' ὁρμηθῇ τις ἐκ τῆς ἀφειρηρίας ὅτι ὁ νομοθέτης διατελῶν ἐν ἐπιγνώσει τῆς ὑπάρξεως τῶν ἐν λόγῳ ποινῶν (Π. Ν. ἄρθ. 4) ἐκ προθέσεως ὅπως καταδείξῃ τὴν βούλησίν του περὶ μὴ ἀποκλεισμοῦ αὐτῶν, ὡς λόγων ἀπαράδεκτου τῆς ἀναστολῆς, ἀπέφυγε πᾶσαν μεταξὺ προηγούμενων καταδικῶν διάκρισιν, καὶ προσηλωθῇ εἰς τὴν λεκτικὴν ἐρμηνείαν τοῦ κειμένου, καταλήγει εἰς καταφατικὴν τοῦ ζητήματος λύσιν. Κατὰ δὲν τὸν κανόνα «cum in verbis nulla ambigiuitas», ἔναντι τῆς ρητῶς ἐκπεφρασμένης ἐνατίας βουλήσεως τοῦ νομοθέτου, ὅτι λόγον ἀπαράδεκτου τῆς ἀναστολῆς ἀποτελοῦσι μόνον αἱ προηγούμεναι καταδίκαι εἰς ποινὰς κατὰ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας δηλονότι κρατήσεως, φυλακήσεως, εἰρκτῆς προσκαίρων ἢ διὰ βίου δεσμῶν, φρονοῦμεν ὅτι πρὸς ὑποστήριξιν ἀντιθέτου ἐκδοχῆς, κατ' οὐδὲν συμβάλλουσιν οἱ λόγοι, ὅτι αὕτη συγκρούεται πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον παρὰ τοῦ νόμου σκοπὸν (ratio juris) ὅστις εἰδικώτερον ἔγκειται εἰς τὴν πρόληψιν καὶ καταστολὴν τῆς ὑποτροπῆς, ἀφ' ἑνὸς δι' ἐπιεικείας εὐλόγου ὑπὲρ τῶν, τὸ πρῶτον, ὑποπιπτόντων εἰς παισιματικὴν παράβασιν ἢ ἐλαφρὸν πλημμέλημα, καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς καθιέρωσιν μεμετρομένης αὐστηρότητος κατὰ τῶν ἐπανειλημμένως ὑποπιπτόντων εἰς τὴν διάπραξιν τοιούτων ἀξιοποίνων πράξεων, καὶ τὸ ὅτι ἱστορικῶς πληρέστατα δικαιολογεῖται ἡ σκέψις, ὅτι διὰ τῆς προεκτεθείσης διατυπώσεως προϋτίθετο ὁ νομοθέτης νὰ πα-

ρακάμψη τὰς ἐν Γαλλίᾳ κειμένας μεταξὺ ἀδικημάτων τοῦ κοινοῦ δικαίου (*du droit commun*) καὶ τῶν πολιτικῶν (*Infractions Politiques*) καθὼς καὶ τῶν ἐξ εἰδικῶν νόμων (*lois speciales*) τοιούτων, διακρίσεις, αἵτινες κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ (*garraud*) ἀπέβησαν χαώδεις καὶ λόγῳ αὐθαιρεσίας ἀνεπίδεκτοι παντὸς ἐλέγχου.

Ὅσῳ ἀφορᾷ τὰς πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νεαροῦ νόμου ποινὰς, αὗται ἀποτελοῦσι λόγον ἀπαράδεκτου τῆς ἀναστολῆς τῆς ποινῆς κρατήσεως ἢ φυλακίσεως τριμήνου, καταψηφισομένης ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νόμου τούτου, ἔστω καὶ διὰ πρᾶξιν προηγουμένως τελεσθεῖσαν, διότι οὐδεμίαν ποιεῖται ὁ αὐτὸς νόμος διάκρισιν ἐν ἄρθρ. 2 σχετικὴν (*ubi lex non distinguit*).....

Ἡ αὐτὴ δὲ λύσις ἐνδείκνυται καὶ προκειμένου περὶ προγενεστέρων ποινῶν μὴ ἐκτιθεισῶν καὶ ὑποκυψασῶν εἰς παραγραφὴν συνοδὰ τῷ ἄρθρ. 549 Ποιν. Δικον. ἔνεκα τοῦ ἰδίου προεκτεθέντος νομικοῦ λόγου. Περὶ τοῦ ζητήματος ὁμῶς, ἂν διαρκοῦντος τοῦ ὀρισθέντος χρόνου τῆς ἀναστολῆς συμπληρωθῇ ὁ καθοριζόμενος συνοδὰ τῷ ἄρθρ. 119 Π. Ν. πρὸς παραγραφὴν τῆς τιμωρηθείσης πράξεως χρόνος, μετὰ τοῦτον δὲ ὁ τυχὼν τῆς ἀναστολῆς ὑπόπτης εἰς νέαν ἀξιόποινον πρᾶξιν, δέον μετὰ τῆς ποινῆς τῆς νέας πράξεως νὰ ἐκτιθῇ καὶ ἡ ἀνασταλεῖσα ποινὴ (ἄρθρ. 3 τοῦ ν. νόμου) δεινῶς ἀμφιβίλλομεν, διότι ναὶ μὲν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 3 τοῦ νεαροῦ νόμου ὡς εἰδικὴ δέον νὰ ἐπικρατήσῃ τῆς γενικῆς περὶ ὑποτροπῆς ἐν γένει διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 119 Π. Ν. οὐχ' ἥττον ἡ ἀναστολὴ τῆς ποινῆς δὲν διακόπτει τὴν παραγραφὴν τοῦ, ἐκ τῆς ἐπιτρεψάσης τὴν ἀναστολὴν καὶ καταψηφισάσης τὴν ποινὴν συγχρόνως, ἀποφάσεως δεδικασμένου, παραγραφείσης δὲ τῆς ποινῆς ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ ἐκτέλεσις ταύτης κατὰ

τὸ ἐν ἰσχύει δικονομικὸν καθεστώς.

Παρατηρητέον, ὥς πρὸς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, ἂν διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τῆς ἀναστολῆς, ἀναστέλληται ἡ παραγραφὴ, ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἀξιώματος (*contra non valentem agere*) δυναμένη νὰ ἀγάγῃ εἰς ἀντίθετα συμπεράσματα, δὲν προσκρούει, διότι οὐσιαστικῶς ἡ ἐπιτρέψασα τὴν ἀναστολήν. Ἀπόφασις διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τῆς δοκιμασίας ἐκτελεῖται, τοῦτο μὲν παρὰ τῆς ἐπιτηρεύσης τὸν καταδικασθέντα Πολιτείας, ἐτοίμου νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ποινὴν, τοῦτο δὲ καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου κατηγορουμένου, ἀπέχοντος τῆς διαπράξεως νέου ἀδικήματος, τοῦθ' ὅπερ εἶναι ἀπόρροια δρώσης συνειδήσεως καὶ διατελούσης ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ φόβου ἢ τῆς μετανοίας.

Συνέπεια ἐπακόλουθος τῆς λύσεως ταύτης εἶναι καὶ ἡ καταφατικὴ λύσις τοῦ ζητήματος, ἂν ἀνακαλουμένης τῆς ἀναστολῆς, ὁ διαδραμὼν χρόνος ἐν τῷ μεταξύ, δεόν νὰ ὑπολογισθῇ ἐν τῷ πρὸς παραγραφὴν χρονικῷ διαστήματι, ἥτις καὶ ἐπιστηρίζεται ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι διὰ τῆς διαδρομῆς τοῦ χρόνου ἐξασθενίζει ἡ ἀντίδρασις τοῦ θύματος ἢ τῆς κοινωνίας, προκειμένου περὶ τῆς ποινῆς, ἢ ἡ Ποινικὴ ἀντίδρασις, ὥς ἐκ τῆς εἰκαζομένης μεταμελείας, προκειμένου περὶ παραγραφῆς τῆς ἀγωγῆς.

Ὡς ἐκ τοῦ κανόνος ὅτι ἡ ἰσχὺς τῶν ποινικῶν νόμων δὲν ἐπεκτείνεται πέραν τῶν φυσικῶν ὁρίων ἐκάστης ἐπικρατείας, κατάδηλον εἶναι, ὅτι αἱ συνεπεῖα ἀποφάσεων ἀλλοδαπῶν ποιν. Δικαστηρίων καταγνωσθεῖσαι καὶ ἐκτεθεῖται ποινὰ δὲν ἀποτελοῦσι λόγον ἀπαραδέκτου τῆς ἀναστολῆς ἐνώπιον τῶν ἡμεδαπῶν δικαστηρίων, ὥς δὲν δύναται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν περὶ ὑποτροπῆς διατάξεων καὶ αἱ ἐκτιθεῖσαι μετὰ πύροδον τοῦ ἐν ἀρθ. 119 Π. Ν. καθοριζομένου πρὸς παραγραφὴν

τῆς τιμωρηθείσης πράξεως χρόνου. Οὐχ' ἦττον ἡ ὀρθότης τοῦ ἐν λόγῳ κανόνος, ἐρειδομένου ἐκὶ τῆς σκέψεως· ὅτι θὰ παρεβιάζετο ἡ ἀνθυπαρξία τῆς ἐπικρατείας, ἀνεγνωριζομένης ἐκτελεστότητος εἰς Ποιν. Ἀποφάσεις ξένης ἐπικρατείας, δὲν φαίνεται ἀμαχητος, διασείεται δὲ ἐκ βάθρων ἐκ τοῦ λόγου, ὅτι ἄθικτος παραμένη ἡ ἀνθυπαρξία τῆς Ἐπικρατείας, ἐφόσον ἡ συγκατάθεσις αὐτῆς πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως ἀλλοδαπῶν Δικαστηρίων εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαία προϋπόθεσις· ἡ δὲ χορήγησις ταύτης κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον κυριαρχικὴν βούλησιν τῆς συγκατατιθεμένης εἰς τοῦτο Ἐπικρατείας ἀναπαρίστησι ἐν ὅλῃ τῇ Μεγαλειότητι τὴν ἀνθυπαρξίαν ταύτης.

Νομοθεσίαι τινὲς καθὼς καὶ τὸ Νομοσχέδιον τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Ἑλβετικοῦ Ποιν. Νόμου, χάριν τῆς εὐστοχωτέρας καὶ πληρεστέρας ἐφαρμογῆς τῶν παρ' ὑποτροπῆς κανόνων, λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψει καὶ τὰς περὶ ἀλλοδαπῶν Ποιν. Δικαστηρίων ἐπιβληθείσας καὶ ἐκτιθείσας ποινάς (μέτιθι. G. Uidal) «Cours de droit Crim. Tom II § 381». Κατὰ δὲ τὸ ἀρθ. 7 τοῦ ἰδίου Νομοσχεδίου «αἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καταδίκασι δι' ἀξιοποίνους πράξεις συνεπεία τῶν ὁποίων ἐπιτρέπεται ἡ ἐκδοσις (e xtradition § 51) ἀφομοιοῦνται πρὸς τὰς ἐν Ἑλβετίᾳ τοιαύτας, ὅσῳ ἀφορᾷ τὴν ὑποτροπήν.

Τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καθιεροῦσι καὶ οἱ Νόμοι τῆς Quins land καὶ Uictoria, ἐκτὸς τῆς Εὐρώπης.

Καὶ παρ' ἡμῖν φρονοῦμεν ὅτι τὸ Δικαστήριον, ἐν τῇ ἐρεύνῃ περὶ τοῦ χαρακτηῆρος καὶ τοῦ ἐν γένει βίου τοῦ καταδικασθέντος, ἐξ ἧς πεισθήσεται, ὅτι οὗτος τυγχάνει ὢν ἄξιος τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀναστολῆς, πάντως θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει του, τὰς τυχόν ὑπαρχούσας καταδικαστικὰς ἀποφάσεις ποινικῶν Δικαστηρίων, ἀνηκόντων εἰς πεπολι-

τισμένα Κράτη, ὅσάκις ἐννοεῖται πρόκειται περὶ πράξεων, ἃς καὶ ὁ ἡμέτερος Ποιν. Νόμος θεωρεῖ ἀξιοποίνους.

Ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τέλος τῶν ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Β καὶ Δ κανόνων συνέπονται τάδε.

1ον) Ὅτι ἀπαξάπαντα τὰ ποιν. δικαιοδοσίαν ἀσκούντα Δικαστήρια, δύνανται, συντρεχούσης νομίμου περιπτώσεως, κατὰ τὴν ἐαυτῶν κρίσιν, νὰ διατάττωσι τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς, μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς μεταξὺ κοινῶν καὶ ἐξαιρετικῶν Δικαστηρίων (Στρατοδικείων, Ναυτοδικείων, εἰδικῶν Δικαστηρίων), διακρίσεως. Ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸν προμνησθέντα νόμον τοῦ Βερανζε 26ης Μαρτίου 1891 ἄρθρ. 7) προκειμένου περὶ ποινῶν τῶν Στρατιωτικῶν, ἀνεφάρμοστος ἦν ἡ ἀναστολή· ἐκ τούτου ὅμως προέκυψαν ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ἀνυπέρβλητοι δυσχέρειαι, πρὸς ἄρσιν τῶν ὁποίων ἐψηφίσθη ὁ ἀπὸ 28ης Ἰουνίου 1894 Νόμος, κατὰ τὸν ὅποιον, οἱ στρατιωτικοὶ καταδικαζόμενοι, ἐν καιρῷ εἰρήνης, παρ' οἴουδ' ἂν ποτε Δικαστηρίου καὶ εἰς οἴανδ' ἂν ποτε ποινὴν, ἀπολεύουσι τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀναστολῆς.

Ἰδιαιτέρας δυσχερείας παρέσχεν ἐν Γαλλίᾳ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀναστολῆς, ἐπὶ καταδίκης εἰς δημόσια καταναγκαστικὰ ἔργα (*travaux — forces*) ὅσάκις, καθ' ὃν χρόνον ἐφαρμόζεται, ἀπέβαλεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν στρατιωτικὴν ιδιότητα, ἥτις ἐτύγγανε οὕσα ἀπαραιτήτως ἀναγκαία προϋπόθεσις πρὸς ἔκτισιν τῆς ποινῆς τῶν καταναγκαστικῶν ἔργων· ὅμως ἀφ' ἧς διὰ τοῦ ἀπὸ 28ης Ἰουνίου 1904 Νόμου, ἀντεκατέστη, ὡς ἀνεφάρμοστος, ἡ ποινὴ αὕτη, διὰ τῆς φυλακίσεως, συνήρθησαν αἱ ἐν λόγῳ δυσχέρειαι.

Ἐν τούτοις ἐν Ἰταλίᾳ διαφοροτρόπως ἐκρίθη τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ ἐν ᾧ ἀφ' ἐνὸς διάσημοι νομομαθεῖς ἀπὸ τοῦ Bonaluni μέχρι τοῦ Lombroso, τοῦ Bianchi μέχρι τοῦ Garo-

fallo ἐδίδαξεν ὅτι de lege condenda, οὐδεὶς ἐφίσταται λόγος σοβαρὸς πρὸς ἀποκλεισμόν τῶν ἀσκούντων εἰδικὴν δικαιοδοσίαν Ποιν. Δικαστηρ. ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ θεσμοῦ τούτου, ἀφ' ἑτέρου, de lege condila, ὑπεστηρίχθη σθεναρῶς (gius tijia penale τοῦ 1905 σελ. 122) παρὰ τοῦ Uibo, ἀναπληρωτοῦ τοῦ γενικοῦ Βασιλ. Ἐπιτρόπου, λόγῳ τῆς τηρηθείσης παρὰ τοῦ Νομοθέτου, κατὰ τὴν ἐπεξεργασίαν αὐτοῦ θεσμοῦ ἀπολύτου σιγῆς τοῦ γράμματος τοῦ Νομ. τῆς εἰσηγ. Ἐκθέσεως, διαλαμβανούσης ἐπὶ λέξει «la condanna condistionale si coordina al sistema del cod, penale, nella distin jione dei reati e delle pene» (ἕπερ σύστημα ὅλως διάφορον εἶναι, ἐν τῇ Στρατιωτικῇ Ποιν. Νομοθεσίᾳ, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῆς συγκριτικῆς τούτων μελέτης) ἢ ἐναντία ἔκδοχή, ὑπὸ τὴν διάκρισιν, ὅτι ἂν στρατιωτικὸς τις διαπράξῃ ἀδίκημα συνεπαγόμενον τὰς ἐν τῷ «περὶ τῆς ὑπὸ ὄρον καταδίκης» εἰδικῷ Νόμῳ ποινάς, δέον νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ περὶ ἀναστολῆς θεσμός, ἀφοῦ ὁ Νόμος οὔτε ἰδιότητα καταδικαζομένου, οὔτε Δικαστοῦ διακρίνει· τοῦναντίον ὅμως, ἂν ὁ καταδικαζόμενος ἐπὶ στρατιωτικῷ ἀδικήματι δὲν εἶναι στρατιωτικὸς ἢ καίπερ τοιοῦτος, ὑπάγεται εἰς τὰ κοινὰ Δικαστήρια λόγῳ συναιτιότητος ἢ συναφείας ἀποκλείεται τοῦ εὐεργετήματος.

Σημειοτέον ἐπίσης, ὅτι ἐν Ἰταλίᾳ τὰς στρατιωτικῶς ὀργανομένας ομάδας λ. χ. Πολιτοφυλακὰς κλπ. κρίνουσιν οὐσιαστικῶς ὡς πολιτικάς, ἐπομένως τοὺς ἀνήκοντας εἰς ταύτας, καίπερ ἐπισύροντες καθ' ἑαυτῶν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Στρατ. Ποιν. Νόμου, κατὰ ρητὰς διατάξεις εἰδικῶν νόμων, δὲν θεωροῦσι ὡς στρατιωτικούς, καὶ ἀποφαίνονται, προκειμένου περὶ αὐτῶν καταδικαζομένων εἴτε παρ' εἰδικῶν Δικαστηρίων εἴτε παρὰ τῶν κοινῶν, ἐφαρμοστέον τὸ τῆς ἀναστολῆς εὐεργέτημα, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἐρμη-

νευτικοῦ κανόνος «In odiosis non est ampliendum».

2ον) Ὅτι προηγουμένη καταδίκη εἰς περιοριστικὴν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας ποινὴν, ἀδιακρίτως τοῦ ἂν ἢ ἐφ' ἣ κατεψηφίσθῃ αὕτη πρᾶξις, καταλέγεται μεταξὺ τῶν ἀδικημάτων τοῦ κοινοῦ Ποιν. Νόμου ἢ τοῦ στρατιωτικοῦ ἢ εἰδικοῦ τοιούτου, ἀποκλείει τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀναστολῆς τῆς μεταγενέστερον καταψηφισομένης ποινῆς, καὶ ἀδιαφόρως τοῦ εἴδους ταύτης ὅσας ἐννοεῖται πρόκειται περὶ πράξεων, ὥς καὶ ὁ ἡμέτερος Ποιν. Νόμος θεωρεῖ ἀξιοποίνους. Ἴσως λόγοι ταμειευτικοὶ ὑπηγόρευσαν τῷ Νομοθέτῃ τὸν ἀποκλεισμόν τῆς ἀναστολῆς ἐπὶ χρηματικῶν ποινῶν καὶ προστίμων, ὑπὲρ οὗ ἄλλως συνηγορεῖ καὶ ὁ λόγος, ὅτι ἐλλείπει ἀπὸ τούτων ὁ θεμελιώδης λόγος τῆς ἠθικῶς βλαβεράς ἐπαφῆς, τῶν κατὰ πρῶτον εἰς ἐλαφράς καθ' ἑαυτὰς ἀξιοποίνους πράξεις ὑποπιπτόντων, μετὰ τῆς φυλακῆς. Οὐχ' ἦττον ἐν Γαλλίᾳ, ἔνεκα τῆς κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ σχετικοῦ Νόμου ἀναπτυχθείσης καὶ τονισθείσης σκέψεως, ὅτι ὅλως ἀνακόλουθον θὰ ἦτο προκειμένης κατηγορίας κατὰ δύο ἢ πλείονων προσώπων ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἀξιοποίνῳ πράξει καὶ καταδικαζομένων τῶν μὲν τούτων εἰς φυλάκισιν τῶν δὲ εἰς χρηματικὴν ποινὴν, νὰ ἀπολαμβάνωσι τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀναστολῆς οἱ πρῶτοι, καίπερ ἐπισύροντες τὴν βαρυτέραν τῶν ἐν λόγῳ ποινῶν, ἐπεκράτησεν ἡ ἐναντία ἐκδοχὴ.

Τὸ ζήτημα ἂν ἐπιτρέπηται νὰ διαταχθῇ ἡ ἐν μέρει ἀναστολὴ τῆς κρατήσεως ἢ 3 μηνῶν φυλακίσεως, δέον νὰ λυθῇ ἀποφατικῶς, διότι ἡ ἐκτέλεσις τῶν ποινῶν τούτων ἐν μέρει καὶ δὴ κατὰ τὸ μὴ ἀνασταλὲν μέρος, συνεπάγεται ἀπαραιτήτως τὴν μετὰ τῆς φυλακῆς ἐπαφὴν τοῦ κατὰ πρῶτον καταδικαζομένου, ἣν κυρίως σκοπεῖ ὁ Νόμος νὰ ἀποτρέψῃ· ἐν τοιαύτῃ δὲ προϋποθέσει ἡ ἐν μέρει

ἀναστολή, οὐδένα ἐξυπηρετοῦσα σκοπόν, παρέλκει ὅλως.

Ὅμοιτρόπως ἐλύθη τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἐν Γαλλίᾳ, προκειμένου περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ποινῆς, προκειμένου ὁμως περὶ διαφόρων κατ' εἶδος ποινῶν, ἐπιβαλλομένων ἀθροιστικῶς (χρημ. ποινῆς καὶ φυλακίσεως. Κρατήσεως καὶ προστίμου) ἐκρίθη ὅτι ἡ ἀναστολή τῆς ἐτέρας τούτων οὐδαμῶς προσκρούει τῷ νόμῳ καὶ δύναται νὰ ἀποδώσῃ εὐάρεστα ἀποτελέσματα, ἀπόφ. 92. 1. 523 24^η Μαΐου 1892 τοῦ ἀκυρωτικοῦ, ἣν ἐπικροτεῖ καὶ ὁ Garraud ubi supra σελ. 500).

Προκειμένου περὶ διαπραττομένων ἐπ' ἀκροατηρίου, ἀποκαλυπτομένων καὶ τιμωρουμένων, ὡς σχετιζομένων μετὸν θόρυβον κλπ. αὐτόθι, εἶνε ἐφαρμοστέα ἡ ἀναστολή;

Ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ Νόμου, οὐδεμίαν ἀποδεχομένου διάκρισιν, ἐνδείκνυται ἡ καταφατικὴ τοῦ ζητήματος λύσις, ὑπὲρ ἧς συνηγορεῖ καὶ τὸ ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τούτων, ὁ λόγος τῆς μετὰ τῆς φυλακῆς βλαβεράς ἠθικῶς, τῷ κατὰ πρῶτον καταδικαζομένῳ, ἐπαφῆς, ἣν σκοπεῖ ἰδίᾳ νὰ ἀποτρέψῃ ὁ νομοθέτης, συντρέχει· οὐχ' ἦττον φρονοῦμεν ὅτι τὰ Δικαστήρια λαμβάνοντα ὑπ' ὄψει ὅτι χάριν τοῦ γοήτρου τῆς Δικαιοσύνης, ἠξίωσεν ὁ Νομοθέτης τὴν αὐθωρεὶ τιμωρίαν τῶν τοιούτων ἀδικημάτων καὶ ἀνέγραψεν ὑπὲρ ταύτης ἐξόχως γοργὴν διαδικασίαν, ἥτις οὐσιωδῶς χαλαροῦται ἀναστελομένης τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς καὶ τιθέμενα ἐκ ποδῶν, ἐναντι τοῦ δημοσίου συμφέροντος, τὴν ἠθικὴν λόγῳ ἐπαφῆς μετὰ τῆς φυλακῆς βλάβην τοῦ κατὰ πρῶτον καταδικαζομένου, ὀφείλουσι νὰ μὴ διαττάτωσι τὴν ἀναστολὴν τῆς κατὰ τῶν τοιούτων ἀδικημάτων ἐπιβαλλομένης ποινῆς, ἐπὶ τῇ εὐλόγῳ δικαιολογίᾳ, ὅτι ἀποκρούει τὸ εὐεργέτημα τοῦτο ἢ ἔρεινα τῶν περιστάσεων, ὑφ' ἃς ἐτελέσθησαν τὰ ἐν λόγῳ ἀδικήματα.

Ἐπὶ τῶν κατ' ἐρήμην ἀποφάσεων *Quid juris*;

Φρονοῦμεν ὅτι καὶ ἐπὶ τούτων ἐφαρμοστέος εἶναι ὁ περὶ ἀναστολῆς θεσμός, προκειμένου περὶ ἐρημοδικιῶν διεπομένων ὑπὸ τοῦ νόμου ΑΥΞΒ' τῆς 28 Μαΐου 1887 ἀναγνωρίζοντος τὴν ἐρημοδικίαν καὶ συνεπῶς τὴν ἀνακοπήν, ὡς δικαίωμα, διὰ τὸν λόγον, ὅτι ὁ Νόμος οὐδεμίαν καθιεροῖ σχετικὴν διάκρισιν, *ubi lex non disttnguit κλπ.* οἱ δὲ δυνάμενοι νὰ ἀντιταχθῶσι εἰς τὴν λύσιν ταύτην λόγοι, ὅτι τοῦτο μὲν δὲν πληροῦται ἢ συνωδᾷ τῇ § β τοῦ ἄρθ. 3 τοῦ Νόμου ἐπιβαλλομένη τῷ Προέδρῳ ὑποχρέωσις ὅπως γνωστοποιῇ τοὺς ὅρους ὑφ' οὓς παρέχεται ἡ ἀναστολή τῷ καταδικασθέντι, ἀπόντος τούτου, τοῦτο δὲ ὅτι στερεῖται, ἀπολιπομένου τοῦ καταδικαζομένου, τὸ Δικαστήριον οὐσιώδους στοιχείου, ὅπως κρίνῃ ἀσφαλῶς περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ καταδικαζομένου, συναγομένου πολλάκις ἐκ τῆς ἐντυπώσεως τὴν ὁποίαν ἐμποιεῖ ἡ προσωπικὴ ἐμφάνισις καὶ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐπ' Ἀκροατηρίου, ὑποχωροῦσι ἔναντι τῶν λόγων, ὅτι ἡ ἀναστολή κρινομένη καθ' ἑαυτήν, οὔτε νοουθεσία ἐπανορθωτικὴ, οὔτε προνομία καθαρὰ εἶναι, ἀλλὰ μέτρον δημοσίου συμφέροντος, ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ὁποίου δὲν πρέπει νὰ ἤρτηται ἐκ τῆς παρουσίας ἢ μὴ τοῦ καταδικαζομένου, καὶ ὅτι ἡ ἔλλειψις τῆς Προεδρικῆς γνωστοποιήσεως τῶν, ὑφ' οὓς χορηγεῖται ἡ ἀναστολή, ὅρων, τῷ κατηγορουμένῳ, δὲν συνεπάγεται ἀκυρότητα τῆς διαδικασίας, κατὰ τὴν κρατήσανσαν ἐκδοχήν.

Ἐπίσης ὁ λόγος ὅτι, ἀπολιπομένου τοῦ κατηγορουμένου, καὶ μὴ ἐπιτρεπομένης, πέραν τῶν παρὰ τοῦ ἀριθ. 25 Ποιν. Δικ. τιθεμένων ὁρίων, τῆς διὰ πληρεξουσίου παραστάσεως αὐτοῦ, ἢ αὐτεπάγγελτος παρὰ τοῦ Δικαστηρίου ἐφαρμογὴ τοῦ περὶ ἀναστολῆς θεσμοῦ ἀποβαίνει ἐξόχως

δυσχερῆς διὰ τὸ δυσαπόδεικτον τοῦ ἑτέρου οὐσιώδους στιχείου, ὅτι οὐδεμίαν ὑπέστη ὁ καταδικαζόμενος πρότερον καταδίκην, δὲν διασείει φρονοῦμεν τὴν ὀρθότητα τῆς καταφατικῆς τοῦ ζητήματος λύσεως, διότι ἡ ἀναστολή ἐφαρμοσθήσεται αὐτεπαγγέλτως, καθ' ἃς περιπτώσεις ἀπαξάπαντα τὰ ἀπαραίτητα κατὰ νόμον πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτῆς στοιχεῖα πρόκεινται, τοῦθ' ὅπερ καὶ διὰ σχετίσεως προσηκούσης τοῦ Δελτίου τοῦ Ποινικοῦ Μητρώου, περὶ ἧς ρηθῆσονται κατωτέρω τὰ δέοντα, δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ.

Προκειμένου ὅμως περὶ ἐρημοδικῶν διεπομένων παρὰ τοῦ Νόμου ΓΨΟ' (3770) τοῦ 1911, ὅστις κατήργησε τὴν ἐρημοδικίαν γενικῶς καὶ συνεπῶς τὴν ἀνακοπὴν ὡς δικαίωμα, ἀνεγνώρισε δὲ ταύτην μόνον κατ' ἐξαίρεσιν, ὡς ἀνάγκην, φρονοῦμεν ὅτι προσήκει ἡ ἐναντία λύσις, ὡς ἐκ τοῦ λόγου, ὅτι πρὶν ἢ ἀναγνωρισθῶσι δικαστικῶς αἱ περιπτώσεις ἀνωτέρας βίας ἢ ἄλλων ἀνυπερβλήτων αἰτίων πρὸ τῶν ὁποίων καὶ μόνων ὑποχωρεῖ τὸ ὑπέρτατον καθῆκον τοῦ πολίτου, ὅπως δώσῃ λόγον τῶν πράξεών του πρὸς τὴν Πολιτείαν καὶ συνδράμῃ ταύτην εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ προσβληθέντος δικαίου, ὑποτίθεται οὗτος ἀπειθῶν εἰς τὴν πρὸς ἐμφάνισιν πρόσκλησιν καὶ συνεπῶς εἶνε ἀνάξιος ὅπως τύχῃ τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀναστολῆς.

Ἀλλὰ καὶ προκειμένου περὶ ἀποφάσεων τοῦ Πταισματοδικείου ὑποκειμένων εἰς ἔκκλησιν ἢ αὐτὴ καταφατικὴ λύσις προσήκει. Ὅτι δὲ διαρκοόσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν (10 ἡμέρου ἐπὶ προσωπικῆς κοινοποιήσεως τῷ καταδικασθέντι τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ἢ 30ῆς ἡμέρου ἐπὶ μὴ τοιαύτης συνωδᾷ τῷ τροποποιήσονται τὰ ἄρθρ. 337—340 Ποιν. Δικ. ΓΛΟ'. (3770) ἀπὸ 4ης Ἀπριλίου 1911 Νόμῳ) προθεσμίας δὲν εἶνε ἐπιδεκτικὴ ἐκτελέσεως ἢ

κατ' ἐρήμην ἀπόφασιν ἥτις, ἐκτελεῖται μόνον, ἂν δὲν ἀνακοπῇ προσηκόντως ἢ ἀπορριφθῇ ἢ γενομένη ἀνακοπῇ, ὡς ἀνυποστήρικτος, καθὼς καὶ ὅτι κατὰ τὰ ἄρθ. 351 καὶ 357 Ποιν. Δικ. οὐ μόνον ἢ γενομένη ἔφεσις, ἀλλὰ καὶ ἢ ἐπὶ ταύτης προϋθεσμία κέκτηνται ἀνασταλτικὴν δύναμιν, σημαίνει, ὅτι ἢ περὶ ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως τῶν διὰ τῶν ἐν λόγῳ ἀποφάσεων καταψηφισομένων ποινῶν, (ἐφόσον ὁ καταδικαζόμενος δὲν κρατεῖται ἐν φυλακαῖς) διάταξις, μόνον μετὰ τὴν τελεσιδικίαν αὐτῶν συνεπάγεται θετικὰ ἀποτελέσματα, πρὸ ταύτης δὲ, μόνον ἀρνητικὰ τοιαῦτα ἔχει, ἅτινα ὅμως ἐξακολουθοῦσιν ὑφιστάμενα καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ χρόνου τῆς δοκιμασίας καὶ μόνον ἀναιροῦνται διὰ τῆς νομίμου ἀποκαταστάσεως.

Συναφὲς εἶναι καὶ τὸ ζήτημα, ἂν ὁ προφυλακισθεὶς καὶ τυχὼν προσωρινῆς δι' ἐγγυήσεως ἀπολύσεως κατηγορούμενος, δικαιούται νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐπὶ τοιαύτῃ ταχθεῖσαν καὶ καταβληθεῖσαν ἐγγυητικὴν ποσότητα εἰς χρῆμα κλπ. ἢ εἰς πράγματα ἀντάξια χημάτων ἢ αἰτήσῃται τὴν ἐξάλειψιν τῆς σχετικῆς ἀξιοχρέου ὑποθήκης, μετὰ τὴν ἐπίτρεψιν τῆς ἀναστολῆς τῆς καταψηφισθείσης αὐτῷ ποινῆς, ἔνεκα τῆς δι' ἣν προεφυλακίσθη πράξεως, ὅπερ λυτέον ἀποφατικῶς, διότι κατὰ τὸ ἄρθ. 238 Ποιν. Δικ. ὡς ὡς ἀντεκατεστάθῃ διὰ τοῦ ἀπὸ 27 Μαΐου 1911 ΓΨΠΓ' (387) Νόμου, ἢ ἐγγύησις σκοπεῖ νὰ βεβαιώσῃ ὅτι, ὁ ἀπολύόμενος θέλει παρασταθῇ ἐν παντὶ καιρῷ εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἢ τὸ Δικαστήριον καὶ θέλει ὑποβάλῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως (*judicatum solvi*) κατὰ τὸ στάδιον δὲ τῆς μὴ ἐκτελεστότητος τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ ἐφόσον ἢ ἀνασταλεῖσα ποινὴ, λήξαντος τοῦ χρόνου τῆς δοκιμασίας, χωρὶς νὰ ὑποπέσῃ ὁ καταδικασθεὶς εἰς νέαν ἀξιοποινὸν πρᾶξιν, δὲν δύναται νὰ μὴ

θεωρηθῇ ὡς ἐκτιθεῖσα, ἢ τελευταία προϋπόθεις (jud, solvi) δὲν ἔχει πληρωθῇ.

Ὑποκειμένης περιπτώσεως, καθ' ἣν ὁ κηρυσσόμενος ἔνοχος κατηγορούμενος διήνυσεν ἐν προφυλακίσει μείζον χρονικὸν διάστημα τῆς καταψηφιζομένης αὐτῷ ποινῆς, καὶ συμψηφιζομένου τοῦ χρόνου τῆς προφυλακίσεως ἐν τῇ καταγνωσθείσῃ ποινῇ κατὰ τοὺς σχετικοὺς κειμένους νόμους, δέον νὰ ἀπολυθῇ, ἐπιτρέπεται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ περὶ ἀναστολῆς τῆς ποινῆς ταύτης θεσμοῦ ;

Φρονοῦμεν ὅχι· διότι θὰ καθίστατο χείρων ἡ θέσις τούτου ὑποκειμένου ἐν περιπτώσει διαπράξεως νέου ἀδικήματος ἐντὸς τοῦ χρόνου τῆς δοκιμασίας εἰς τὰς τοῦ ἀρθ. 3 τῶν ν. Νόμων ἐπιβλαβεῖς συνεπείας, εἴ καὶ πράγματι ἐξέτησε τὴν καταγνωσθεῖσαν αὐτῷ ποινήν, καὶ δὲν ἀπήλαυσε πράγματι τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀναστολῆς ταύτης. Οὕτως δὲ ἡ σύμπτωσις δύο εὐεργετημάτων, δηλονότι τοῦ συνυπολογισμοῦ τοῦ χρόνου τῆς προφυλακίσεως ἐν τῇ καταγνωσθείσῃ ποινῇ, καὶ τῆς ἀναστολῆς τῆς ποινῆς, θὰ συνεπήγετο ἐπιβλαβεστάτας κατὰ τοῦ ἐνεργετουμένου συνεπείας !! Οὐχ' ἦττον, ἐπὶ μερικοῦ συμψηφισμοῦ τῆς προφυλακίσεως εἰς τὴν καταγνωσθεῖσαν ποινήν, φρονοῦμεν, ὅτι προσήκει ἡ ἐναντία ἐκδοχὴ ὅσῳ ἀφορᾷ τὸ λόγῳ συμψηφισμοῦ μὴ ἐκτιθέν μέρους τῆς ποινῆς. Ἐννοεῖται ὅτι ἂν ἔτυχεν ὁ προφυλακισθεὶς τοῦ εὐεργετήματος τῆς προσωρινῆς δι' ἐγγυήσεως ἀπολύσεως, τὸ ζήτημα λυθῇσεται ἀντιθέτως ἅτε μὴ ὑφιστάσης προφυλακίσεως.

Ἐπίσης ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Γ'. κανόνος.

Ὅτι ὁ καταδικασθεὶς καὶ τυχὸν τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀναστολῆς τῆς ποινῆς, δὲν ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τῶν ἐπιπροσθέτων στερήσεων δικαιωμάτων καὶ ἀνικανοτήτων, ἃς συνεπάγεται, ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ Νόμου ὠρισμέναις περιπτώσεσι, ἢ καταδίκη ἐφόσον ἡ ἀνασταλεῖσα ποινὴ δὲν δύναται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ν. Νόμου νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκτιθεῖσα, ὅποτε παύουσιν αἱ συνέπειαι αὗται καὶ οἱ ἢ ἀναστολὴ τῆς ποινῆς δὲν ἀπαλλάσσει τὰ καταδικασθέντα

τῆς πληρωμῆς τῶν δικαστικῶν δαπανῶν καὶ τῆς πολιτικῆς ἀποζημιώσεως ἄρθ. 4 § 1—2).

Συνέπεται.

Ὅτι ἡ τῶν ἐπιπροσθέτων ἀνικανοτήτων καὶ στερήσεων δικαιωμάτων κατάπαυσις, ἀφ' ἧς ἡ ἀνασταλεῖσα ποινὴ κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Νόμου θεωρηθῇ ὡς ἐκτιθεῖσα (καθ' ὥς περιπτώσεις τὸ Δικαστήριον κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθ. 22 Π, Ν. ἢ ἄλλων εἰδικῶν Νόμων, καθορίζει τὴν διάρκειαν τούτων εἰς τὸ κατώτατον (minimum) ὅριον τοῦ νομίμου χρόνου, τὸν δὲ χρόνον τῆς δοκιμασίας εἰς μείζονα τούτων χρόνον) εἶναι ἄδωρον δῶρον διὰ τὴν, μεταξὺ τῶν χρονικῶν τούτων διαστημάτων, ἐπὶ πλεον διαφορὰν τοῦ χρόνου τῆς δοκιμασίας, διότι αἴρονται αἱ ἐπακόλουθοι στερήσεις δικαιωμάτων κλπ. λήξαντος τοῦ παρὰ τοῦ Δικαστηρίου καθορισθέντος χρόνου διαρκείας τούτων, ἀρχομένου ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως ἀδιαφόρως τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκτελέσεως ἢ μὴ τῆς κυρίας ποινῆς. Τὸ αὐτὸ συμβήσεται καὶ ὅταν τὸ ἀνώτατον ὅριον τῶν ἐν λόγῳ στερήσεων δικαιωμάτων καὶ ἀνικανοτήτων νόμῳ τέτακται κατώτερον, κατ' ἀνώτατον, ὅρον τοῦ κατωτάτου τασσομένου χρονικοῦ ὁρίου παρὰ τοῦ νεαροῦ νόμου, τοῦ χρόνου τῆς ἀναστολῆς.

Σημειωτέον ὅτι καὶ καθ' ὥς περιπτώσεις τὴν ἐπιβολὴν τῶν ἐπακολούθων στερήσεων δικαιωμάτων καὶ ἀνικανοτήτων ἐπαφῆκεν ὁ Νόμος εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ Δικαστηρίου, οὐδὲν τὸ ἀνακόλουθον, ἂν τοῦτο τὸ μὲν ἐπιβάλλῃ τοιαύτας τὸ δὲ διατάξῃ τὴν ἀνατολὴν αὐτῶν ἐπιτρεπομένην τυχὸν παρὰ τοῦ Νόμου, ἀφ' οὗ καὶ αὕτη συντελεῖ ὡς καὶ ἡ κυρία ποινὴ, τῆς ὁποίας τὴν σπουδαιότητα ἐντείνει, πρὸς ἀποτροπὴν ἀπὸ τῆς ὑποτροπῆς.

Ὡς πρὸς τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου τῆς δοκιμασίας ὁ

ἡμέτερος Νομοθέτης, ἀκολουθήσας τὸ λεγόμενον Ἀγγλο-βελγικὸν σύστημα, ἔταξε κατώτατον καὶ ἀνώτατον ὅριον χρόνου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου, δι' ἐκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν ἐπαφῆκε τῷ Δικαστῇ νὰ κρίνῃ τὸ προσήκον.

Ὑπὲρ τοῦ συστήματος τούτου συνηγοροῦσι τινὲς τῶν Ποινικολόγων ἐρειδόμενοι ἐπὶ τῆς εὐκαμψίας αὐτοῦ, ἣτις ἐπιτρέπει τὸν ἐν πάσῃ συγκεκριμένῃ περιπτώσει προσήκοντα, ἀναλόγως τοῦ προσώπου τοῦ καταδικαζομένου, τῆς πράξεως καὶ λοιπῶν σχετικῶν στοιχείων, διακανονισμόν, ἕτεροι ὁμῶς τάσσονται ἀνεπιφυλάκτως ὑπὲρ τοῦ Γαλλικοῦ συστήματος, ὅπερ ἀμετάβλητον καὶ ἐννιαῖον καθορίζει τὸν χρόνον τῆς ἀναστολῆς ἐπὶ ἡμέραν, ἀποφαινόμενοι ἐλαττωματικὸν τὸ πρῶτον, καθ' ὅσον μόνον μετὰ μακρὰν ἀποδεικτικὴν διαδικασίαν, ἀντικειμένην εἰς τὴν γοργότητα τοῦ θεσμοῦ, ἀποβαίνει ἐφικτὸν τῷ Δικαστῇ, νὰ ἀποφύγῃ τὰς ὑπερβασίας καὶ τὰ ὀλισθήματα, ἀφ' ὧν ἡ τοιαύτη νομοθετικὴ ρύθμισις οὐδαμῶς προστατεύει αὐτόν.

Περὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ δὲ τοῦ χρόνου τῆς δοκιμασίας οὐδὲν διαλαμβάνει ὁ Νόμος, ἐπομένως κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθ. 121 Π. Ν. καθιεροῦντος τὸν πολιτικὸν ὑπολογισμόν (a die ad diem) γενήσεται οὗτος, διότι ἤθελεν εἶσθαι ὅλως ἄτοπον νὰ ἀποδεχθῶμεν τὸν μαθηματικὸν (ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν) (a momento ad momentum) ὑπολογισμόν, ὅστις προσήκει κατὰ τὴν ἔκτισιν τῶν ποινῶν (ἀριθ. 19 Π. Ν.) καὶ ἐφαρμόσωμεν αὐτὸ ἐπὶ μὴ ἐκτιομένων τοιούτων, δηλονότι εἰς ὅλως ἀντίθετον προϋπόθεσιν.

Ἐν τούτοις ὁ ἀπλοῦς οὗτος, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ὑπολογισμὸς περιπλέκεται, καθ' ἣν περίπτωσιν, συνεπείᾳ ἀσκήσεως ἐνδίκων, ἐξεδόθησαν πλείονες ἀποφάσεις, διότι τότε κανονισθῆσονται τὰ περὶ τούτου λαμβανομένης ὑπ'

ὅψει τῆς ἐπιτρέψασης τὴν ἀναστολήν ἀποφάσεως, καθὼς καὶ τῆς ἐκβάσεως τῶν ἀσκηθέντων ἐνδίκων μέσων λ. χ. ἂν πλείονες ἐξεδόθησαν ἀποφάσεις, ἐξ ὧν ἡ τελευταία ἐπέτρεψεν τὴν ἀναστολήν, ἀπὸ ταύτης ἄρξεται ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ χρόνου, διότι ὅλως ἄτοπον θὰ ἦτο, διὰ τῆς εἰς προγενέστερον χρόνον ἀναγωγῆς, νὰ ἀποδεχθῶμεν ὡς ἐκτελουμένην ἀπόφασιν ἀνύπαρκτον τότε. Ἐν ἀπαξά-
πασαι ἐπέτρεψαν τὴν ἀναστολήν, ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτέρας τούτων ἄρξεται ὁ ὑπολογισμὸς, τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἂν ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία τούτων ἐπέτρεψαν τὴν ἀναστολήν, ἀπέ-
κρουσαν δὲ ταύτην αἱ ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ ἐκδοθεῖσαι, διότι ἐπικυρουμένης διὰ τῆς τελευταίας τῆς πρώτης τού-
των, αἱ ἐν τῷ μεταξὺ αὐτῶν οὐδαμῶς ληφθήσονται ὑπ' ὅψει.

Παραλείψεις, ἐκ τῶν οὐσιωδῶν μάλιστα, τοῦ νεοροῦ Νόμου θεωροῦμεν, τὸ μὲν ὅτι παραλείπει νὰ καθορίσῃ Νομοθετικῶς τὴν ἀποδεικτικὴν δύναμιν τῶν ἐκ τοῦ Ποινικοῦ Μητρώου, (κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἀπὸ 28 Φεβρουαρίου Β. Δ. καὶ τῶν ἐπὶ τούτου ἐρμηνευτικῶν ὁδηγιῶν καὶ ἐγκυκλίων (ἀπὸ 17 Ἰανουαρίου 1911 καὶ ἀπὸ 29 Νοεμβρίου 1910 ὑπ' ἀριθ. 1073 καὶ 32423 § 21 κλπ.) τηρουμένου) παρεχομένων, διὰ τοῦ σχετικοῦ δελτίου πληροφοριῶν περὶ τῆς Ποινικῆς καταστάσεως τῶν ἐκάστοτε κατηγορουμένων, καίπερ αὗται εἰσὶ τὰ μόνα ἀσφαλῆ ὅσα καὶ ἐπαρκῆ στοιχεῖα πρὸς χρηματισμὸν Δικανικῆς πεποιθήσεως, κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθ. 2 τούτου, οὕτω δὲ καθίσταται δυσἀπόδεικτος αὕτη, ἐπὶ βλάβῃ τῆς ἀπαιτουμένης γοργότητος περὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ θεσμοῦ, οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ δὲν σοβεῖται ὁ κίνδυνος ἀντιφασκουσῶν σχετικῶν Δικαστηριακῶν ἐρμηνειῶν, ἥκιστα ἐποικοδομητικῶν πρὸς μόρφωσιν τῆς κοινῆς συνειδήσεως, ἐπὶ τὴν

ἴσῃν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων, τὸ δὲ ὅτι οὐδεμίαν λαμβί-
βάνει πρόνοιαν, περὶ τῶν ἐν τῷ Δελτίῳ Ποινικοῦ Μη-
τρώου, καταχωρίσεων τῶν ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἀναστολῆς
ἐκδιδομένων καταδικαστικῶν ἀποφάσεων, καθ' ἣν περι-
πτώσιν, διαρρέυσαντος τοῦ χρόνου τῆς δοκιμασίας, χωρὶς
ὁ καταδικασθεὶς νὰ ὑποπέσῃ εἰς νέαν ἀξιόποινον πράξιν,
ἢ ἀνασταλεῖσα ποινὴ θεωρεῖται ἢ ἐκτιθεῖσα, καὶ παύον-
ται ἔκτοτε, αἱ ἐπιπρόσθετοι στέρησεις δικαιωμάτων καὶ
ἀνικανότητες, ἃς συνεπάγεται ἐκ τοῦ νόμου ἢ καταδίκη,
διότι ἀνακόλουθον εἶναι νὰ παραμένωσι αἱ ἐκ τῶν τοι-
ούτων καταχωρίσεων (ἀποκαλυπτικῶν τῆς πλήρους ἐν τῇ
Κοινωνίᾳ ἀποκαταστάσεως τοῦ καταδικασθέντος) ἐπιβλα-
βεῖς συνέπειαι, ὑπερπέραν τοῦ χρόνου καθ' ὃν παύουσι,
αἱ δεινότεροι τούτων ἐπιπρόσθετοι στέρησεις δικαιωμά-
των καὶ ἀνικανότητες, κατὰ τὴν ρητῶς ἐκπεφρασμένην
τοῦ Νομοθέτου βούλησιν.

Πρὸς ἀναίρεσιν τῆς ἀνακολουθίας ταύτης, ἐπισυράσης
ζωηρὰς διαμαρτυρίας ἐν Γαλλίᾳ, ἐψηφίσθη ὁ ἀπὸ 5
Αὐγούστοῦ 1899 Νόμος, ὅστις εἰσήγαγεν τὴν τριχοτο-
μίαν τῶν Δελτίων, καθώρισε δὲ τὴν καταχωριστέαν ἐν
ἐκάστῳ τούτων ὕλην ἀναλόγως τοῦ προσώπου πρὸς τὸ
ὁποῖον δέον νὰ χορηγηθῇ, τοῦτο· ἐπίσης προσδιώρισε
χρόνον, λήξαντος τοῦ ὁποίου, ἀπαγορεύεται ἡ ἐν τῷ χο-
ρηγουμένῳ εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ιδιώτας ὑπ' ἀριθ. 3
Δελτίῳ καταχώρισις τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως,
ἀναλόγως τῆς βαρύτητος ταύτης κανονιζομένον. (Perem-
ption de l' In scription au casier judiciaire) τέλος καθιέρωσε,
ἐπερχομένην αὐτοδικαίως, διὰ μόνης τῆς παρόδου τοῦ
χρόνου, ἀποκατάστασιν, συνεπεία τῆς ὁποίας ἡ κατα-
δίκη, μεθ' ὅλων τῶν ἐπακολούθων συνεπειῶν ἀπαλείφε-
ται τοῦ Ποιν. Μητρώου (casier judi eiaire) ἀπαράλλάκτως

ὥς καὶ ἐπὶ τῆς δικαστικῆς ἀποκαταστάσεως. Τὰς ἀτελείας τοῦ Νόμου τούτου, συνεπλήρωσεν ὁ ἀπὸ 11 Ἰουλίου 1911 Νόμος, ἀνάπτυξιν τοῦ περιεχομένου τοῦ ὁποίου μέ-
 τιθι παρὰ (G. Uidaal. Cours de droit Crim. Fascicule I. Edit
 IV. pag 488 — 509). Παρ' ἡμῖν ὥς ἔχουσι τὰ περὶ Δελ-
 τίων Μητρώου ἡδύνατο φρονοῦμεν (de lege ferenda) γὰ
 ἀναιρεθῶσι τὰ ἐν λόγῳ ἄτοπα, προστιθεμένων δύο ἔτι
 στηλῶν ἐν τοῖς Δέλτοις, ἐν τῇ μιᾷ τῶν ὁποίων καταχω-
 ρίζεται ἡ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἀνασυστολῆς τῆς ἐκτελέσεως
 τῆς ποινῆς καταδίκη, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ, λήξαντος τοῦ χρό-
 νου τῆς δοκιμασίας, χωρὶς ὁ καταδικασθεὶς νὰ ὑποπέσῃ
 ἐν τῷ μεταξὺ εἰς νέαν ἀξιόποινον πράξιν καὶ θεωρου-
 μένης τῆς ἐκτελεσθείσης ποινῆς ὥς ἐκτεθείσης, ἀφ' ἧς
 καὶ αἱ ἐπακόλουθοι νόμιμοι τῆς καταδίκης συνέπειαι,
 ἐπαύσαντο ὑφιστάμεναι, νὰ καταχωρίζηται ἀπλῶς, ὅτι ἡ
 ἐν λόγῳ ποινὴ ἐξαλείφθη λόγῳ τῆς ἀμέμπτου διαγωγῆς
 τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τὸν μετέπειτα χρόνον τῆς δο-
 κιμασίας. (Αἱ ἐν ἀρθ. 21698 ἔ. (Κεφ. IV ἐδ. Β' καὶ Γ')
 καὶ 25478 ἔ. ἐγκύκλιο τοῦ νῦν ἐπὶ τῆς Δικ. Ὑπουργοῦ
 δὲν θίγουσι τὸ θέμα τοῦτο).

Ἡ περίοδος τῆς Ἀναστολῆς τερματίζεται διπτῶς, εἴτε
 ὁμαλῶς, εἰς οὐδεμίαν νέαν ἀξιόποινον πράξιν ὑποπίπτον-
 τος, διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τῆς δοκιμασίας τοῦ κατα-
 δικασθέντος, εἴτε ἀνωμάλως κατὰ τὴν ἐναντίαν προϋπό-
 θεσιν. Κατὰ ταύτην συνωδὰ τῷ ἀρθρ. 3 τοῦ ν. Νόμου
 «ἡ ἀνασταλεῖσα ποινὴ καὶ ἡ ποινὴ τῆς νέας πράξεως ἐκ-
 τελοῦνται ὁριστικῶς, κατὰ τὴν πρώτην δὲ «ἡ ἀνασταλεῖσα
 ποινὴ θεωρεῖται ὥς ἐκταθείσα».

Συνδυάζοντες ἤδη ἑκατέραν τῶν προϋποθέσεων τού-
 των πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἀρθ. 109 καὶ 111 Π.Ν. προ-
 αγόμεθα εἰς τὰ ἑξῆς συμπεράσματα,

1ον) Ἐν μετὰ τὴν ὁμαλὴν πάροδον τοῦ χρόνου τῆς δοκιμασίας καὶ πρὶν ἢ παρέλθῃ ὁ πρὸς παραγραφὴν τῆς τιμωρηθείσης πράξεως νόμῳ τεταγμένος χρόνος, ὁ τυχὼν ἀναστολῆς κατάδικος ὑποπέσῃ εἰς νέαν ὁμοειδῆ ἀξιόποιον πράξιν, κατὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ἐπὶ τῇ νέα ταύτῃ πράξει ἐπιβληθείσης ποινῆς, ἐφαρμοσθήσεται ἡ περὶ ὑποτροπῆς διάταξις τοῦ ἄρθρ. 111 Π. Ν. καθ' ἣν ἐκτός τῶν ἐν ἄρθρ. 112 ἰδίου Νόμου ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων, ἐπιταθήσεται αὕτη ἐντὸς τοῦ Νόμῳ τασσομένου ἀνωτάτου καὶ κατωτάτου ὅρου ταύτης, διότι θεωρουμένης τῆς ἀνασταλείσης ποινῆς ἐν προκειμένῳ, ὡς ἐκτεθείσης, κατὰ νόμιμον τεκμήριον (*praesumptio juris*) ἀπαξάπαντα τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα τῆς ὑποτροπῆς, σοντρέχουσιν. Κατὰ τὴν ἐναντίαν προϋπόθεσιν, δηλονότι, καθ' ἣν ὁ τυχὼν ἀναστολῆς τῆς ποινῆς κατάδικος ἤθελεν ὑποπέσῃ, διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τῆς δοκιμασίας, εἰς νέαν ἀξιόποιον ὁμοειδῆ πράξιν, συμβήσεται τοῦναντίον, ἡ δὲ ἀνασταλείσα ποινὴ καὶ ποινὴ τῆς νέας πράξεως ἐκτελεσθήσονται ἐριστικῶς (*cumulatio poenarum*) (*tot dententiae tot poenae*) διότι ἐν τῷ ν. Νόμῳ ὑπάρχει εἰδικὴ διάταξις περὶ τιμωρίας τῆς ὑποτροπῆς, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 111 Π. Ν. «οἱ ὅροι τῶν ἀριθ. 109 καὶ 111 δὲν ἐφαρμόζονται εἰς ὅλως τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ὁ νόμος τιμωρεῖ μὲ ἰδιαιτέραν ποινὴν τὴν συρροὴν ἢ ὑποτροπήν». Ἄρα, κατὰ τὴν τελευταίαν τῶν ἄνω περιπτώσεων, ὁ καθ' ὑποτροπὴν καταδικαζόμενος ἐπὶ νέα ὁμοειδεῖ ἀξιοποίνῳ πράξει διαπραχθείσῃ κατὰ τὸν χρόνον τῆς δοκιμασίας, δέον νὰ τιμωρηθῇ αὐστηρότερον τοῦ ὑποπεσόντος εἰς νέαν τοιαύτην μετὰ πάροδον τοῦ ἐν λόγῳ χρόνου, ἅτε τοῦ χρονικοῦ διαστήματος μεταξὺ τῆς προλαβούσης τιμωρίας καὶ τῆς ἐπιτροπῆς τυγχάνοντος βραχυτέρου ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν πρῶτον.

2) Ὅτι τὸ Δικαστήριον, ἐπιβέλλον τὴν ἐπὶ τῇ νεωτέρᾳ ὁμοειδεῖ πράξει ποινὴν, δεόν νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει καὶ ἐφαρμοσῇ τοὺς περὶ ὑποτροπῆς κανόνας τοῦ Δικαίου (ἀριθ. 111 Π.Ν.) εἰς τρόπον ὥστε ἡ νέα ποινὴ, ἐπιταθεῖσα λόγῳ τῆς ὑποτροπῆς καὶ ἡ παλαιὰ ποινὴ, νὰ ἐκτελεσθῶσι ἀθροιστικῶς, ἄνευ συγχωνεύσεως τινός, σαφῶς συνάγεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν προμνησθέντων ἀριθ. τοῦ Π.Ν. καὶ τοῦ ἀριθ. 3 τοῦ ν. Νόμου 3) Ὅτι ἡ διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τῆς δοκιμασίας, διαπραχθεῖσα νέα ἀξιόποινος πράξις, ἀδιαφόρως τοῦ ἂν μετὰ τὴν ἐκπνευσιν τούτου ἢ πρότερον ἐκδικάζεται, συναπάγεται τὴν ἀθροιστικὴν ἐκτέλεσιν ἀμφοτέρων τῶν ποινῶν, διότι ὁ Νομοθέτης ἐν πλήρει διατελῶν ἐπιγνώσει τῶν ἐν Γαλλίᾳ, ὡς ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ ἀριθ. 1882 καὶ 3 τοῦ προμνησθέντος Νόμου, διχογνωμιῶν (περὶ ὧν μέτιθι Garraud u. s. σελ. 504) ἠξίωσε σαφῶς καὶ ἀπαραιτήτως, ὅπως Θεωρηθῇ ἡ ἀνασταλεῖσα ποινὴ ὡς ἐκτιθεῖσα, νὰ μὴ ὑποπέσῃ καταδικασθεῖς κατὰ τὸν χρόνον τῆς δοκιμασίας, εἰς νέαν ἀξιόποινον πράξιν, ἀπεφήνατο δὲ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ὅτι ἡ ἀνασταλεῖσα ποινὴ καὶ ἡ ποινὴ τῆς νέας πράξεως ἐκτελοῦνται ὀριστικῶς, ἄρα ὅσαι δὴποτε ὁμοειδεῖς κατάδικαι, συνεπείᾳ προγενεστέρων τῆς ἀναστολῆς πράξεων, ἐπιβληθεῖσαι διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τῆς δοκιμασίας, οὐδεμίαν δύνανται νὰ ἀσκήσωσιν ἐπιρροήν, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς θεωρήσεως τῆς ἀνασταλείσης ποινῆς ὡς ἐκτιθείσης· ὅμως οἵαδήποτε τούτων, ἐπιβληθεῖσα, πρὶν ἢ τεθῇ ὑπὸ κρίσιν τὸ ζήτημα τῆς ἀναστολῆς, ἔστω καὶ μὴ ἐκτιθεῖσα, ληφθήσεται ὑπ' ὄψει παρὰ τοῦ Δικαστηρίου, ὡς λόγος ἀπαραδέκτου ταύτης, διότι ἡ ἐν ἀριθ. 2 τοῦ ν. Νόμου ἔκφρασις «ἂν ὁ καταδικασθεῖς οὐδεμίαν πρότερον ὑπέστη ἄλλην καταδίκην» σημαίνει, ἀπλῶς ἐπιβολὴν

προηγούμενης ποινῆς Δικαστικῇ ἀποφάσει, οὐδαμῶς δὲ προσαπαιτεῖται καὶ ἡ ἔκτισις τῆς τοιαύτης ποινῆς ὡς ἐπὶ ὑποτροπῆς. Ὁ Γαλλικὸς Νόμος εἶναι σαφέστερος χρώμενος τῇ ἐκφράσει *delinquant primaire*. Ἐν τούτοις, ὡς παρετηρήσαμεν ἤδη, ἂν διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τῆς δοκιμασίας παρεγράφη κατὰ τὸ ἄρθ. 539, Ποιν. Δικονομίας ἢ ἐπὶ Πταισματικῇ παραβάσει ποινὴ, μετὰ τοῦτο δὲ ὁ καταδικασθεὶς ὑποπέσῃ εἰς νέαν ἀξιόποινον πράξιν, ἀδύνατος νόμῳ εἶναι ἡ ἐκτέλεσις τῆς παραγεγραμμένης ἤδη ποινῆς, ἐπὶ τῇ νέᾳ πράξει· ἐπομένως εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τὰ Δικαστήρια πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ἐν λόγῳ ἀτόπου, ἔδει νὰ μὴ ἐπιτρέπωσι ἀναστολὴν τῆς ποινῆς ὑπερπέραν τοῦ ἐνιαυτοῦ· ἀλλὰ τὴν οἰκονομίαν ταύτην κατέστησεν ἀδύνατον ὁ Νομοθέτης, περιορίσας εἰς τριετίαν τὸ κατώτερον ὅριον χρόνου τῆς ἀναστολῆς.

Παρατηρητέον (*de lege ferenda*) ὅτι κατ' ἄλλα συστήματα (Ἀγγλικόν, Βωστονιακόν, Ἑλβετικόν, Αὐστριακόν, καὶ τὸ θεωρούμενον ὡς τὸ τελειότατον πάντων τῆς Μασσαχουσέτης) οἱ τυχόντες τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀναστολῆς, ἐκπίπτουσι τούτου καὶ ὅσάκις διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τῆς δοκιμασίας, ἤθελον ὑποπέσῃ εἰς πράξεις μὴ ἀποτελούσας κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Ποιν. Νόμου ἀδικήματα, ἀλλ' ἀντικείμενα ἀπλῶς εἰς τὸν σῶφρονα καὶ κόσμιον βίον (λ. χ. ἐμμονὴ εἰς ἀναστροφὴν μετὰ προσώπου ὑπόπτου διαγωγῆς, παρὰ τὰς ἐναντίας προτροπὰς, ροπὴ εἰς ἐλλαττώματα, ἀλυτεία, παραμέλησις τῶν Οἰκογενειακῶν καθηκόντων).

Παρ' ἡμῖν, ἐλλείπει τῶν καταλλήλων ὑπαλλήλων πρὸς ἐπιτήρησιν (*probation officier*) καὶ τῆς περὶ ἐκπληρώσεως καθηκόντων τιμητῶν, κρούσης (*censores*) ἀντιλήψεως, παρόμοιαι τολμηραὶ σκέψεις ἐκ προκαταβολῆς καὶ κατ'

ἀρχὴν ἀποκλείονται.

Περὶ τοῦ χρονικοῦ σημείου, ἀφ' οὗ ἄρχεται ὁ χρόνος τῆς ἀναστολῆς, οὐδὲν ὀρίζει ὁ ν. Νόμος, ἄραγε ἄρξεται αὕτη, ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἐπιτρεψάσης τὴν ἀναστολὴν ἀποφάσεως ἢ ἀπὸ τῆς ἐκτελεστότητος ταύτης;

Τὸ δεύτερον φρονοῦμεν ἀδιστάκτως· διότι ἤθελεν εἰσθαι ἀνακόλουθον νὰ ἀναγάγωμεν τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως εἰς χρόνον, καθ' ὃν αὕτη ἀδύνατος νόμῳ ἦν. Οὐχ' ἦττον ὑπεστηρίχθη καὶ ἡ γνώμη, προκειμένου περὶ κατ' ἐρήμην καταδικαστικῶν, ἀποφάσεων ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἀναστολῆς, ὅτι ὁ χρόνος αὐτῆς δεόν νὰ ἄρχηται ἀπὸ τῆς νομίμου κοινοποιήσεως τούτων τῷ καταδικασθέντι, διότι, ἀνεξαρτήτως τοῦ πρὸς ἀνακοπὴν δικαιώματος, ὁ ὅρος ἀναστολῆς χρησιμεύσει ὡς χαλινὸς, παρότρυνσις, καὶ ἀπειλή, πρὸς μὴ διάπραξιν ἐτέρας ἀξιοποίνου πράξεως, διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας ἐν ταῖς τούτῳ τῷ λόγῳ ὀριζομέναις κατὰ τὸν Νόμον ἐπιζημίαις συνεπείαις. Ταύτην ἀπεδέξατο καὶ ὁ Νορβηγικὸς Νόμος (2 Μαΐου 1894) ἀποφηνάμενος ὅτι ἡ περίοδος τῆς δοκιμασίας ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ἐν γένει.

Ἀντιθέτως, ὁ Γαλλικὸς καὶ ὁ Ἰταλικὸς Νόμος, ἀποδέχονται, ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἀναστολῆς ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἀπαγγελίας τῆς ἀποφάσεως· οὕτως δὲ σοβεῖται καὶ τὸ ἄτοπον τῆς μὴ ἐφαρμογῆς τῶν ἐκ τῆς διαπράξεως νέου ἀδικήματος, κατὰ τὸν πρὸς ἐκτελεστότητα τῶν ἀποφάσεων νόμῳ τεταγμένον χρόνον, ἀπαπειλουμένων ἐπιβλαβῶν τῷ κατηγορουμένῳ συνεπειῶν. (ἄρθρον 3 τοῦ ν. Νόμου.

Ἐκδοθειςῶν πλειόνων ἀποφάσεων, συνεπεία ἀσκήσεως ἐνδίκων μέσων, ἀνακοπῆς, ἐφέσεως ἀναιρέσεως, ἀπὸ τινος

χρονικοῦ σημείου λογισθήσεται ἀρξάμενος ὁ χρόνος τῆς ἀναστολῆς ;

Ἐάν ἡ τελευταία τούτων παρέχεται τὴν ἀναστολήν, ἄρξεται ὁ χρόνος οὗτος ἀπὸ ταύτης· διότι ἡ ἀναγωγή εἰς προγενεστέραν ἐποχὴν θὰ συνεπήγετο τὴν ἑναρξιν ἀναστολῆς οὕτω χορηγηθείσης. Ἐάν πᾶσαι, ἐπέτρεψαν τὴν ἀναστολήν, ἄρξεται αὕτη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς πρώτης τούτων· τὸ ἴδιον δὲ συμβήσεται, καὶ ἂν ἡ πρώτη καὶ τελευταία ἐπέτρεψεν τὴν ἀναστολήν, ἀπέκρουσαν δὲ ταύτην αἱ ἐν τῷ μεταξύ τούτων παρεμπεσοῦσι, διότι ἡ τελευταία ἐπικυροῖ κατ' οὐσίαν τὴν πρώτην καὶ οὐδὲν πλέον τούτων πράττει.

Τὸ ζήτημα, ἂν, κατὰ τῆς ἀποφηνάμενης ὑπὲρ ἢ κατὰ τῆς ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς ἀποφάσεως τοῦ Πταισματοδικείου, ἐπιτρέπεται ἔφεσις, φρονοῦμεν κατ' ἀρχὴν, ὅτι δέον νὰ λυθῇ καταφατικῶς, διότι αἱ συνοδὰ τὸ ἄρθ. 1 ν. Νόμου καθοριζόμεναι περιπτώσεις τῆς ἀναστολῆς, εἶναι ἐφέσιμοι κατὰ τὸ ἄρθ. 353 τῆς Ποιν. Δικ. καὶ διότι ἐκ τῆς περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου σιωπῆς τοῦ ν. Νόμου, δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὁ ἀποκλεισμός τοῦ ἐνδίκου τούτου μέσου. Ἐπίσης φρονοῦμεν, ὅτι ἐκκληθείσης τῆς καταδικαστικῆς τοῦ Πταισματοδικείου ἀποφάσεως, δύναται τὸ Δικαστήριον τοῦ δευτέρου βαθμοῦ διορθούμενον τὴν παραλιποῦσαν νὰ ἀποφανθῇ περὶ ἀναστολῆς ἢ ἀπορριψαν ταύτην ἀπόφασιν, καταδικάζον τὸν κατηγορούμενον, νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτεπαγγέλτως (ex officio) τὸν περὶ ἀναστολῆς τῆς ποινῆς θεσμόν, ἄνευ αἰτήσεως σχετικῆς τοῦ ἐφεσείοντος καὶ ἄκοντος τούτου ἔτι, μὴ ἀποδεχόμενοι ὡς ὀρθὴν τὴν ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ ἐναντίαν γνώμην τοῦ Berenger «ὅτι συντρεχουσῶν εἰδικῶν περιπτώσεων ἕνεκα τῶν ὁποίων εἶναι ἐφικτὴ ταχεῖα ἀποκατά-

στασις, δικαιούται ὁ κατηγορούμενος νὰ ἀποκρούσῃ τὴν ἀναστολὴν καὶ αἰτήσῃται τὴν ἔκτισιν τῆς ποινῆς, ὅπως συντάμῃ τὴν σχετικὴν πρὸς ἀποκατάστασιν διορίαν» ἥτις καὶ ἐν Γαλλίᾳ παρὰ τὴν αὐθεντίαν τῆς γνώμης ταύτης ἀπεκρούσθη, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ θεσμὸς περὶ ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς, εἶναι δημοσίας τάξεως, ἡ δὲ ἐφαρμογὴ τούτου οὐδόλως δύναται νὰ ἐξαρτηθῇ ἐκ τῆς βουλήσεως τοῦ κατηγορουμένου, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ ἐγένετο δεκτόν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὰ Δικαστήρια εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τῶν ὁποίων ἀνέβηκεν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ θεσμοῦ ὁ Νόμος, παρέχονται περὶ τῆς ἀκριβοδικαίας ἐφαρμογῆς τούτου προφανῶς μείζονας ἐγγύας, τῆς σχετικῆς παντὸς ἐνδιαφερομένου κρίσεως, ἐπομένως κατὰ τεκμήριον, οἷαδήποτε τοιαύτη, ἀντιτιθεμένη τῇ Δικαστικῇ, πεπλανημένη ὑποτίθεται· πρὸς ἐπίρρωσιν δὲ τοῦ τηλικούτου τεκμηρίου, ἐδέχθησαν καὶ αὐτοτελῇ ἔφεςιν κατὰ τῆς ὑπὲρ ἢ κατὰ τῆς περὶ ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς διατάξεως τῆς ἀποφάσεως, ὅλως ἀνεξάρτητον τῆς καταψηφίζομένης ποινῆς, τυχὸν μὴ ἐφεσίμου, ἀπαρνούμενοι τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ κανόνος *successorium sequitur principali* ὡς ἄτοπον ἐν προκειμένῳ.

Ἡ περίπτωσις αὕτη παρ' ἡμῖν ἀδύνατος νόμῳ εἶναι, διότι ἡ ἐν ἄρθρ. 1 τοῦ ν. Νόμου ἐπιδεκτικαὶ ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως, καθοριζομένη ποινὴ κρατήσεως ὑπόκειται εἰς ἔφεςιν συνοδῶν τῷ ἄρθρ. 353 τῆς ἐν ἰσχύει Ποιν. Δικ. Τοῦναντίον συχνότατα θέλει ἀναφυῇ ἐν τῇ πρακτικῇ τὸ ζήτημα τοῦ παραδεκτοῦ τῆς ἐφέσεως, ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τῆς ἀναστολῆς ἢ μὴ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς, καίπερ μὴ συνεκκαλουμένης καὶ ὡς πρὸς τὴν κυρίαν ποινὴν (Κρατήσεως) τῆς ἀποφάσεως, ὅπερ φρονοῦμεν, ὅτι δέον νὰ λυθῇ καταφατικῶς, διότι ἡ ἐνδεχομένη κατὰ τοῦ

παραδεκτοῦ ταύτης ἀντίρρησης, ἐκ τῆς ἀποδοχῆς τῆς ποινῆς. ἤθελεν εἶσθαι ἄτοπος προκειμένου περὶ παραπόνου ἔχοντος ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν τὴν ὑπαρξιν νομίμως καταψηφισθείσης ποινῆς, ἢ βασιμότης ἢ τὸ ἀνυπόστατον τοῦ ὑποίου πολλάκις ἥρτηται ἐκ στοιχείων ὅλως ἑτερογενῶν, τῶν ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη ἡ περὶ ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου κρίσις καὶ διότι ἡ σιωπὴ τοῦ ἡμετέρου Νόμου περὶ τοῦ διαδικαστικοῦ τούτου ζητήματος τῆς ἐφέσεως κατὰ τῶν σχιτικῶν ἀποφάσεων, δέον νὰ ἐρμηνευθῇ ὡς ἀπεριόριστος ἐπίτρεψις τῆς ἐφέσεως, τυγχανούσης ἐγγυήσεως ἐκ τῶν στοιχειωδествάτων. Οὕτω καὶ ἐν Ἰαλία κατὰ τὴν ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ συζήτησιν τοῦ νόμου «Ronchetli» παρ' ὅλων τῶν ἀγορευσάντων ρητόρων τὸ δικαίωμα ἐφέσεως ὡς «la piu elementare garanzia» ἀνεγνωρίσθη. Ὁ δὲ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς τῇ 31 Μαΐου 1904 διεκήρυξε, ὅτι δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ ἀμφιβολία εὐλογος, περὶ τοῦ ὅτι τὸ δικαίωμα ἐφέσεως ἀνήκει τῷ κατηγορουμένῳ καὶ τῷ Εἰσαγγελεῖ, καὶ τοῦ λόγου τούτου ἕνεκα ὁ νόμος οὐδὲν διέλαβε περὶ αὐτοῦ.

Ἐτέρα σοβαρώτερα ἀντίρρησης κατὰ τῆς λύσεως ταύτης, δύναται νὰ ἀντιταχθῇ ἐκ τῆς διατυπώσεως τοῦ νόμου ἐν ἄρθ. 1 «τὰ Δικαστήρια καταδικάζοντα» ἐξ ἧς καταφαίνεται ἡ βούλησις τοῦ Νομοθέτου ὅπως διατελῶσι ταῦτα ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τοῦ πραγματικοῦ τῆς ὑποθέσεως κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου, ἥτις προϋπόθεσις ἐλλείπει καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς τὸ ἐφετεῖον κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἀξιώματος tantum devolutum quantum appellatum, εἴτε ἐξ οἴουδήποτε ἑτέρου λόγου, καθιστῶντος ἀπαράδεκτον τὴν ἔφεσιν ὡς πρὸς τὴν κυρίαν καταδίκην, ἀδυνατεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἐκτίμησιν τῆς ὑποθέσεως ἐν γένει, Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως δὲ ταύτης καὶ τὸ Ἀκυρωτικὸν

τῆς Ἰταλίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. τῆς 22 Ἰουλίου 1904 I. 18) ἀνείλε ὑπὲρ τοῦ νόμου τὴν ἀπὸ 9 Αὐγούστου 1904 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀγκώνης παραδεξαμένου τὴν σχετικὴν πρότασιν τοῦ Εἰσαγγελέως ἔχουσιν οὕτω.

«Ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἀπὸ 26 Ἰουνίου 1904 (Περὶ τῆς ὑπὸ ὄρον καταδίκης) Νόμον τὸ ἀρθ. 1 τοῦ ὁποίου διαλαμβάνει τὴν ἐκφράσιν *nel pronunciare sentenze di con dannar il giudice puo ordinare*» ταυτόσημον πρὸς τὴν τοῦ ἡμετέρου. (Τὰ Δικαστήρια καταδικάζοντα, δύνανται,) ἡ ἀναστολὴ τῆς ἐκτελέσεως τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως εἶναι εὐεργέτημα αἰτούμενον παρὰ τοῦ Δικαστοῦ τῆς οὐσίας, ὅστις κατὰ τὰς πρὸς καταδίκην τεινούσας περιπτώσεις, ἐκτιμωμένης τῆς ὅλης ὑποθέσεως καθὼς καὶ τῆς ἐξ ὑποκειμένου ὑποστάσεως τοῦ καταδικαζομένου, ἀποφαίνεται ὑπὲρ τῆς παραδοχῆς ἢ μὴ αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἐλλείψει σχετικοῦ παραπόνου τοῦ ἐφεσειόντος, τὸ ἐφετεῖον δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ, ὡς καὶ δὲν εἰσῆλθεν, εἰς τὴν οὐσιαστικὴν ἐκτίμησιν τῆς ὑποθέσεως, ὥφειλε δὲ νὰ ἀπόσχῃ τῆς ἀπονομῆς τοῦ εὐεργετήματος, ὅπερ παρέχεται ὁ Νόμος τῇ Δικαστικῇ ἐξουσίᾳ, ὡς ἂν συντρέχωσι περιπτώσεις ὑπαγορεύουσαι τὴν ἐφαρμογὴν τούτου, τὰς ὁποίας τὸ Ἐφετεῖον δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκτιμήσῃ καὶ σταθμίσῃ, ἄρα τοῦναντίον προᾶξαν, ἐν προκειμένῳ, κατέστησε ἀκυρωτέαν ὑπὲρ τοῦ νόμου τὴν ἀπόφασίν του κλπ.»

Ἄλλ' ὡς παρὰ δοκίμων νομικῶν ἐν Ἰταλίᾳ παρετηρήθη ἀληθῶς ὁ κατ' ἐφесιν Δικαστὴς ὡς ἐκ τοῦ τύποις ἀπαραδέκτου (*fuori regola*) τῆς ἐφέσεως, ὀφείλει νὰ διατάξῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβάθμου Δικαστηρίου καὶ ὁ καταδικασθεὶς ἔστω καὶ ὑποτιθέμενος ἀθῶος, δὲν δικαιούται νὰ κηρυχθῇ τοιοῦτος, διότι τὸ γράμμα τοῦ νόμου ἀπαγορεύει τῷ Δικαστῇ

νὰ εἰσέλθῃ εἰς νέαν οὐσιαστικὴν ἐκτίμησιν τῆς ὑποθέσεως καὶ τοῦτο εἶναι ἀνεπίδεκτον ἀντιρρήσεως.

Πλὴν ἄλλως ὅμως, δὲν συνέπεται ἐκ τούτων, ὅτι ἀπαγορεύεται αὐτῷ καὶ νὰ χορηγήσῃ καὶ τὸ εὐεργέτημα τῆς ἀναστολῆς, ἀφ' οὗ τοῦτο δὲν ἤρτηται ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς οὐσιαστικῆς ἐκτιμήσεως τῆς ὑποθέσεως, οὔτε ἐξ ὠρισμένων νόμων προὑποθέσεων, ἀλλὰ πάννυ δεδικαιολογημένως δύναται νὰ στηριχθῇ ἐπὶ παρατηρήσεων ψυχολογικῶν, φιλοσοφικῶν, οἰκονομικῶν, κοινωνικῶν ἢ καθαρῶς ἐπιστημονικῶν, σχετιζομένων πρὸς τὸ ἐν ἐφαρμογῇ σωφρονηστικὸν σύστημα, αἵτινες δύνανται νὰ προκύψωσι ὅλως ἀνεξαρτήτως τῆς οὐσιαστικῆς ἐκτιμήσεως τῆς ὑποθέσεως.

Ὑπεστηρίχθη ἐπίσης παρὰ τῶν ἰδίων ὅτι ἐκ τῆς ἀπολύτου σιωπῆς τοῦ Νόμου περὶ τοῦ ἐκκλητοῦ ἢ μὴ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τῆς ἀναστολῆς, δὲν πρέπει νὰ συναχθῇ, ὅτι ἐννόησεν ὁ Νομοθέτης νὰ κανονίσῃ τὰ περὶ τούτου κατὰ τὸ τέως ἐν ἰσχύει Δικονομικὸν καθεστῶς, διὰ τὸν λόγον ὅτι τοῦτο διακανονίζει τὰ τῆς διαδικασίας, τῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ π. Νόμου καταψηφιζομένων ποινῶν, αἵτινες ὅλως διάφοροι εἶνε, τῶν ἐφ' ὧν θεμελιούται ὁ ὅλως καινοφανὴς θεσμὸς, τὸ δὲ κενὸν τοῦτο τοῦ Νόμου, καίπερ οὐσιώδες, ὀφείλεται εἰς τὴν ἀπαντῶσαν, ἐφ' ὅλων τῶν εἰσαγόντων ἀποτόμους καινοτομίας Νόμων, παράλειψιν τῶν Νομοθετῶν, ὅπως συγκλώσῃσι ταύτας πρὸς τὰ τέως κρατοῦντα, ἥτις εἰδικῶς παρ' ἡμῖν ὀφείλεται καὶ εἰς τὴν ἔλλειψιν ἐπαρκοῦς χρόνου πρὸς εὐρεῖαν μελέτην τοσοῦτου καὶ τηλικούτου νομοθετικοῦ ὕλικου, οἷον τὸ ἐνώπιον τῆς διπλῆς ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς ὑποβληθὲν παρὰ τοῦ ἤδη ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργοῦ κ. Ν. Δημητρακοπούλου καὶ ἐν βρα-

ῥυτάτω χρόνῳ ψηφισθέν.

“Ενεκα τῶν προεκτεθέντων λόγων, φρονοῦμεν, ὅτι καὶ παρ’ ἡμῖν ἐπιτρέπεται ἀπόλυτον εἰς τὰ διάδικα μέρη τὸ ἔνδικον τῆς ἐφέσεως μέσον κατὰ τῶν Πταισματικῶν ἀποφάσεων, ἀποφαινομένων εἴτε παραλειπουσῶν νὰ ἀποφανθῶσι ex officio ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀναστολῆς ἢ μὴ τῆς καταψηφισομένης παρ’ αὐτῶν ποινῆς κρατήσεως. καθὼς καὶ

“Ὅτι ἐπιτρέπεται καὶ αὐτοτελῆς ἔφεσις, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ συνεκκληθῇ καὶ ἡ κυρία ποινὴ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἀναστολῆς, ἢ μὴ τῆς ἐκτελέσεως τῆς καταψηφισθείσης ποινῆς, τῆς ὁποίας ἡ ἐκτέλεσις, λόγῳ τοῦ ἀνασταλτικοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐφέσεως, ἀναστέλλεται. Οὕτε ἀντιτίθεται εἰς τὴν λύσιν ταύτην, τὸ ἀντλούμενον ἐκ τοῦ ἀρθ. 2 τοῦ ν. Νόμου ἐπιχείρημα, ὅτι ἐν τοιαύτῃ προϋποθέσει τὸ Δικαστήριον τοῦ δευτέρου βαθμοῦ, μὴ δυνάμενον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἔρευναν τῶν περιπτώσεων ὑφ’ ἃς ἐτελέσθη ἡ πρῶξις, στερεῖται οὐσιωδεστάτου στοιχείου, ὅπως μορφώσῃ τὴν περὶ ἀναστολῆς ἢ μὴ τῆς ποινῆς κρίσιν του, διότι καὶ ἐκλαμβάνον τὰς τοιαύτας περιστάσεις, ὡς τὰς ἀποδέχεται ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, δύναται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τούτων πρὸς τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸν ἐν γένει βίον τοῦ καταδικασθέντος, νὰ μορφώσῃ τὴν περὶ ἀναστολῆς ἢ μὴ τῆς ποινῆς κρίσιν του, ὡς ἐπίσης δὲν ἀντιτίθεται εἰς ταύτην τὸ δικονομικὸν ἀξίωμα *accessorium sequitur principale* διότι τὸ ζήτημα τῆς ποινῆς δὲν εἶναι παρεπόμενον ταύτης, ἀλλ’ ὅλως ἀνεξάρτητον. καὶ τέλος

“Ὅτι τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς ψηφισάσης τὴν κυρίαν ποινὴν ἀποφάσεως, λόγῳ ἐκπροθέσμου, καθίστησι ταύτην ἐπίσης ἀπαράδεκτον καὶ ὡς πρὸς τὸ ζή-

τήμα τῆς ἀναστολῆς διότι, προκειμένου περὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀποτελουμένης ἐκ δύο στοιχείων, δηλονότι τῆς καταδίκης καὶ τῆς ἀναστολῆς ταύτης καὶ ἀρχομένης κατὰ τὸ ἄρθρ. 353 τῆς Ποιν. Δικ. τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας ὡς πρὸς τὸν κατηγορούμενον καὶ τὴν Εἰσαγγελικὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως, τῶν κατ' ἀντιωλλίαν ἀποφάσεων, ὅσας ἐδημοσιεύθησαν αὗται κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίασιν, ἀδιαφόρως τοῦ ἂν τυχὸν ἀπεχώρησε κατὰ ταύτην ὁ κατηγορούμενος, πρὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς κατ' ἐρήμην πρὸς αὐτόν, ἀδύνατον νὰ καταστῇ τελεσίδικος ἢ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοβάθμου Δικαστηρίου, μόνον ὡς πρὸς τὸ ἕτερον τῶν κεφαλαίων τούτων καὶ διότι ἢ ἀποδοχὴ τῆς γνώμης, ὅτι δὲν ὑπόκειται εἰς προθεσμίαν ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τῆς ἀναστολῆς ἢ μὴ ἢ ἀπόφασις, ἐπιστηριζομένη ἐκ τοῦ λόγου ὅτι σιωπᾷ περὶ τούτου ὁ ν. Νόμος, θὰ συνεπήγετο τὸ ἄτοπον, νὰ μὴ καθίσταται ἐκτελεστὴ ἢ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐφ' ὅσον δὲν ἀπεφάνθησαν τὰ Δικαστήρια ρητῶς καὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀναστολῆς τῆς ἐκτελέσεως τῆς καταγιγνωσκόμενης ποινῆς, τοῦθ' ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὰς περὶ ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων ἢ τῶν ποινῶν ρητὰς διατάξεις τῆς Ποιν. Δικ. καὶ τοῦ Ποιν. Νόμου· ἐν ᾧ ἀφ' ἑτέρου, ὡς ἀριδῆλως ἐξ αὐτῶν τούτων συνάγεται, δὲν ἐπεβλήθη εἰς τὰ Δικαστήρια ρητῶς τοιαύτη ὑποχρέωσις, ἀλλ' ἀφέθη εἰς τὴν διακριτικὴν αὐτῶν ἐξουσίαν ἢ ἐφαρμογὴ ἢ μὴ τοῦ θεσμοῦ καὶ ἐπομένως ἐν σιωπῇ ὑποτίθενται ἀποκρούσαντα τὴν ἐφαρμογὴν τούτου κατὰ τὰς ἀπὸ τὴν κρίσιν των ὑποβληθείσας περιπτώσεις.

Μεταξὺ τῶν κατὰ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας ποινῶν καταλέγεται κατὰ τὰς ἐν ἄρθρ. 33—37 τοῦ ἡμετέρου Ποιν. Νόμου τεθειμένας ἀρχάς, καὶ ἡ Ἀστυνομικὴ ἐπι-

τήρησις, ὡς περιορίζουσα τὴν ἐλευθερίαν τῆς κινήσεως τοῦ προσώπου.

Καὶ ἐν γένει μὲν ὁρίζεται ὡς ἐπακόλουθος τῆς εἰς ἑτέραν ποινὴν καταδίκης, ποινὴ, ἐξαιρετικῶς δὲ καὶ δὴ εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἀρθρ. 51, 115, 130, 131 Π. Ν. ἐπιβάλλεται ὡς αὐτοτελὴς τοιαύτη. Σημειωτέον ὅτι ἡ Ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησις, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη ἀνικανότης μόνον ὅσάκις ἐπιβάλλεται παρὰ τῶν ὀργάνων τῆς Δικαιοσύνης εἶναι ποινὴ, ἐπομένως διατρέινεται, πασῶν τῶν νομίμων σενεπειῶν τῆς καταδίκης καὶ τῶν ἐκ ταύτης ἀμέσως ἀπορρεουσῶν μὴ καταγιγνωσκομένων ὅμως Δικαστικῇ ἀποφάσει (μέτ.θ. Liszt 1, § 59 II, 4).

Εἰδικώτερον χωρεῖ αὐτοδικαίως, ἐπὶ τῶν εἰς ἐγκληματικὴν ποινὴν καταδικασθέντων, ὡς ἄμεσον τῆς ποινῆς ἐπακολούθημα, ἐπὶ δὲ τῶν καταδικασθέντων ἐπὶ πλημμελήματι ἢ πταίσματι ἐπιβάλλεται ἢ ὅταν ρητῶς ἐπιτάσσει τοῦτο ὁ Ποιν. Νόμος, ὡς ἐν τοῖς ἀρθρ. 180, 187, 188, 220, 272, 282, 315, 325, 415, 557, 658, 660, 661, 662, 665, 668, 690, (ἢ ἕτερος εἰδικὸς Νόμος λ.χ. ὁ περὶ λαθρεμπορίας ΒΨΕ' ἀπὸ 30 Μαρτίου 1900, ὁ περὶ ζωοκλοπῆς, κλπ.) ἢ ὅταν οἱ κατηγορούμενοι, εἰσὶ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν διαγωγὴν, ἐξόχως ἐπικίνδυνοι εἰς τὴν κοινὴν ἡσφάλειαν καὶ εἰς τὰ ἥθη, ἐπομένως ὑποπτοὶ ὑποτροπῆς, εἰς νέας ἀξιοποίνους πράξεις, ἀπὸ τῆς διαπράξεως τῶν ὁποίων σκοπεῖ νὰ ἀποτρέψῃ τούτους ἡ Ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησις.

Κατὰ ταῦτα ἡ ἐν ἀρθρ. 4 ἐδ. β' καὶ γ' διάταξις τοῦ ν. Νόμου περὶ τῶν ἐπιπροσθέτων στερήσεων δικαιωμάτων καὶ ἀνικανοτήτων, ἃς ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ Νόμου ὠρισμέναις περιπτώσεσιν συνεπάγεται ἡ καταδίκη, καθ' ἣν περίπτωσιν ἤθελε διαταχθῇ ἡ ἀναστολὴ τῆς ποινῆς, δὲν

δύναται κατ' ὀρθὴν ἐφαρμογὴν τῶν κειμένων Νόμων νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὸ παρ' ἡμῖν Νομοθετικὸν καθεστὼς περὶ τῆς Ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως, παρὰ μόνον ὅσάκις αὕτη ἤθελεν ἐπιβληθῇ δυνάμει ρητῆς ἐπιταγῆς τοῦ Νόμου ὡς ἐπακόλουθως ποινὴ τῆς φυλακίσεως, μὴ ὑπερβαινούσης τοὺς τρεῖς μῆνας ἢ τῆς κρατήσεως. καὶ τοῦτο.

Διότι πᾶσα σκέψις περὶ ἀναστολῆς ταύτης ἀποκρούεται ἐκ τῆς σαφοῦς καὶ ρητῆς διατάξεως τοῦ ν. Νόμου. «Τὰ Δικαστήρια καταδικάζοντα εἰς κράτησιν ἢ φυλάκισιν μὴ ὑπερκαίνουσιν τοὺς τρεῖς μῆνας.....» ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἐπιβάλλεται ὡς αὐτοτελὴς ποινὴ, ἢ ὡς ἐπακόλουθος συνέπεια ποινῆς ἐγκληματικῆς εἴτε ἐπανορθωτικῆς ὑπερβαινούσης τὴν τρίμηνον φυλάκισιν ὡς ἐπίσης καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν ἐπιβάλλεται αὕτη κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 34 Ποιν. Νόμου, ὡς καὶ τῶν ἄρθρων 2 τοῦ ν. Νόμου σαφῶν διατάξεων, ἀπαγορευουσῶν τὴν ἀπονομὴν τοῦ εὐεργετήματος, ἂν ἐκ τῆς ἐρεῦνης τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἐν γένει βίου τοῦ καταδικασθέντος πεισθῇ ὅτι οὗτος εἶναι ἄξιος τούτου, αἵτινες προϋποθέσεις καταφανῶς ἐλλείπουσι ἐπὶ ἐνόχων πλημμελημάτων καὶ πταισμάτων, οἵτινες κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν διαγωγὴν εἰσὶν κατ' ἐξοχὴν ἐπικίνδυνοι εἰς τὴν κοινὴν ἀσφάλειαν καὶ τὰ ἥθη.

Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψει, ὅτι ὅσάκις ὁ Νομοθέτης δι' εἰδικῶν Νόμων, ἐπέταξεν ρητῶς τὴν καταψήφισιν τῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως ὡς ποινῆς ἐπακολούθου, προϋποτίθῃσι συντρέχοντα πάντα τὰ στοιχεῖα, ὅτι οἱ ἐνοχοὶ τῶν ἀξιοποίνων πράξεων, περὶ ὧν εἰδικῶς ἐμερίμνησεν οὗτος, εἰσὶν κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν διαγωγὴν ἐξόχως ἐπικίνδυνοι εἰς τὴν κοινὴν ἀσφαλειαν κατὰ τὰ ἥθη, κατὰ τὴν συνείδησιν τοῦ ἰδίου

Νομοθέτου, συνέπεται ὅτι ἐπὶ τούτων κατ' ἀρχὴν δὲν πρέπει νὰ χορηγῇται τὸ εὐεργέτημα τῆς ἀναστολῆς, αἱ δὲ τυχὸν ἐναντίαι, πλὴν σπάνιαι ἀποφάσεις, αἱ ἐρειδόμεναι εἰς τὸν λόγον ὅτι ὁ ν. Νομοθέτης οὐδένα ἔθετο περιορισμὸν εἰς τὴν περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τοῦ ἐν γένει βίου τοῦ καταδικασθέντος ἐπὶ πλημμελήματι ἢ πταίσματι, συνεπαγομένῳ κατὰ ρητὴν ἐπιταγὴν τοῦ Νόμου καὶ τὴν ἐπακόλουθον ποινὴν τῆς Ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως, κρίσιν τοῦ Δικαστοῦ, φαινομενικῶς μόνον εἰσὶ σύννομοι, οὐσιαστικῶς ὅμως ἀντιτίθενται πρὸς τὴν ἐκπεφρασμένην ἤδη ἐν τοῖς εἰδικοῖς νόμοις συνείδησιν τοῦ Νομοθέτου, ὅτι πρόκειται περὶ ἐξόχως ἐπικινδύνων ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τοῦ ἐν γένει βίου αὐτῶν εἰς τὴν κοινὴν ἀσφάλειαν καὶ τὰ ἥθη κατηγορουμένων, οὐδαμῶς δικαιουμένων εἰς ἀπόλαυσιν τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀναστολῆς.

Οὐχ' ἦττον τί γενήσεται προκειμένου περὶ καταδικασθέντων εἰς ἐπανορθωτικὴν ἢ Πταισματικὴν ποινὴν, ἐπιδεκτικὴν ἀναστολῆς, συγχρόνως δὲ ὑποβληθέντων διὰ τῆς αὐτῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ εἰς Ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, ὑποχρεωτικῶς ἐπιβαλλομένην ἐκ τοῦ Νόμου, καθ' ἣν περὶπτωσιν τὸ Δικαστήριον, ἐν τῇ κυριαρχικῇ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ ἤθελε χορηγήσῃ τούτοις καὶ τὸ εὐεργέτημα τῆς ἀναστολῆς ;

Ἐκτελεσθήσεται ὡς πρὸς τούτους, διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τῆς δοκιμασίας ἢ ἐπακόλουθος ποινὴ τῆς Ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ ν. Νόμου ἢ τοῦναντίον ἀνασταλήσεται καὶ αὕτη ; Τὸ δεύτερον ἐπιστηρίζεται οὐ μόνον ὡς ἐκ τοῦ, ἀποκρουσθέντος ἄνω, λόγου ὅτι «ὡς καταφαίνεται σαφῶς ἐκ τῆς λεκτικῆς καὶ τελεολογικῆς (συστηματικῆς) ἐρμηνείας τοῦ ν. Νόμου ὁ ἡμέτερος Νομοθέτης ἀπεδέξατο τὸ σύστημα τῆς ἀπε-

ριορίστου καὶ ἄνευ ὅρων ἀναστολῆς, καὶ ἡξίωσε ὅπως θεωρηθῇ ἡ ἀνασταλεῖσα ποινὴ ὡς ἐκτιθεῖσα, νὰ μὴ ὑποπέαη ὁ εἰς οὐδεμίαν ἐπιτήρησιν διατελῶν καταδικασθεὶς εἰς νέαν ἀξιόποινον προᾶξιν διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τῆς ἀναστολῆς (ἄρθρ. 3) ἐπομένως κατὰ τὸ ἀκριβοδίκαιον ὁ ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν διαρκούσης τῆς ἀναστολῆς διατελῶν κατηγορούμενος, καίπερ μὴ ὑποπεσῶν εἰς νέαν ἀξιόποινον προᾶξιν, δὲν ὑπέστη τὴν δέουσαν κατὰ νόμον δοκιμασίαν καὶ ὡς πρὸς τοῦτον δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἡ ἀνασταλεῖσα ποινὴ ὡς ἐκτιθεῖσα, ἂν δὲ ἤθελε ὑποτεθῇ τοῦτο ὁρθὸν συνέπεται ὅτι ἀποκλείονται τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀναστολῆς, οἱ συνεπείᾳ καταδίκης ὑποβαλλόμενοι εἰς Ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, ἀφοῦ ὅμως τοιαύτη διάκρισις ὡς ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ ἡμετέρου Νόμου (ἄρθ. 1) δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ἐκ τοῦναντίον δὲ ἐξάγεται, ἐκ τῆς παραλείψεως ταύτης, καίπερ ἐν γνώσει διατελοῦντος τοῦ Νομοθέτου ὅτι παρ' ἄλλαις Νομοθεσίαις λ. χ. τῆς Αὐστριακῆς ὄρθ. 4 καὶ Ἰαπωνικῆς ἄρθ. 4 ἀπαντᾷ αὕτη, ὅτι ἀποκρούεται, ἀπομένει ὡς συμπέρασμα ἡ ἀναστολὴ τῆς Ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως κατὰ τὸν πρόσθεν χρόνον· ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἐναντία ἐκδοχὴ, καθ' ἣν περίπτωσιν ὁ τυχὼν τῆς ἀναστολῆς κατάδικος δὲν ἤθελεν ὑποπέσῃ κατὰ τὸν χρόνον τῆς δοκιμασίας εἰς νέαν ἀξιόποινον προᾶξιν, θὰ συνεπήγετο τὸ ἄτοπον, ὅτι ἡ ἐπακόλουθος αὕτη ποινὴ θὰ ἐξετελεῖτο πρὶν ἢ ἐκτελεσθῇ ἡ κυρία ποινὴ, ἥς ἐπακόλουθος τυγχάνει κατὰ τε τὸν Νόμον καὶ τὴν ἐφαρμόζουσαν αὐτὸν σχετικὴν ἀπόφασιν!! ὅποτε δὲ πράγματι ὁ χρόνος τῆς ἐκτίσεως ταύτης ἐπιστῇ, τότε νὰ μὴ ἐκτελῇται κατὰ τὴν σαφῇ διάταξιν τοῦ ἐδ. β' τοῦ ἄρθ. 4 καθ' ὃ αἱ συνέπειαι αὗται τῆς καταδίκης παύουσιν ἀφ' οὗ χρόνου κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ προηγουμένου

ἄρθρ. ἡ ἀνασταλεῖσα ποινὴ θεωρηθῇ ὡς ἐκτεθεῖσα καὶ τέλος ἐκ τοῦ ὅτι ἡ τῆς Ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως ἐκτέλεσις, ὑποβάλλουσα τὸν διατελοῦντα ὑπὸ ταύτην, εἰς περιορισμοὺς συντελοῦντας εἰς τὴν οἰκονομικὴν δυσπραγίαν, ὡς ἐκ τῆς μειώσεως τῆς πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνης τοῦ κοινοῦ, ἀπαραιτήτου πρὸς εὐρεσιν βιοποριστικοῦ ἐπαγγέλματος ἢ ἔργου, καὶ πρὸς διατήρησιν τοιούτων, παρεμβάλλει σοβαρὰ προσκώματα εἰς τὴν ἐν τῷ σταδίῳ τῆς δοκιμασίας καὶ διὰ ταύτης, ἐπιδιωκομένην παρὰ τοῦ Νομοθέτου, ἠθικὴν τοῦ καταδικαζομένου ἀποκατάστασιν, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς ὁποίας παρέλκουσα ἐθεωρήθη ἡ τὴν βελτίωσιν τούτου σκοποῦσα ἐπίσης ἔκτισις τῆς καταψηφισθείσης αὐτῷ ποινῆς. Πάντως δὲ ὁ Ἕλλην Νομοθέτης δὲν ἤλπισεν ἐπὶ τὴν διὰ χωροφυλάκων ἐπιτυγχανομένην ἠθικὴν ἀποκατάστασιν, διατελῶν ἐν γνώσει ὅτι τὸ μέσον τοῦτο ἐθεωρήθη τελείως ἀπρόσφορον καὶ παρὰ τοῖς κτεκτημένοις τελείως διωργανομένους καὶ ἄριστα λειτουργοῦντας Ἀστυνομικοὺς Ὁργανισμούς! Ἐθνεσι οὕτινος ἀτυχῶς στερεῖται ἡ ἡμετέρα Ἐπικράτεια ἐξ οὗ καὶ ἐρρωμενέστερον ὑποστηρίζεται τὸ ἐν λόγῳ συμπέρασμα.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐν Ἰταλίᾳ τὸ ἀναφυὲν κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ προμνησθέντος Νόμου Ronchetti ἔχοντος οὕτω:

La sospensione dell' esecuzione della condanna, non si estende alle sanzioni diverse da quella indicate nel art. 1 e applicate nella sentenza ne agli affetti penali e civili della medesima ζήτημα, ἂν καταδικασθέντος τινὸς εἰς φυλάκισιν καὶ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν καὶ τυχόντος τοῦ εὐεργετήματος τῆς ἀναστολῆς τῆς ποινῆς ταύτης, δεόν νᾶ ἀνασταλῇ ἐπίσης καὶ ἡ ἐπακόλουθος ποινὴ Ἀστυν. ἐπιτηρήσεως, ἀκόμη καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν ἡ φυλάκισις, συμ-

ψηφισθέντος ἐν αὐτῇ τοῦ χρόνου τῆς προφυλακίσεως ἥθε-
 λεν θεωρηθῇ ἐκτιθεῖσα, ἐλύθη καταφατικῶς (καίπερ ἐκ
 τῆς ἐπὶ τοῦ ἀντιστοίχου ἀρθ. 9, 'Υπουργικῆς ἐκθέσεως
 ἐνδείκνυται ἡ ἐναντία λύσις καθόσον ρητῶς ἐπάγεται
 αὕτη....*onvero se trattasi della vigilantia speciale del Auto-*
rita di Public Sicuretya, aggiunta alla pena principale
(Cod. penart 28) queste pene, accessorie non rimangono
sospese, durante il periodo della pena principale» διὰ τῆς ἀπὸ
 23 Μαρτίου 1905 (Cass. un. 16, 27) ἀποφάσεως τοῦ Ἀ-
 κυρωτικοῦ, ἀνελόντος τὴν ἐναντίαν ἀπόφασιν τοῦ Ἐφε-
 τείου τῆς Τράνης (di Trani) ἐπὶ τῇ σκέψει «ὅτι ἡ Ἀστ.
 ἐπιτήρησις εἶναι ἐπακόλουθος τῆς φυλακίσεως ποινῇ, ἀ-
 φαιρεθείσης δὲ ταύτης δὲν δύναται ἐκείνη νὰ παραμένῃ
 ἄνευ βάσεως. Ὁ περιορισμὸς τοῦ ἀρθρ. 4 ἐπεκτείνεται
 εἰς τὴν ἀνικανότητα πρὸς κτήσιν δημοσίων ὑπηρεσιῶν τὴν
 ἀπαγόρευσιν τῆς ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος ἢ τέχνης. Ἡ
 ἐκτισις τῆς ποινῆς φυλακίσεως δὲν προέρχεται δυνάμει
 τοῦ Νόμου ἢ τῆς ἀποφάσεως, ἥτις τοῦναντίον ἀνέστειλε
 ταύτην, ἀλλ' ἐκ περιστάσεως ἀτυχοῦς, ξένης καὶ τυχαίας
 δηλονότι τῆς προφυλακίσεως. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει
 πῶς δύναται νὰ ἐπιβαρυνθῇ ἡ θέσις τοῦ καταδικασθέν-
 τος, ὑποβαλλομένου εἰς διπλὴν ποινὴν λόγῳ τοῦ ὅτι ἀ-
 χρεωστήτως προεξώφλησε τὴν ἐτέραν τούτων; Ἀθέμι-
 τον εἶναι νὰ στερήσωμεν τοῦτον καὶ τοῦ ὑπολειφθέντος
 μέρους τοῦ διὰ τῆς ἀποφάσεως χορηγηθέντος αὐτῷ εὖ-
 εργετήματος, διότι ἀδυνατοῦμεν νὰ τῷ χορηγήσωμεν
 τοῦτο ὁλόκληρον».

Ἐν τέλει παρατηρητέον ὅτι ἡ λύσις αὕτη ἀποτελεῖ ἐξαί-
 ρεσιν τοῦ σελ. 83 ὑπὸ στοίχ. κανόνος, δικαιολογουμένην
 ὡς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ποινῆς τῆς Ἀστυνομικῆς ἐπιτηρή-
 σεως καὶ ὅτι ἐν Γαλλίᾳ ἡ Ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησις κατηρ-

γήθη διὰ τοῦ νόμου τῆς 27 Μαΐου 1885.

Ἐν Κερκύρα τῇ 10 8βρίου 1911.

Α. Α. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἐφέτης

De lege ferenda, παρατηρητέον, ὅτι οἱ στυλοβάται τῆς θετικῆς Σχολῆς (Positivisti) Garofallo (Criterio positivo della penalita. napolì σελ. 72 ἔτος 1880 καὶ Arch di' psich III I) καὶ Ferri. (Crim Sociale Κερ. IV σελ. 845) ἀποδέχονται τὸν θεσμόν, μόνον ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἀπροσδιορίστου διαρκείας ἐγκλήριξιν (segre gaxione a tempo indelerminato).

Ὁ τελευταῖος ἐπάγεται τάδε:

«Συναφὴς τῇ ἀρχῇ τῆς ἀπροσδιορίστου διαρκείας ἐγκληρίξεως, εἶναι ὁ θεσμός τῆς ὑπὸ ὅρον ἐλευθερίας, ὅστις ἀνήκει εἰς τὸ προοδευτικὸν Ἀγγλικὸν καὶ Ἰρλανδικὸν σύστημα, τὸ παρὰ πλείστων ποινικῶν νομοθεσιῶν ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ γενόμενον ἀποδεκτόν.

Τὸ τοιοῦτο σύστημα ἐνούμενον μὲ τὸ μέτρον τῆς ὀρισμένης ποινῆς, καὶ μὴ προσαρμοζόμενον πρὸς τὴν κατ' εἶδος διάκρισιν τῶν ἐγκληματιῶν ἀποκλείει πᾶν ἀγαθὸν ἀποτέλεσμα, διότι μηχανικῶς χορηγεῖται, ὑπὸ ὀρισμένην λῆξιν, κατὰ τὰ ἄρθρ. τοῦ Ποιν. Νόμου ὑπὸ μόνην τὴν χιμαιρικὴν ρήτραν «καλῆς διαγωγῆς» τοῦ καταδικασθέντος, διαρκούσης τῆς ἐκτίσεως προηγουμένων ποινῶν, ἐκτιομένων ὑπὸ τὸ (Ἀπομονωτικὸν ἢ Auburniano) σύστημα. Ἐνῶ κατάδηλον εἶναι ὅτι «ἡ καλὴ διαγωγή τοῦ φυλακισμένου δέον νὰ ἔχῃ ἀρνητικὴν (ἐλλειψις βαρέων παισμάτων, καὶ οὐχὶ θετικὴν ἀξίαν, ὡς καὶ ἡ ἐξεταστικὴ Ἀγγλικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ 1863 λέγει. Ἀφ' ἑτέρου, αὐτονόητον εἶναι ὅτι ἡ ὑπὸ ὅρον ἐλευθερία, διοργανουμένη τυχὸν κατὰ τὸ θετικὸν σύστημα, ἔδει νὰ μὴ χορηγῇται ἄνευ προηγουμένης φυσιοψυχολογικῆς, ἀτομικῆς ἐξετάσεως τοῦ

ἐγκληματίου, καὶ οὐχὶ γραφειοκρατικῶς, ὡς γίνεται ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ ἐν ἰσχύει Π. Ν.

Τὸν λόγον τούτου δ' ἔνεκα, ὅσῳ ἀφορᾷ τὰ βαρύτερα, ἐν τῷ Π. Ν. κατονομαζόμενα ἀδικήματα, καὶ μάλιστα τὸν χαρακτηῖρα τῶν ἐγκληματιῶν εἶναι ἐφαρμοστέα, ἀποκλειομένη μόνον ὡς πρὸς τοὺς ἀδιορθώτους, τοὺς ἐκ γενετῆς ἐγκληματίας καὶ τοὺς παράφρονες, αὐτουργοὺς ἀδικημάτων ἀταβιστικῶν, οἵτινες ἀδυνατοῦσι νὰ προσαρμόσωσιν ἑαυτοὺς ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ.

Ὁ αὐτὸς Ferri ἐν Κεφ. IV σελ. 915 τῆς περισπουδάστου συγγραφῆς του «Sociologia Griminale» μετὰ ἐμβριθῆ μελέτην τοῦ θεσμοῦ τῆς «ὑπὸ ὄρον καταδίκης» καταλήγει εἰς τὰ ἑξῆς συμπεράσματα.

«Λοιπόν, ἡ ὑπὸ ὄρον καταδίκη, παρὰ τὴν καταγωγὴν αὐτῆς ἐκ τῆς καταχρήσεως, καὶ τῶν ὀλεθρίων αποτελεσμάτων τῶν συντόμων ἐπανορθωτικῶν ποινῶν, παρὰ τὸ ἐνθαρρυντικὸν ἄξιωμα «la prima si perdona e la seconda si bastona» ἀναπαράστησι, κατ' ἐμὴν ἀντίληψιν, ἐγκεντρισμὸν κλασικισμοῦ, τοῦ ἀρχαίου κορμοῦ τοῦ Ποιν. Δικαίου καὶ τῆς Ποιν. Δικονομίας, ὅστις παρὰ τὴν ἐπαγωγὸν μορφὴν αὐτοῦ, παρελθούσης τῆς λαμπηδόνης τῆς πρώτης ἐμφανίσεώς του, οὐδόλως προώριται νὰ ἀποφέρῃ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ, τὰ παρὰ τῶν προμάχων αὐτοῦ ἐπαγγελλόμενα ἀγαθὰ, ἐφόσον ἀποκλίνει πρὸς τὸ θετικὸν σύστημα τῆς Κοινωνικῆς Ἀμύνης κατὰ τῆς ἐπιθετικῆς ὁρμῆς τοῦ ἐγκληματίου.

Πλὴν τούτου, ὁ τηλικούτος ἐγκεντρισμὸς πάσχει τὸ μέγιστον μειονέκτημα, ὅτι λησμονεῖ τὰ θύματα τοῦ ἐνόχου.

Ἀληθὲς, ὅτι οἱ ὑπερμάχοι αὐτοῦ διατείνονται ὅτι ἡ ἱκανοποίησις τῆς βλάβης, εἶναι καθαρῶς θεσμὸς θάλπων

τὸ ἀτομικὸν συμφέρον, ἢ ἄκαμptos ἐφαρμογὴ τοῦ ὁποίου, καίπερ ἀπὸ θεωρίας περισπούδαστος, τέλεον παραμελεῖται ἐν τῇ ἐφαρμογῇ.

Τούτοις συνοδᾷ τὴν ὑπὸ ὄρον καταδίκην θέλει ἐπακολουθήσει ἡ ἀναστολὴ τῆς ποινῆς (ἀείποτε ἀλησμόνητος) ἣτις τό γε νῦν καὶ διαφοροτρόπως ἐπιτυγχάνεται, εἴτε ὀριστικῶς, διὰ τῆς περιγραφῆς τῆς καταδίκης, εἴτε προσκαίρως διὰ τῆς διοικητικῆς ἀναστολῆς, ἐπακολουθούσης τὴν περὶ χάριτος αἵτησιν, (πάντοτε μεταγενεστέραν τῆς ὀριστικῆς καταδίκης)· ἐπὶ τῶν μὴ ὑπερβαινουσῶν τὸ τρίμηνον ἐπανορθωτικῶν ποινῶν, κατὰ τὰ ἐν Ἰταλίᾳ τοῦλάχιστον κρατοῦντα.

Πλὴν ἄλλ' ὅμως οὐδεμία μέριμνα λαμβάνεται ὑπὲρ τῶν θυμάτων!

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως δὲ ταύτης, δύναται κάλλιστα νὰ λεχθῇ, ὅτι ἡ ὑπὸ ὄρον καταδίκη ἐπιδεινώνει τὴν ὑφεστῶσαν κατάστασιν, καθόσον οἱ συνεπεῖα τραυματισμοῦ, κλοπῆς κ.λ.π. βλαβέντες, στερηθήσονται ἀκόμη καὶ τῆς, ἀπὸ τῆς παρὰ τῶν αὐτουργῶν ἐκτίσεως τῶν ποινῶν, παρηγορίας.

Τὰ παρὰ τοῦ Fayer (ἀναφερομένου παρὰ τοῦ Worms. Condamnit. Bull. Joe. Pri sons de Paris 1891 σελ. 380) λεγόμενα, —ὅτι ἡ ποινή, καίπερ ὑπὸ ὄρον, παραμένει πάντοτε τοιαύτη, ἅτε προκαλοῦσα τὴν καταφορὰν τῆς ἐπισήμου Ποτείας, καὶ συνεπαγομένη τὴν ὑποτροπὴν, πάντως δὲ ἐπικρεμαμένη ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ καταδικασθέντος μέχρις ἐκπνεύσεως τῆς προθεσμίας— εἶναι ἀπὸ Σκυθῶν ῥήσεις,

Ἀληθῶς θαυμάσια πράγματα, ἐκτὸς τῆς ὑποτροπῆς, ἣτις προϋποτίθῃσιν τὴν ἥκιστα παρήγορον, κατάστασιν τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ ἀδικήματος παρὰ παρὰ τοῦ ὑπὸ ὄρον καταδικασθέντος, τοῦθ' ὅπερ οὐδόλως ἱκανοποιεῖ,

τὰ τοῦ πρώτου ἀδικήματος θύματα.

Ἐκτὸς τούτων τὰ πάντα παραμένουσιν ἀερώδη καὶ ἀπὸ θεωρίας, τὸ δὲ οὐσιῶδες διὰ τὸν βλαβέντα εἶναι, ἢ ἀτιμωρησία τοῦ ἀδικοπραγήσαντος. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι χρήζουσιν ποιάς τινος ἐπεικείας οἱ ἐκ συμπτώσεως ἀδικοπραγοῦντες, ὅμως τούτων πάντως εἶναι προτιμητέα τὰ θύματα τῶν δικοπραγιῶν.

Ἐπομένως ὑποστηρίζω, ὥς καὶ ὁ Garofallo, ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου τῶν Βρυξελλῶν (Bulletin de l' Union Internat de droit penal 1889 I 149) προέτεινεν, ὅτι ἡ ὑπὸ ὅρον καταδίκη δέον νὰ ἐξαριτηθῇ ἀπαραιτήτως, ἐκ τῆς συναινέσεως τοῦ βλαβέντος, οὐδὲ νὰ χορηγῇται, μὴ προηγηθείσας ἀπὸ μέρους τοῦ αὐτουργοῦ, τῆς ἱκανοποιήσεως ἢ ἐξασφαλίσεως ταύτης ὑπὲρ τοῦ παθόντος κατὰ τὸ ἐν ἰσχύει σύστημα, ἢ καὶ παρὰ τῆς Πολιτείας, κατὰ τὸ προταθὲν σύστημα. Καὶ τοῦτο, διότι ὅσῳ ἀφορᾷ τοὺς κατὰ σύμπτωσιν ἐγκληματίας, διαπράττοντας ἀδικήματα ἐλαφρά, ὑπὸ περιστάσεις ἀποκαλυπτούσας ἀκίνδυνον ἐγκληματικὸν τύπον, φρονῶ, ὥς προεῖπον, ὅτι ἐξαρκεῖ ἡ ἱκανοποίησις τῆς βλάβης, ὥς ἀμυντικός, θεσμός, ἐπίσης, ὅσῳ ἀφορᾷ τοὺς κατὰ σύμπτωσιν αὐτουργοὺς βαρέων ἀδικημάτων, δέον εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς ζημίας, νὰ ἐπιπροστεθῇ καὶ ὁ πρόσκαιρος ἐντὸς τῆς Ἐπικρατείας ἐξοστρακισμός, κατὰ τὰς περιπτώσεις μετρίας κακότητος, κατὰ δὲ τὰς βαρυτέρας περιπτώσεις, ἢ ἀπροσδιορίστου διαρκείας ἐγκάθειριξις, ἐν γεωργικῇ ἀποικίᾳ, μετὰ ἐργασίας, ὑπὸ διαίταν καὶ γενικοὺς ὅρους ἐλαφρυτέρους τῶν προσηκόντων κατὰ τῶν ἐκ γενετῆς καὶ καθ' ὑποτροπὴν ἐγκληματιῶν.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

00700005733

ΤΙΜΑΤΑΙ Δραχ. 2.

